Vadim Zeland

ÎNAINTE SPRE TRECUT

Școala rusă

Transurfingul realității

Gradul 3

De acelaşi autor

Au apărut:

Spaţiul variantelor – Gradul 1

Murmurul stelelor dimineţii – Gradul 2

Înainte spre trecut – Gradul 3

În curând:

Direcţionarea realităţii – Gradul 4

Merele cad în cer – Gradul 5

Vadim Zeland

Transurfingul realității

ÎNAINTE SPRE TRECUT

Gradul 3

Traducere din limba rusă de
Dr. st. fil. Aurica Brașoveanu

Editura Dharana
București
2011

Traducere din limba rusă. Titlul original: *„Трансерфинг реальности. Ступень III:* „Вперед в прошлое" de Вадим Зеланд

Redactor: Georgeta Timcu
Coperta colecției : Mihai Marinescu

Editura Dharana București
Str. Sfânta Ecaterina nr.15, sect.4, O.P. 53
Tel: 021-337 24 24
e-mail: editura@gmail.com
www.sufletdecarte.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ZELAND, VADIM
Înainte spre trecut / Vadim Zeland ; trad.: dr.st. fil. Aurica Brașoveanu. - București : Dharana, 2011
ISBN 978-973-8975-41-5

I. Brașoveanu, Aurica (trad.)

159.9

fedprint
tipografie

Cuvânt înainte

Dragă Cititorule!

Din toate timpurile, oamenii au bănuit că există nişte forţe care le dirijează soarta. Teama plină de veneraţie în faţa necunoscutului a constituit întotdeauna un stimul pentru crearea de fantezii şi mituri de tot felul, începând cu străvechile legende şi terminând cu modele în care omul este doar o mică piesă a unei structuri uriaşe.

Cu toţii ne punem întrebarea în ce măsură suntem capabili să dispunem de propria soartă şi cum trebuie să procedăm. Tocmai de aceea magia şi posibilităţile psihice necunoscute ale omului au trezit şi trezesc în continuare un viu interes.

Fără îndoială, cartea de faţă vă va satisface curiozitatea întrucât ea răspunde la această întrebare dintr-un punct de vedere cu totul neaşteptat. Transurfingul deschide o uşă miraculoasă spre o lume în care vă veţi lovi de lucruri foarte ciudate şi neobişnuite. Veţi afla că realitatea poate fi controlată. Şi aici scopul nu se atinge ci, în cea mai mare parte, se realizează singur.

Sună incredibil, dar numai în cadrul concepţiei obişnuite despre lume şi viaţă. Noi toţi ne aflăm sub carapacea unor false limitări şi stereotipuri. A venit timpul să nu mai halucinăm.

Cu tot caracterul său fantastic, ideea de a controla realitatea şi-a găsit deja o confirmare practică. Cu mult timp înainte de apariţia acestei cărţi, transurfingul s-a bucurat de succes la un cerc larg de utilizatori ai Internetului.

Lumea înconjurătoare a unui transurfer se schimbă într-un mod inexplicabil, chiar sub ochii săi. Când realitatea de zi cu zi apare într-un alt mod, necunoscut până acum, totul arată stupefiant. Nu este vorba de nici o mistică – totul este real. Iar pionierii transurfingului au putut deja să se convingă de acest lucru prin proprie experienţă. Iată câteva fragmente din reacţiile lor. Acestea vorbesc de la sine:

„Oricât ar părea de ciudat, transurfingul într-adevăr funcţionează! Este uimitor! Unele lucruri care au început să se petreacă cu mine, nu pot fi numite altfel decât minuni. Nu mi-aş fi închipuit niciodată că aşa ceva este posibil!"

„Enorm de multe impresii! Sunt entuziasmat ca un copil datorită faptului că am început să înţeleg lucruri pe care înainte doar le bănuiam".

„Am văzut în jurul meu fericire şi ea creşte cu fiecare zi ce trece! Ce ciudat! Fericirea se afla întotdeauna lângă mine, dar eu, pur şi simplu, n-o vedeam".

„Trebuie să vă spun, că toată viaţa am dus dorul unei asemenea cărţi. Ea descrie exact relaţia dintre sufletul meu şi raţiune".

„La început am avut senzaţia că realitatea s-a rupt. Eu nu mai existam – mă aflam într-un şuvoi de energie emisă de.... De cuvinte? De sens? Nu pot să explic. Apoi, un fel de zguduitură, care te împinge la suprafaţă şi un timp nu mai pricepi nimic".

Înainte spre trecut

„Încet-încet, toate problemele mele de viață au început să se rezolve. Lucrurile se aranjează și revin la locul lor". Bravo!

„Nu-mi ajung cuvintele să descriu starea în care mă aflu acum. Aș putea să spun aproximativ așa: liniște, calm, fericire".

„Într-adevăr, funcționează. Restul nu contează".

Capitolul 1

ENERGIA

Pentru a te ocupa de Transurfing sunt necesare două lucruri: o sănătate bună şi un nivel energetic suficient de înalt. Aici sunt date unele recomandări simple dar eficiente pentru a vă creşte tonusul vital şi a pentru a vă ridica nivelul energetic la cota necesară. Pentru aceasta nu este deloc nevoie să vă chinuiţi cu antrenamente, diete şi alte metode de violentare a propriului organism.

Nu luptaţi să fiţi sănătos
şi nu acumulaţi energie.
Lăsaţi-le să vină ele singure.

Nivelul energetic

Pentru a vă ocupa eficient de Transurfing sunt necesare o sănătate bună şi un nivel energetic destul de puternic. Să admitem că dumneavoastră apreciaţi că dispuneţi de o sănătate suficient de bună. Este însă posibil să nici nu ştiţi cum se simte un individ perfect sănătos. Dacă dimineaţa vă treziţi mai greu, dacă n-aveţi chef să mergeţi la lucru sau la şcoală, dacă după amiaza căscaţi şi vă trage la somn, dacă seara nu aveţi altă dorinţă decât să vă aşezaţi în faţa televizorului, înseamnă că sănătatea dumneavoastră lasă de dorit. În acest caz, energia abia de vă ajunge să vă menţineţi într-o stare moderată.

Scăpând de povara potenţialelor excedentare şi eliberându-vă de penduli, aţi primit o cantitate suficientă de energie suplimentară, pe care înainte o pierdeaţi în zadar. Dar niciodată energia nu ne prisoseşte. În continuare, în acest capitol, se fac recomandări privind modul de ridicare a nivelului energetic.

Prin nivel energetic înţelegem capacitatea de a asimila şi de a folosi energia. Convenţional, în organismul uman putem deosebi două forme de energie: *fiziologică şi liberă.* Energia fiziologică o primim în urma asimilării hranei. Energia liberă este energia cosmică ce străbate

corpul uman. Împreună, ele formează învelişul nostru energetic. Energia umană se consumă pentru executarea funcţiilor fizice şi radiază în mediul înconjurător.

Energia cosmică se găseşte în lumea înconjurătoare şi cantitatea ei este nelimitată. Omul însă poate să asimileze din ea doar o parte extrem de mică. Ea circulă prin corpul uman în două direcţii. Primul flux care merge de *jos în sus*, este amplasat în faţa coloanei vertebrale şi are diametrul de un ţol (2,54 cm) – la bărbaţi şi doi ţoli – la femei. Al doilea flux care vine de *sus în jos*, este aproape lipit de coloană. Volumul de energie liberă la un om depinde de lăţimea canalelor energetice centrale. Cu cât acestea sunt mai largi, cu atât nivelul energetic este mai mare.

Fluxurile energetice centrale au fost descoperite de oameni de foarte multă vreme. Nu vom detalia acum structura energetică a omului. Dacă vă interesează, puteţi citi literatura de specialitate. Modul cum circulă energia prin corpul uman este destul de complicat, dar acest lucru nu trebuie să vă dea bătăi de cap. Deocamdată, pentru scopurile noastre, este suficient să ne oprim la cele două fluxuri centrale.

În cazul în care energia nu mai curge normal, cu alte cuvinte, undeva apar „dopuri" sau „găuri", atunci apar diferite boli. Şi invers, dacă un organ intern este expus îmbolnăvirii, tabloul energetic se denaturează. Este greu de trasat o limită clară, care să ne indice locul unde circulaţia energiei a fost perturbată de cauze fiziologice, de exemplu, de depuneri de reziduuri în organism şi locul unde dezechilibrele fiziologice sunt determinate de modificări în circulaţia energiei. Acupunctura, presopunctura şi alte metode asemănătoare pot să refacă circulaţia normală a energiei şi atunci bolile provocate de dezechilibrul circulaţiei ener-

giei vor dispărea. Dar efectul va fi doar temporar. Ca totul să decurgă normal este necesar să ne îngrijim atât de corpul fizic, cât şi de cel subtil.

Nivelul energetic al omului este strâns legat de starea muşchilor. Muşchii încordaţi fac dificilă circulaţia normală a fluxurilor invizibile şi produc perturbaţii în câmpul de radiaţie al omului. Aflat într-un anturaj destins, calm, un individ tensionat interior poate să le schimbe dispoziţia celorlalţi, fără ca el să spună nici măcar un cuvânt: tensiunea parcă pluteşte în aer. Astfel, cei prezenţi, fără să-şi dea seama, captează energia lui negativă. Tensiunea creează o neuniformitate în câmpul general şi stimulează apariţia forţelor de egalizare. Echilibrul poate fi refăcut fie prin aducerea energiei la un numitor comun, fie prin stingerea potenţialului creat de energia cu semn opus. De exemplu, anturajul poate să înceapă să glumească pe seama individului exagerat de crispat, de timorat.

Dispoziţia şi tonusul vital sunt direct legate de nivelul energetic. Starea depresivă, stresul, pustiirea sufletească, oboseala şi apatia demonstrează o lipsă de energie. Numai energia fiziologică este insuficientă pentru a susţine un tonus vital înalt. Individul poate să fie obosit fizic, dar mulţumit şi vioi. Şi invers, un individ care a mâncat suficient şi care nu este obosit fizic, poate să se simtă abătut şi lipsit de vitalitate.

Rolul principal în viaţa activă a unui om îl joacă energia liberă. Dacă nu-ţi doreşti nimic, înseamnă că avem de-a face cu o lipsă de energie liberă. În cazul unui deficit de energie liberă, poţi să te mobilizezi şi să efectuezi funcţiile de rutină, dar îţi va fi greu să iniţiezi şi să efectuezi acţiuni active. La originea oricăror acţiuni umane active se

află intenţia. Dacă nu există energie liberă, atunci nu există nici intenţie.

Energia fiziologică se consumă prin executarea acţiunilor. Pe noi ne va interesa în mod special primul tip, acela care duce la formarea intenţiei. Asta şi înseamnă energia intenţiei. Datorită ei ne apare hotărârea de a avea şi de a acţiona.

Stresul şi relaxarea

O stare de deprimare sau de tensiune blochează canalele centrale de energie. Acestea se îngustează şi circulaţia energiei libere este încetinită sau se întrerupe cu totul. Într-o asemenea stare, intenţia îşi pierde sursa de energie. În stare de stres, omul nu mai este capabil să acţioneze eficient, întrucât intenţia se blochează. Stresul poate să acţioneze şi invers asupra canalelor energetice. Ele se pot lărgi brusc şi atunci omul acţionează incredibil, în stare obişnuită nefiind capabil de aşa ceva. Astfel de exemple sunt cunoscute, dar se întâmplă rar. În majoritatea cazurilor, capacităţile şi posibilităţile individului în stare de stres scad drastic.

În cursul unei zile, omul trece printr-o multitudine de situaţii stresante. Aceste situaţii variază în funcţie de influenţa pe care o au. Ea poate să fie total nesemnificativă, şi de obicei, uităm imediat de ele sau poate să fie importantă şi să vă scoată din ritm pentru mult timp. Reacţia firească la stres a organismului constă în tensionarea unor

anumite grupe de muşchi. Aceste tensiuni au devenit atât de obişnuite, încât nici nu le mai observăm. De exemplu, acum, când citiţi aceste rânduri, vă sunt încordaţi anumiţi muşchi ai feţei. Dar este suficient să deveniţi atent, că imediat aceştia se detensionează. Peste câteva minute aţi şi uitat de faţă şi ea redevine o mască ce reflectă starea emoţională pe care o aveţi.

Există un fals stereotip potrivit căruia te poţi salva de stres prin metoda relaxării. De fapt însă, relaxându-vă, încercaţi să luptaţi cu urmările stresului, fără să îndepărtaţi cauza. Cauza tensiunii fizice o constituie tensiunea psihică. Starea de apăsare, nelinişte, enervare, frică provoacă încordarea spasmodică a muşchilor. Desigur, relaxarea conştientă a muşchilor va avea un efect de uşurare, dar de scurtă durată. Cu toate acestea, tensiunea psihică va da iarăşi totul peste cap. *Pentru a înlătura tensiunea psihică este necesar şi totodată suficient să nu mai daţi importanţă.* Vă aflaţi într-o stare tensionată numai din cauza importanţei excesive pe care o acordaţi faptului care vă sâcâie.

Stresul este efectul importanţei pe care o dăm. Stresul poate fi alungat într-o clipă – eliminând importanţa. Menţinerea importanţei este nefolositoare, ba chiar dăunătoare. Nu veţi putea niciodată să schimbaţi situaţia în bine şi să acţionaţi eficient sub imperiul importanţei. Când sunteţi într-o stare tensionată, este suficient să vă „treziţi" şi să conştientizaţi că pendulul v-a agăţat cu ajutorul importanţei. În ce anume constă această importanţă este uşor de determinat în fiecare caz în parte. Aduceţi-vă aminte şi spuneţi-vă: debarasându-mă de importanţă, mă eliberez de gânduri şi pot să acţionez eficient. Trebuie să conştientizăm că dând o importanţă exagerată acţionăm *întotdeauna* împotriva noastră.

În oricare situaţie complicată este suficient să ne amintim de importanţă şi să o diminuăm în mod conştient. Unica dificultate constă în *a ne aminti* la timp. Când sunteţi în stare de stres, „dormiţi" şi aţi uitat de transurfing. *Ca să ne eliberăm de stres este necesar să ne trezim şi să nu mai dăm importanţă.*

Dacă aveţi obişnuinţa să daţi atenţie stării de confort sufletesc, nu vă va fi greu să vă amintiţi la timp. De fiecare dată când aveţi o stare de disconfort, puneţi-vă întrebarea - de ce? Unde am dat prea mare importanţă? Oricât de „important" vi s-ar părea, renunţaţi în mod conştient la importanţă. Acţionaţi numai în cadrul intenţiei curăţate. Numai aşa veţi putea să acţionaţi eficient.

Pentru a deveni imuni la stres, este necesar ca vechea obişnuinţă de a ne tensiona din orice, să o înlocuim cu o nouă deprindere – aceea de a ne strădui, pe cât posibil, să fim relaxaţi. Starea de relaxare nu înseamnă apatie şi nici slăbiciune fizică. Această [redacted] *echilibru*. Echilibrul presupune absenţa importanţei interioare şi exterioare: nu sunt nici rău şi nici bun; lumea nu e nici rea şi nici bună; nu sunt nici vrednic de milă, dar nici plin de sine, lumea nu este nici jalnică, dar nici formidabilă şi aşa mai departe.

Absenţa importanţei sau cel puţin o importanţă minimă constituie condiţia principală a realizării unei stări de relaxare. În orice condiţii, când importanţa este excesivă, relaxarea nu este posibilă. De exemplu, este puţin probabil să te detensionezi, dacă te afli la marginea acoperişului unei case înalte şi ai rău de înălţime. [redacted] În felul acesta consumaţi energie nu numai pentru a controla situaţia respectivă, im-

portantă pentru dumneavoastră, ci şi pentru a vă asigura un minim de echilibru. Nu faceţi acest lucru, [redacted]

Pentru exerciţiile de transurfing este necesar să intraţi într-o stare de relaxare, în orice situaţie şi în timp foarte scurt. Nu e nevoie de niciun fel de autosugestii verbale, pentru că muşchii nu sunt dirijaţi de cuvinte, ci de intenţie. Majoritatea muşchilor corpului pot fi relaxaţi conştient, doar acordându-le atenţie. De obicei nu acordăm atenţie muşchilor, o facem doar atunci când simţim o durere sau un disconfort. De aceea este suficient ca printr-o „privire” mentală să parcurgem tot corpul şi să deschidem „supapele”. Există totuşi grupuri de muşchi care s-au dezobişnuit să se supună intenţiei. Cauza o constituie modul nostru actual de viaţă - sedentar, cu foarte puţină mişcare. De exemplu, muşchii spatelui sunt greu de controlat în mod conştient şi de aceea, odată cu trecerea anilor, începe să ne doară spatele. Oricât de banal ar suna, gimnastica regulată, mai ales pentru muşchii spatelui, este absolut necesară.

Aşadar, toată procedura constă în următoarele: fără grabă, dar iute, parcurgeţi cu privirea interioară tot corpul şi deschideţi supapele. Acordaţi atenţie întregii suprafeţe a corpului, ca unui întreg. Imaginaţi-vă că pielea dumneavoastră este un fel de înveliş care, brusc, se încălzeşte din interior. Fixaţi-vă atenţia pe exteriorul corpului. Imaginaţi-vă ce doriţi: că pielea se încălzeşte sau că vă trec fiorii sau că simţiţi mici descărcări energetice. Important este să simţiţi că aveţi piele. Iar acum să simţiţi că energia vă străluceşte pe toată suprafaţa corpului, ca un curcubeu într-un balon de săpun. În acest moment sunteţi o parte a Universului şi vă aflaţi în echilibru cu el. Nu trebuie să vă strădu-

iţi să aveţi senzaţii speciale. Fiecare simte în felul său. În general, nu e nevoie să vă străduiţi. Faceţi lucrul acesta în treacăt, dar faceţi-l cu fermitate. Senzaţia integrală de strălucire a energiei pe suprafaţa corpului – aceasta este starea de relaxare, de echilibru şi de unitate cu lumea înconjurătoare. După câteva încercări, veţi ajunge să o realizaţi instantaneu şi, în curând, veţi intra în starea de relaxare la fel de uşor cum vă încrucişaţi braţele.

Vampirii energetici

Noi toţi plutim într-un ocean de energie. Dar nu este chiar aşa de simplu să primim energie pentru că, în ceea ce priveşte omul, ea se distribuie nediferenţiat.

Pentru a o primi în mod conştient, omul trebuie să-şi lărgească în mod intenţionat canalele sale energetice şi să lase fluxul de energie să intre în ele. De exemplu, când beţi apă, o faceţi în mod conştient şi intenţionat, dar nu puteţi să lăsaţi, cu aceeaşi senzaţie clară, ca energia să pătrundă în dumneavoastră. În principiu, omul are posibilitatea ca în mod intenţionat să „se încarce" din cosmos, dar această capacitate se află într-o stare incipientă, latentă.

Este mult mai simplu să primeşti energie de la altcineva, o energie deja asimilată. De acest lucru se folosesc aşa-numiţii vampiri energetici. Energia se asimilează uşor pentru că ea are o anumită frecvenţă. Ca să primeşti energie străină este suficient să te reglezi pe frecvenţa respectivă. În acelaşi mod, circuitul oscilant al aparatului de ra-

dio nu captează toate undele radio, ci numai pe acelea pentru care a fost reglat. Vampirii se hrănesc cu energie străină deja asimilată. Pentru aceasta, ei se reglează pe frecvenţa ei.

Vampirul se reglează pe frecvenţa victimei sale la nivelul subconştientului. În exterior, aceasta se poate manifesta diferit. Persuasiv, el se apropie de o persoană cu o întrebare oarecare, apoi o priveşte insistent în ochi, încearcă să o atingă, o prinde de mână, o asaltează cu tot soiul de discuţii, se pricepe să se muleze după caracterul şi temperamentul persoanei în cauză; pe scurt, se furişează în sufletul victimei şi încearcă să-i prindă *freilul*. Acesta este tipul de vampir „insinuant”. De regulă, el este un bun psiholog, este comunicativ, fără a fi fermecător, este un tip inoportun şi lucrul acesta se simte imediat. E drept că şi el este conştient de acest lucru şi încearcă, pe cât posibil, să ascundă această trăsătură.

Un alt tip de vampir îl constituie manipulatorii. Manipulatorul, după cum se ştie, se foloseşte de sentimentul de vinovăţie al individului pe care îl acostează. Un astfel de vampir caută în mod inconştient indivizi care ar putea să se dea pe mâna altcuiva sau să ceară sfatul într-o situaţie dificilă. Individul care are un complex de vinovăţie minor caută şi el, tot în mod inconştient, pe cineva care să-l „judece” şi îl găseşte. Au nevoie de susţinere şi de sfaturi aceia care îşi pun la îndoială convingerile şi se dau „pe mâna” judecăţii altora. Astfel, vampirul şi donatorul se caută şi se găsesc unul pe altul şi fiecare primeşte ceea ce îi lipseşte. Manipulatorul se reglează cu uşurinţă pe frecvenţa victimei sale. Tehnica în acest caz este foarte simplă: este suficient să atace doar în treacăt problema pe care o

are individul; acesta atât aşteaptă - să se destăinuie şi astfel îşi oferă singur energia.

Al treilea tip de vampir este cel mai dur şi mai agresiv – este un „provocator”. Un astfel de individ, fără să mai stea pe gânduri, porneşte un atac frontal şi încearcă să-şi scoată victima „din echilibru”. Cum acţionează provocatorii, vă este bine cunoscut. Ei folosesc toate mijloacele, de la ironie discretă până la presiune grosolană. Important pentru el este ca donatorul să-şi iasă din fire. Cum va reacţiona acesta? Tot printr-o grosolănie, prin iritare, indignare, teamă, neplăcere. Nu are importanţă cum, pentru că lui îi convine orice.

Individul devine vampir energetic în mod inconştient. Tot inconştient, el vrea să se folosească de energia altcuiva. De-a lungul vieţii el a văzut care sunt situaţiile în care a căpătat satisfacţie şi un aflux de forţe, iar acum tinde în mod inconştient să repete experienţa acumulată. După „şedinţa de contact”, donatorul se simte epuizat. Dacă după ce aţi stat de vorbă cu un astfel de individ vă simţiţi deprimat, golit energetic, aveţi o stare de slăbiciune sau un frison, înseamnă că aţi fost „folosit”.

Partea leului din energia liberă a oamenilor şi-o iau însă pendulii. Deja ştiţi cum procedează aceştia. Pendulii primesc energie prin canalul importanţei. Spre deosebire de vampir, care acţionează un timp scurt, pendulul poate sorbi energie în permanenţă, până când individul îşi translează emisia pe frecvenţa pendulului. Puterea acestei emisii este proporţională cu importanţa.

Când ceva vă nelinişteşte şi vă apasă, nivelul dumneavoastră energetic este slăbit. Intuitiv, la nivel energetic, acest lucru îl simt oamenii din jur şi animalele. Înseamnă că nu aţi mai fost lucid şi nu aţi mai avut încredere. Toc-

mai de aceea, dintre toţi trecătorii de pe stradă, doar pe dumneavoastră vă va lătra câinele. Iar o ţigancă nu vă va da pace până când nu vă va stoarce de nişte bani. Ţiganul-vampir poate să primească de la dumneavoastră o doză bună de energie. Puteţi fi foarte uşor atras într-o situaţie problematică.

Asta nu înseamnă că în fiecare individ trebuie să vedeţi un potenţial vampir energetic. Tensionându-vă din această cauză, îi deschideţi accesul la propriul biocâmp. Ca să vă apăraţi de o influenţă nedorită este necesar să vă întăriţi învelişul energetic, să vegheaţi asupra nivelului importanţei şi să fiţi lucid.

Luciditatea vă va permite ca la momentul necesar să vă daţi seama că cineva încearcă să vă atragă în joc sau în capcană. Dacă nivelul importanţei este scăzut, reglarea pe frecvenţa dumneavoastră va fi dificilă. Va trebui să daţi atenţie mai ales acelor semne care vă arată că aveţi un sentiment de vinovăţie, chiar dacă este mic. Dacă sunt golit, n-au de ce să mă agaţe. După două-trei încercări nereuşite, manipulatorul vă va lăsa în pace. Iar un înveliş energetic rezistent va fi o protecţie de nădejde în faţa oricărei imixtiuni.

Învelişul de protecţie

Orice om este înconjurat de un înveliş energetic invizibil. Omul obişnuit nu este capabil să-l simtă, dar poate să şi-l imagineze. Trebuie să vă simţiţi toată suprafaţa pe-

prinului corp ca atunci când vă cufundaţi în apa fierbinte a băii. Eu nu spun „încercaţi". Vă spun să faceţi acest lucru. Când nu doar veţi încerca, ci veţi face, veţi simţi imediat şi atunci nu mai este nevoie de antrenament. Energia se răspândeşte încet, ca un val venit dinspre centrul corpului, iese la suprafaţă şi se transformă într-un balon. Imaginaţi-vă un balon în jurul dumneavoastră. Acesta este învelişul energetic. N-are importanţă că nu-l simţiţi la modul real. Doar imaginându-vi-l faceţi deja primul pas spre controlul acestui înveliş. Cu timpul, îl veţi simţi în mod real.

Oamenii care au capacităţi extrasenzoriale pot să vadă învelişul ca atare, precum şi toate defectele acestuia. Fiecare individ are nativ capacităţi extrasenzoriale, dar nu le foloseşte şi de aceea ele se află în stare latentă. Aceste capacităţi pot să fie trezite după antrenamente îndelungate sau, dintr-odată – este vorba doar de forţa intenţiei. Desigur, este destul de dificil să ajungi la o asemenea intenţie. Dar, pentru scopurile noastre, va fi absolut suficient să vă aduceţi propriul nivel energetic la starea de sănătate. Un înveliş slab nu se poate apăra în faţa unei imixtiuni violente.

Un nivel energetic bun, puternic, sănătos poate fi dezvoltat şi menţinut dacă facem în mod regulat exerciţii speciale. Este foarte simplu şi nu vă ia mult timp. Ridicaţi-vă, staţi drept, să vă fie comod şi să nu vă încordaţi. Inspiraţi şi imaginaţi-vă că fluxul energetic iese din pământ, intră în zona perineului, se deplasează de-a lungul coloanei vertebrale (cam la distanţa indicată mai sus), iese prin cap şi pleacă înspre cer. Acum expiraţi şi imaginaţi-vă că de sus, din cer, coboară un şuvoi de energie, intră prin cap, se deplasează de-a lungul coloanei şi intră în pământ. Nu este absolut necesar să simţiţi fizic aceste şuvoaie. Este sufi-

cient să vi le imaginaţi. Cu timpul, sensibilitatea va fi antrenată astfel încât veţi putea să simţiţi.

Apoi, imaginaţi-vă că ambele şuvoaie se deplasează simultan unul spre altul, fără să se întretaie, fiecare în albia sa. La început faceţi acest lucru când inspiraţi şi când expiraţi, dar cu timpul va trebui să vă străduiţi să nu mai faceţi nici o legătură între şuvoaiele de energie şi respiraţie. Prin forţa imaginaţiei (intenţiei) puteţi să acceleraţi circulaţia fluxurilor de energie şi să le daţi forţă. Acum imaginaţi-vă că fluxul ascendent iese şi se revarsă deasupra capului ca o fântână arteziană. Prin analogie, fluxul descendent iese şi se revarsă şi el, dar în direcţie opusă, exact sub picioare. Aveţi deasupra şi dedesubt două arteziene. Uniţi în gând stropii celor două fântâni astfel încât să vă aflaţi în interiorul sferei energetice. Apoi mutaţi-vă atenţia spre suprafaţa corpului. Simţiţi-vă suprafaţa pielii, apoi extindeţi această senzaţie până ajunge o sferă, ca un balon rotund care se măreşte atunci când se umple cu aer. Când umfli în gând suprafaţa exterioară a pielii, fântânile energetice sunt închise înăuntru şi sfera se fixează. Toate aceste manevre se fac calm, fără tensiune. Nu e necesar să vă străduiţi din toate puterile să simţiţi ceva.

Nu vă faceţi griji dacă fizic nu simţiţi fluxurile centrale. Sunteţi atât de obişnuit cu ele, încât nici nu le mai simţiţi, aşa cum nu simţiţi niciun organ interior care este sănătos. În mod regulat, când şi când, concentraţi-vă atenţia asupra fluxurilor de energie şi veţi ajunge să le simţiţi fizic. Nu la fel de puternic cum ar fi, să zicem, pipăitul, dar destul de real.

Iată, aceasta este gimnastica energetică. Închizând fluxurile de energie într-o sferă, vă creaţi învelişul de protecţie. Extinzând energia de la suprafaţa corpului până

ajunge ca un balon, vă stabilizaţi învelişul energetic. Utilitatea acestui acest gen de gimnastică este apreciabilă. În primul rând, învelişul vă fereşte de înfrângeri. În al doilea, antrenându-vă energetic, vă curătaţi canalele fine. Dopurile care împiedică deplasarea energiei dispar, iar găurile din înveliş, prin care se pierde energia, se acoperă. Toate acestea nu se petrec dintr-o dată, ci treptat. În schimb, nu mai este nevoie să vă adresaţi pentru ajutor reflexoterapeutilor şi celor cu capacităţi extrasenzoriale. Vă refaceţi singur circulaţia normală a energiei.

Trebuie precizat că învelişul energetic nu poate să vă apere de vampiri şi de penduli. Aceşti profitori vă sorb energia reglându-se pe frecvenţa dumneavoastră. Când pendulul încearcă să înhaţe victima, aceasta se dezechilibrează energetic. În acel moment, ca să distrugeţi pendulul, trebuie să vă treziţi (să fiţi conştienţi) şi să renunţaţi la importanţă. Muşchii se vor destinde, nivelul energetic se va reechilibra şi pendulul va dispărea. Dacă dumneavoastră nu părăsiţi punctul de echilibru, el nu poate să vă ia energia. De aceea trebuie să fiţi conştienţi, pentru ca în permanenţă să controlaţi acele momente când, fără să vreţi, nu cu bună ştiinţă, deviaţi de la starea de echilibru.

Creşterea nivelului energetic

Creşterea nivelului energetic nu înseamnă în niciun caz acumulare de energie. S-ar putea să vi se pară ciudat, pentru că şi noi ne-am obişnuit cu fraze de tipul „n-am

energie", sau „sunt plin de energie". Putem să acumulăm energie, dar numai energie fiziologică, sub formă de calorii. Pentru aceasta este suficient să vă hrăniţi bine şi să vă odihniţi cum trebuie. Omul nu are de unde să strângă energie liberă. Ea vine din Cosmos. Când canalele sunt suficient de largi, există şi energie; dacă ele sunt înguste, nu există nici energie. De aceea, un nivel energetic înalt înseamnă, în primul rând, canale largi.

Energia liberă este totdeauna prezentă în natură în cantitate nelimitată – ia cât poţi duce. Trebuie să învăţăm să o lăsăm să intre în noi şi să ne simţim una cu Universul. Această stare nu trebuie să constituie un act singular. Trebuie să tindem permanent să fim una cu lumea înconjurătoare.

Omul are impresia că dacă acumulează multă energie, devine puternic şi va avea numai succese. Această acumulare este doar o pregătire pentru a acţiona asupra lumii prin forţa intenţiei interioare. După cum ştiţi, încercările de a schimba sau a birui lumea prin forţă este o treabă foarte grea, este lipsită de noblețe, este ineficientă şi prin urmare presupune cheltuieli mari de energie. Interacţionând cu lumea prin forţa intenţiei interioare, omul are o părere greşită despre capacităţile sale. În realitate el este doar o picătură de apă într-un ocean.

Intenţia exterioară nu schimbă lumea şi nici nu luptă împotriva ei. Ea doar îşi alege din această lume ceea ce îi trebuie. În „magazinul din spaţiului variantelor", nu are nevoie nici să vândă mărfuri şi nici să le ia cu forţa de la vânzători. Pentru a funcţiona prin intenţia exterioară nu e nevoie să acumulăm energie. Ea se găseşte din belşug pretutindeni – practic ne scăldăm în ea. Să acumulăm această energie este ca şi cum, înotând într-un lac, am ţine în gură

apă de rezervă. *Nu vă străduiţi să faceţi rezerve de energie, ci lăsaţi-o să treacă liber prin dumneavoastră prin cele două fluxuri energetice care se întâlnesc.* Puteţi să le închideţi sub forma a două fântâni arteziene. Asta este tot ce trebuie să faceţi.

Nu vă străduiţi să vă transformaţi într-un fascicul de energie; imaginaţi-vă că sunteţi o picătură într-un ocean. Recunoaşteţi şi simţiţi-vă una cu Universul şi atunci toată energia va fi la dispoziţia dumneavoastră. Nu o concentraţi în dumneavoastră; contopiţi-vă cu energia Universului. Lărgiţi-vă sfera energetică, lăsaţi-o să se „topească" în spaţiul înconjurător, şi nu uitaţi niciun moment că sunteţi doar o infimă părticică din acest spaţiu. Şi atunci, doar mişcând din degetul mic al intenţiei exterioare, în câtva timp, veţi putea să faceţi ceea ce cu forţa intenţiei interioare nu veţi putea să faceţi niciodată. Eu vorbesc despre realizarea scopului dumneavoastră şi nu despre intenţia interioară de a-i aranja cuiva figura. Nevoile de moment pot fi într-adevăr satisfăcute numai prin forţa intenţiei interioare.

Energia liberă va fi prezentă în cantitate suficientă atâta timp cât canalele energetice nu sunt îngustate. Îngustarea canalelor energetice se produce din două cauze: poluarea organismului şi acţiunea permanentă a stresurilor. Într-un organism plin de reziduuri, energia nu poate să circule liber. În situaţii de stres canalele se îngustează şi mai tare. Scurtele perioade de avânt energetic alternează cu perioade îndelungate de cădere. În aceste perioade omul nu poate duce o viaţă activă, ci îşi târăşte zilele.

Cu timpul, canalele energetice se atrofiază tot mai mult. Această situaţie este cauzată de faptul că, odată cu trecerea anilor, individul nu se mai dezvoltă, intră într-un ritm de viaţă anost şi, practic, canalele de energie nu mai

lucrează. Antrenarea canalelor de energie se face atunci când intenţia trebuie folosită la nivel maxim. Realizându-şi scopurile vitale, individul stimulează intenţia şi prin urmare şi canalele. Imediat ce înălţimile au fost cucerite, ştacheta intenţiei începe uşor să coboare. Şi iată, vine şi timpul când, seara (şi nu numai atunci) nu-ţi doreşti nimic altceva decât să stai cât mai comod într-un fotoliu, în faţa televizorului. Canalele energetice sunt înguste, energia intenţiei nu mai există, viaţa nu mai e o bucurie, ci o povară.

Din fericire, totul se poate îndrepta uşor. Pentru aceasta nu mai trebuie să obligăm intenţia să cucerească noi cote. *Canalele energetice sunt antrenate bine prin exerciţiu energetic.* Dar ar fi şi mai bine dacă, în măsura în care este posibil, aţi purta întotdeauna cu dumneavoastră senzaţia fluxurilor centrale de energie şi a corpului subtil. Această stare are o serie de avantaje. Vă aflaţi în armonie şi în echilibru cu lumea înconjurătoare, reacţionaţi subtil la schimbările din mediul înconjurător şi vă deplasaţi cu succes pe curent. Sunteţi racordat la câmpul informaţional – un izvor nelimitat pentru creaţie. Aveţi acces la energia Cosmosului. Răspândiţi în jur o emisie armonioasă, ceea ce creează o oază de bunăstare şi succes. Dar ceea ce este important este faptul că acţionaţi la limita unităţii dintre suflet şi raţiune, adică mai aproape de intenţia exterioară. În felul acesta, capacitatea dumneavoastră de a controla intenţia exterioară se dezvoltă şi, deci, dorinţele încep să se împlinească tot mai repede şi mai uşor.

Va fi de-ajuns ca din când în când, în cursul zilei, să vă activaţi fântânile arteziene ale fluxurilor energetice şi să încercaţi mental să le intensificaţi, dar fără prea mult zel, fără să fiţi tensionat. Dacă în această situaţie simţiţi o oarecare greutate în cap înseamnă că, prin forţa sa, fluxul ascendent este mai puternic decât cel descendent. În acest caz, să vă fixaţi atenţia pe fluxul descendent şi să-l intensificaţi puţin. Fluxurile de energie trebuie să fie în echilibru astfel ca punctul central să se găsească undeva la mijlocul corpului. Din acest punct direcţionaţi mental emisia spre toată sfera energetică, situaţie în care senzaţia corpului subtil se intensifică în mod evident. În felul acesta, trebuie să obţineţi o senzaţie complexă, să simţiţi fluxul ascendent şi pe cel descendent, şi în acelaşi timp să vă simţiţi corpul energetic.

Dacă atenţia se concentrează pe fluxul descendent, centrul energetic se deplasează în jos. Şi, invers, dacă ea se concentrează pe fluxul ascendent, energia se va acumula în partea superioară a corpului. În plus, centrul fizic de greutate se va deplasa întocmai ca cel energetic. Această însuşire poate fi folosită în sport. Dacă este nevoie de stabilitate în picioare, ca de exemplu pentru schi-ul montan, trebuie să intensificăm fluxul descendent. Dar pentru sărituri trebuie întărit fluxul energetic ascendent. Maeştrii în artele marţiale cunosc foarte bine însuşirile fluxurilor energetice. Există asemenea specialişti pe care, practic, nu-i poţi urni din loc dacă ei şi-au concentrat fluxul descendent. Şi, invers, dacă maestrul s-a concentrat pe energia din fluxul ascendent, el poate executa nişte sărituri greu de imaginat.

Când executaţi exerciţii fizice, acordaţi atenţie fluxurilor centrale. Acest lucru nu trebuie făcut cu prea multă stăruinţă; cu sârg – nu veţi obţine mare lucru. Aruncaţi câte o privire interioară asupra zonei de dinaintea coloanei şi imaginaţi-vă cum fluxul ascendent se deplasează în sus, iar cel descendent – în jos. Dacă în mod regulat veţi mişca mental fluxurile centrale, treptat, se va instala deprinderea

de a le simţi. S-ar putea să vi se pară că nu există concordanţă între unele mişcări şi vizualizarea fluxurilor. Nu vă grăbiţi; cu timpul, vă va fi uşor să corelaţi orice mişcare cu simţirea fluxurilor de energie.

Dacă faceţi exerciţii de forţă, veţi putea să vă creşteţi în mod simţitor nivelul energetic, concentrându-vă atenţia pe fluxurile centrale. Când efectuaţi mişcări de încordare a forţelor, atenţia se concentrează pe muşchi. Când faceţi o mişcare de revenire şi muşchii se destind, atenţia se mută pe fluxurile centrale de energie. Momentul de destindere trebuie să dureze o secundă-două şi trebuie să simţiţi mişcarea fluxurilor de energie.

Să luăm ca exemplu prinderea la bară. La începutul înălţării reţineţi-vă respiraţia şi executaţi ridicarea, expiraţi, concentraţi-vă atenţia pe efort. Apoi, la coborâre, inspiraţi, relaxaţi-vă muşchii şi mutaţi atenţia pe fluxurile centrale de energie. Imaginaţi-vă cum, în timpul relaxării, fluxurile energetice se mişcă simultan în ambele direcţii. Întindeţi complet mâinile şi lăsaţi-le să atârne relaxate în jos timp de una-două secunde. Veţi simţi în mod cert fluxurile de energie – ele parcă se eliberează – şi încep să se mişte lent. Nu trebuie să acceleraţi momentele de relaxare; daţi-le posibilitatea să se mişte liber.

Când vă desprindeţi de podea, procedaţi invers - împingeţi cu putere fluxurile de energie. Întindeţi coatele şi simultan, în gând, împingeţi cu putere fluxurile de energie spre ieşire. În timpul exerciţiilor inspiraţi şi expiraţi în ordinea care vă este mai comodă, să nu simţiţi vreun disconfort. În general, la majoritatea exerciţiilor de forţă, în faza de efort se reţine respiraţia sau se expiră, iar în faza de relaxare - se inspiră.

Prin concentrarea atenţiei pe fluxurile de energie deja stimulaţi amplificarea lor. Alternanţa încordare-relaxare le stimulează şi mai mult, dacă atenţia este concentrată în mod corect. În faza de încordare, ele s-au oprit şi s-au strâns ca nişte arcuri. În timpul relaxării, arcurile se destind şi forţa fluxurilor de energie creşte. După efort, energia acumulată şi comprimată se eliberează şi, literalmente, este împinsă prin canalele centrale.

Creşterea nivelului energetic nu numai că vă ridică tonusul vital, dar vă şi face mai impunător. Energia pe care o emiteţi devine mai consistentă. Acest lucru vă va fi de folos când veţi avea nevoie să influenţaţi pe cineva sau să-l convingeţi de ceva. Sunt cunoscute asemenea metode de forţă prin care oamenii pot fi influenţaţi energetic, dar aceste metode sunt în contradicţie cu principiile transurfingului, care spun că nu aveţi dreptul să schimbaţi, ci doar să alegeţi. Cu lumea înconjurătoare nu trebuie să lupţi sau să faci presiuni asupra ei. Ar fi o modalitate puţin eficientă de atingere a scopurilor proprii. După cum cunoaşteţi, intervenţiilor în forţă, lumea le răspunde tot cu forţă.

Cu cât aveţi un nivel energetic mai ridicat, cu atât oamenii vă tratează mai bine pentru că, subconştient, ei simt energia şi, într-o oarecare măsură, chiar o folosesc. Dar oamenii obişnuiţi nu se alimentează cu energie într-un anumit scop, aşa cum procedează pendulii. Dacă energia dumneavoastră este în excedent şi se revarsă peste marginile „fântânilor", aceştia pur şi simplu se scaldă în ea.

Oferindu-le oamenilor un surplus de energie, îi binedispuneţi. Oamenii s-au obişnuit aşa de mult să-şi ofere energia pendulilor, încât aceştia se bucură când cineva le-o dă de bunăvoie. Din această categorie fac parte aşa-numitele personalităţi „magnetice" sau carismatice. Des-

pre ele se spune că au un farmec inexplicabil, că au magnetism. Acest fapt nu este de mirare. Ce vă place mai mult: o băltoacă cu apă stătută sau un izvor curat? Nu vă neliniștiți dacă cei din jur vă consumă din energie. Acel mic surplus de energie pe care îl dați celor din jur, va lucra numai în folosul dumneavoastră.

Să presupunem că urmează să aveți o întâlnire foarte importantă. Renunțați la importanță și activați-vă fluxurile centrale de energie. Lăsați-le să țâșnească precum fântânile arteziene. Veți avea nevoie de mult mai puține cuvinte înțelepte și de argumente convingătoare. Doar activați-vă fântânile. Atrăgând energie liberă și lăsând-o să treacă prin dumneavoastră, le faceți un dar celor din jur. La nivelul subconștientului ei vor simți acest lucru și, fără ca ei să-și dea seama, le veți deveni simpatic. Secretul farmecului dumneavoastră va fi o enigmă doar pentru ei.

Energia intenției

Așa cum s-a arătat, energia intră în corpul omului sub formă de fluxuri centrale, se formează gânduri și, când iese din corp, capătă parametrii care corespund acestor gânduri. Energia modulată se suprapune pe sectorul corespunzător din spațiul variantelor, ceea ce duce la realizarea materială a variantei. Modularea are loc numai în cazul în care sufletul și rațiunea sunt unite. În caz contrar, energia mentală seamănă cu interferențele unui aparat de radio.

Prin forţa intenţiei interioare puteţi realiza acţiuni elementare în lumea materială. Dar realizarea materială a unei variante potenţiale în spaţiul variantelor are loc numai prin forţa intenţiei exterioare. Ea apare atunci când sufletul şi raţiunea sunt unite în năzuinţele lor. *Forţa ei este proporţională cu nivelul energetic.* Intenţie exterioară înseamnă hotărâre absolută combinată cu un potenţial energetic ridicat.

Nivelul energetic creşte prin antrenarea fluxurilor centrale de energie şi prin curăţirea organismului. Dar în transurfing mai există o metodă minunată care ajută la lărgirea canalelor, şi anume *vizualizarea procesului.*

Pentru creşterea energiei intenţiei este necesară intenţia însăşi. Vă puteţi da următoarea directivă: „canalele mele se lărgesc şi energia intenţiei creşte". În timp ce faceţi gimnastică, vizualizaţi procesul respectiv. Vă amintiţi că esenţa vizualizării procesului constă în constatarea următorului fapt: „astăzi mi-e mai bine decât ieri, iar mâine îmi va fi mai bine decât astăzi". Activaţi-vă fântânile energetice şi repetaţi în gând afirmaţia că energia intenţiei dumneavoastră creşte cu fiecare zi ce trece. În felul acesta, intenţia însăşi se va autosusţine şi va ridica nivelul energetic pe o curbă crescătoare.

Nu uitaţi că intenţia de a vă creşte biocâmpul trebuie să fie curăţată de potenţialele dorinţei şi importanţei. Stăruinţa şi strădania în tendinţa de a intensifica fluxurile energetice vor avea un efect invers – de blocare. Orice stăruinţă şi strădanie creează un potenţial excedentar pentru că acordaţi prea multă importanţă realizării scopului. *Intenţia nu este strădanie, ci concentrare.* Importantă este doar concentrarea asupra procesului. Dacă executaţi exerciţiile prin încordarea tuturor forţelor, dar raţiunea se gân-

deşte la altceva, vă pierdeţi timpul şi puterile în zadar. Nu vă mai străduiţi, ci concentraţi-vă pe acţiune.

Pasul intenţiei

Imaginaţi-vă că un nou-născut al unui om obişnuit intră într-o lume în care oamenii îmbătrânesc încet şi trăiesc, să zicem, până la trei sute de ani. Ce credeţi, cât va trăi proaspătul nou-născut? La fel, eu vreau să spun că, chiar de la naştere, omul este crescut potrivit unui scenariu-standard: cu vârsta, sănătatea se înrăutăţeşte, corpul se şubrezeşte şi, în final, moare. Indubitabil, pentru aceasta acţionează obişnuitele cauze fiziologice.

Dacă totuşi analizăm procesul îmbătrânirii de pe poziţiile teoriei transurfingului, el nu este altceva decât un transfer indus. Se poate chiar afirma că este cel mai lung transfer indus. Are loc lent, dar extrem de sigur. Scenariul îmbătrânirii, uzării, este atât de obişnuit şi de evident, încât nimănui nu-i trece prin gând să se îndoiască. Încercările de a schimba scenariul s-au redus doar la descoperirea a tot soiul de elixire. Dar nici măcar succesele farmacologiei şi geneticii contemporane nu au dus la rezultate semnificative.

De aici se poate trage concluzia că factorii fiziologici au o oarecare pondere în procesul de îmbătrânire. Care este ponderea transferului indus, este greu de apreciat. Dar nici nu este prea important acest fapt. Important este să conştientizăm ce anume se petrece.

Din cea mai timpurie copilărie, suntem absolut convinşi că procesul de îmbătrânire este inevitabil. Pe parcursul întregii vieţi avem o mulţime de confirmări atât din experienţa altora, cât şi din cea proprie. Fiecare aniversare este însoţită de urări teatrale de sănătate şi ani lungi de viaţă. Dar toţi înţeleg perfect că aceste urări n-au nicio importanţă şi că nu au nicio influenţă asupra scenariului. Ba, dimpotrivă, traducând în limba faptelor, înseamnă că sănătatea dumneavoastră e departe de a fi corespunzătoare şi că anii se duc. Acestea sunt oscilaţii uşoare sau, mai curând, o joacă a pendulului distructiv.

Mai devreme sau mai târziu, vă daţi seama că, în urmă cu vreo zece ani, aveaţi mult mai multă energie şi putere. Doriţi să împărtăşiţi cuiva aceste gânduri. Şi se găsesc imediat amatori de discuţie pe această temă. Despre ce vorbesc oamenii când se întâlnesc? Despre boli şi despre vreme. Participând la aceste discuţii, emiteţi energie pe frecvenţa pendulului distructiv, adică îi acceptaţi jocul.

Pendulul vă poate da un impuls sub forma unei indispoziţii sau unei boli. Acest lucru vă alarmează şi imediat vă gândiţi: „Se pare că sunt bolnav". Este răspunsul dumneavoastră la frecvenţa de oscilaţie a pendulului; el primeşte energie şi vă mai dă încă un impuls – vă doare şi mai tare. Vă duceţi la medic, el vă confirmă că sunteţi bolnav şi procesul evoluează. Pendulul capătă energie şi oscilează şi mai puternic. Când vine criza, pendulul a căpătat deja totul, vă lasă în pace şi începe procesul de însănătoşire, dacă transferul indus nu şi-a aruncat „victima" pe linia vieţii, unde sunteţi un invalid.

O întrebare rezonabilă: ce rezultă? Să nu te duci la doctor, să nu iei medicamente şi să-ţi ignori bolile? Desigur, nu. Refuzul de a trata o boală care evoluează nu în-

seamnă ieşire din joc, ci o neglijenţă iresponsabilă. Este vorba despre faptul că nu trebuie să-ţi permiţi să fii atras în acest joc.

Dacă vă întrebaţi colegul: „De ce nu ai venit la serviciu?" El vă va răspunde invariabil: „Am fost bolnav". Atenţie: răspunsul lui nu este *„m-am doftoricit"*, ci *„am bolit"*. La întrebarea: „Ce ţi s-a întâmplat?" răspunsul va fi: „Sunt bolnav". Desigur, un răspuns de genul: „Am făcut (fac) un tratament" va fi nefiresc. Şi aceasta, pentru că oamenii aşa s-au obişnuit, să joace jocul denumit Boală, aceasta însemnând că vindecarea în sine, nu este considerată un scop, ci un atribut, un fenomen colateral al jocului.

Jocul cu pendulul distructiv începe prin aceea că sunteţi dispus să acceptaţi simptomele bolii sau, altfel spus, să vă prindeţi de cârligul spiralei transferului indus. Primul impuls al pendulului poate fi parat dacă nu luaţi în serios simptomele, dacă le respingeţi cu calm şi dacă uitaţi de ele. Dacă acest lucru nu vă reuşeşte, atunci pendulul poate fi anihilat luând unele măsuri profilactice elementare. Dacă totuşi v-aţi îmbolnăvit, nu vă jucaţi de-a Boala, ci jucaţi-vă de-a Vindecarea.

Jocul de-a Boala înseamnă să suferiţi pasiv, să participaţi la discuţii despre diverse boli, să oftaţi, să vă jeluiţi, să deveniţi capricios şi să pretindeţi de la cei apropiaţi compasiune şi grijă, să consideraţi că dacă vă simţiţi rău, acesta este un atribut al dumneavoastră, inalienabil, să vă purtaţi cu boala precum cu „sfintele moaşte", să căutaţi şi să şi folosiţi orice informaţii privitoare la boală.

Jocul de-a Vindecarea înseamnă să acţionaţi în mod activ, să vă interesaţi de metodele de însănătoşire, să vă străduiţi să duceţi un mod de viaţă sănătos, să trataţi boala cu umor, să vă îndreptaţi atenţia spre îmbunătăţirea dispoziţiei generale, să năzuiţi spre sănătate, să staţi de vorbă cu cei care gândesc ca dumneavoastră.

Vedeţi, sunt două jocuri complet diferite. În cel de-a Boala, sunteţi un participant pasiv, o victimă; emiţând pe frecvenţa pendulului distructiv, veţi fi absorbit în pâlnia transferului indus. În cel de-a Vindecarea vă manifestaţi ca un creator, un constructor activ şi stăpân; dispuneţi singur de propria soartă şi de aceea vă transferaţi pe liniile sănătoase ale vieţii.

Acum, dacă încercaţi să vă jucaţi de-a Vindecarea, puneţi-vă întrebarea dacă jucaţi suficient de cinstit acest joc. Este vorba despre faptul că te poţi minţi, aşa cum se întâmplă adeseori. De exemplu, să recunoaşteţi cu toată convingerea că trebuie să aveţi un stil de viaţă sănătos, că trebuie să renunţaţi la obiceiurile nocive, să faceţi exerciţii fizice, să vă hrăniţi sănătos şi aşa mai departe. În realitate, vechile obiceiuri sunt adânc înrădăcinate; vă străduiţi să respectaţi regulile unui mod de viaţă sănătos doar pentru că „aşa trebuie" şi pentru că de fapt, pur şi simplu vă este lene.

Acesta nu mai este doar un joc, ci se numeşte „Eu sunt bolnav şi ei mă tratează". În plan energetic, acesta nu se deosebeşte prin nimic de jocul de-a Boala. În acest caz, vă străduiţi să vă jucaţi de-a vindecarea, nu o faceţi din convingere, ci silit. Intenţia nu este curată şi nu este sinceră, şi de aceea şi rezultatul va fi cel corespunzător.

O ilustrare excelentă a unui joc nesincer o constituie încercările reprezentantelor sexului frumos de a da jos din greutate. Ele se chinuie cu diete, supunându-se unei adevărate torturi („Eu sunt bolnavă şi ei mă tratează"). Ele îşi urăsc greutatea şi silueta, iar dumneavoastră ştiţi că acest lucru constituie o excelentă modalitate de a emite energie

pe frecvenţa acelei linii a vieţii, unde silueta şi greutatea sunt aşa. Lor nu le plac aceste diete, vor să mănânce exact lucrurile cu care s-au obişnuit. Dacă şi dumneavoastră jucaţi acest joc, renunţaţi la această siluire lipsită de sens. În cel mai bun caz, ea va da rezultate minore, de scurtă durată. Când vă autosiluiţi, subconştientul se teme, se opune şi, în final, îşi ia revanşa – atunci să vă aşteptaţi ca, după ce aţi renunţat la dietă, să vă îngrăşaţi şi mai mult.

Concluzia poate fi numai una singură: dacă vreţi să aveţi sănătate şi frumuseţe, schimbaţi-vă modul de viaţă. Aceasta înseamnă să renunţaţi la vechile obiceiuri şi să vă însuşiţi unele noi, dar să nu o faceţi din necesitate, ci din convingere. Trebuie să existe intenţie şi aceasta să fie curată. Nu puteţi emite energie pe frecvenţa liniilor dumneavoastră sănătoase de viaţă şi deci să treceţi pe ele, dacă vă purtaţi ca înainte. Nu este atât de greu cum vi se pare. A vă schimba obiceiurile este numai o problemă de intenţie şi de timp. Iar timp nu vă trebuie aşa de mult. Alegerea este de partea dumneavoastră.

Pendulii bolilor

Orice om a fost bolnav cel puţin o dată în viaţă. Boala creează o mulţime de neplăceri şi îngrijorare, generează gânduri şi emoţii negative care sunt emise în spaţiu. Această energie este un teren propice pentru dezvoltarea pendulilor care au legătură cu bolile. Întotdeauna ei asimilează foarte bine energia negativă.

Pendulii generaţi de boli sunt unii dintre cei mai puternici. Înainte de toate, aceştia sunt chiar ei boli şi epidemii. În opoziţie cu ei, acţionează tot soiul de penduli ai medicinei. Vă imaginaţi ce structuri puternice sunt toate acestea! Clinici, sanatorii, instituţii, fabrici de medicamente, farmacii, ştiinţă, cercetare ştiinţifică, învăţământ medical.

Scopul declarat al pendulilor medicinei îl reprezintă lupta cu bolile. De fapt, această luptă genereazâ o mulţime de fenomene negative, proprii pendulilor distructivi, pentru că scopul lor principal este să-şi menţină adepţii şi să atragă alţii, noi.

De exemplu, medicina oficială este ostilă faţă de toate metodele de vindecare netradiţională, (adică, de cele care nu-i aparţin). Critica reprezentărilor învechite sau false, dacă ea porneşte de la adepţii leacurilor băbeşti, va fi declarată antiştiinţifică. Reacţia faţă de orice noi metode de vindecare care nu-i aparţin, va fi foarte neprietenoasă. La rândul lor, adepţii metodelor netradiţionale nu s-ar da la o parte dacă ar fi cazul să arunce piatra în curtea „ortodocşilor".

Individul aflat sub influenţa pendulilor bolilor sau medicinii nu poate să-şi recapete sănătatea din tinereţe, din timpul când nu prea îşi făcea probleme legate de sănătate. Nu aţi acordat atenţie propriei sănătăţi pentru că ea nu vă crea probleme. Respectiv, vibraţiile energetice nu includeau frecvenţele pendulilor bolilor.

Cu vârsta, cădeţi treptat, într-o măsură mai mare sau mai mică, sub influenţa pendulilor. Emiţând energie pe frecvenţele acestora, le cedaţi energie şi vă mutaţi pe liniile vieţii unde există boli. De aceea, pentru a vă recăpăta sănătatea, este necesar ca, înainte de toate, să vă eliberaţi

de legăturile cu ei. Aceasta înseamnă să fiţi impenetrabil la informaţiile venite de la penduli şi să nu participaţi la jocurile lor, adică să aplicaţi metoda prăbuşirii. Însă, dacă vă e frică de boli, jucaţi-vă de-a Vindecarea şi îngrijiţi-vă corpul, aceasta fiind metoda stingerii. Să analizăm câteva exemple de comportament ale pendulilor bolilor.

Reclamele la medicamente vă arată în fiecare zi oameni fericiţi, care au luat un anumit medicament şi au redevenit sănătoşi. Şi nu numai atât, dar au şi mare succes în tot ce fac. Înşelătoare ispită! Ea lucrează fără greş, întrucât, aşa cum am discutat, majoritatea oamenilor trăiesc în stare de semiconştienţă. În creierul dumneavoastră este introdus programul: „Du-te la farmacie, ia-ţi medicamentul şi vine recompensa – totul va merge foarte bine". Şi asta încă nu e lucrul cel mai rău. În aceste reclame se ascunde o altă reclamă cu implicaţii mai profunde, un program mascat.

Gândiţi-vă puţin: de regulă, în reclame sunt arătaţi oameni absolut normali, simpatici, mai mult chiar, oameni cărora le merg treburile excelent. (Dumneavoastră oţi fi mai prejos?) Toţi oamenii aceştia suferă de ceva, dar se însănătoşesc rapid după ce au luat medicamentele respective. (Şi dumneavoastră puteţi fi la fel!) Fiecăruia dintre noi ni se inoculează în conştient şi în subconştient faptul că suntem predispuşi la boli, că suntem deja bolnavi sau că în curând ne vom îmbolnăvi. Şi mulţi acceptă aceste condiţii ale jocului. Aceasta este faţa nu cea declarată, ci cea adevărată a pendulului distructiv. Sarcina lui nu este să-l lecuiască pe individ de boală, ci să-l facă adeptul său, adică să-i insufle acestuia ideea că este bolnav şi că trebuie să ia medicamente.

Există încă o metodă interesantă de atragere a adepţilor şi anume prognozele meteo care anunţă că se va strica

vremea. Se iau ca bază informaţiile legate de furtuni magnetice, variaţii de presiune atmosferică şi alţi factori nefavorabili (De remarcat că toate aceste fenomene au loc practic în fiecare zi, într-o măsură mai mare sau mai mică). Plecând de la aceste date, se alcătuiesc prognoze oarecum personalizate, pentru cine şi pentru ce fel de afecţiuni, astăzi sau mâine, va fi rău. Dacă asculţi o dată, de două ori, este distractiv să auzi cum pendulul nu mai poate de bucurie când enumeră toate bolile posibile şi urmările inevitabile pentru cei care sunt afectaţi de ele. După aceea însă, ţi se face groază. Imaginaţi-vă ce program distrugător li se introduce în conştient oamenilor care deja sunt bolnavi. Ascultând aşa ceva, te poţi gândi că este mai bine să nu ieşi din casă sau chiar să te aşezi singur în sicriu. Desigur, factorii nefavorabili ne influenţează sănătatea, dar de ce e nevoie să-ţi iei aconto la necaz? Şi sunt mulţi oameni, mai ales vârstnici, care dau crezare acestor efuziuni ale pendulului şi îşi alcătuiesc anticipat un program de indispoziţii şi de acutizări ale bolilor, ca şi când ar fi condamnaţi. Astfel de prognoze reprezintă un model de tendinţă obraznică şi cinică a pendulului de a-i subordona pe oameni influenţei sale.

Subiectul cel mai clasic îl constituie discuţiile despre sănătate cu cunoscuţii şi cu cei apropiaţi. De regulă, discuţiile se poartă nu pe tema întăririi sănătăţii, ci pe tema bolilor şi a tratamentelor acestora. Unul descrie cu satisfacţie cum se descurcă cu belelele sale, altul oftează că bătrâneţea-i o povară. Participanţii la o asemenea discuţie emit în mod activ energie pe frecvenţa pendulilor bolii. Această energie este la fel de molipsitoare ca microbii generatori de boli. Evitaţi astfel de discuţii, în caz contrar nici nu vă

veţi da seama cum vă mutaţi pe frecvenţa de emisie a bolilor.

Este foarte uşor să identificaţi un pendul al bolii – *el vă reţine atenţia prin informaţii despre boli şi posibilităţi de vindecare.* Dacă vă hotărâţi să ignoraţi aceste informaţii, adică să le lăsaţi să treacă pe lângă ureche, să nu le luaţi în serios, el se va descuraja şi vă va lăsa în pace – aceasta va însemna prăbuşirea lui. Dacă veţi reacţiona la aceste informaţii printr-un râs sănătos şi glume pe seama lor, pendulul, îngrozit, nu va şti cum să dispară mai repede – aceasta însemnând stingerea lui.

Despărţindu-vă de pendulii bolilor, veţi obţine o deplină libertate, dar aceasta nu va putea dura mult timp. Aşa e făcut omul, să simtă nevoia să fie adeptul unui pendul sau al altuia. De aceea, mai devreme sau mai târziu, riscaţi să intraţi din nou sub influenţa lor. Ca să nu se întâmple aşa ceva, este necesar să ieşiţi din starea de ambiguitate şi să căutaţi să vă apropiaţi de pendulii însănătoşirii. Ei dirijează tot ceea ce are legătură cu fortificarea corpului şi spiritului. Deveniţi adepţii unui mod de viaţă sănătos şi veţi înţelege că este mai atractiv şi mai plăcut decât să duceţi o luptă plicticoasă şi apăsătoare împotriva bolilor.

Este absolut clar că dacă un individ, este preocupat de sănătatea sa, el emite energie pe frecvenţa liniilor sănătoase şi de aceea nu-i este gândul la boală. În felul acesta veţi vedea că există două modalităţi, total opuse, de a privi viaţa:

- tratarea bolilor şi
- grija pentru sănătate.

Este evident că în ceea ce priveşte bolile, prima se referă la intenţia interioară, iar cea de a doua – la cea exterioară. Vă puteţi alege singur modul de viaţă.

Rezumat

Energia fiziologică se consumă în modul propriu-zis de a acţiona.

Intenţia se formează pe baza energiei libere.

Energia liberă străbate corpul prin două fluxuri opuse unul faţă de celălalt.

În stare de stres, energia intenţiei este blocată.

Ca să te eliberezi de stres, este necesar să te „trezeşti" şi să nu mai dai importanţă.

Dacă nu este posibil să nu dai importanţă, nu are sens să-ţi consumi forţele şi pentru a te relaxa.

Făcând gimnastică energetică vă întăriţi învelişul de protecţie.

Nu acumulaţi energie, ci permiteţi-i să circule liber prin dumneavoastră.

Un nivel energetic înalt înseamnă canale energetice largi.

Canalele energetice sunt antrenate bine prin gimnastică energetică.

Curăţirea organismului lărgeşte considerabil canalele energetice.

Intenţie interioară înseamnă să fii bolnav şi să te lecuieşti.

Intenţie exterioară înseamnă să duci un mod de viaţă sănătos.

Nu acceptaţi sub nici o formă jocul pendulilor distructivi ai bolilor.

Când faceţi exerciţii, fiţi atent la fluxurile centrale.

Intenţia nu înseamnă strădanie, ci concentrare.

Capitolul II

FREILING

Freilingul este o tehnologie foarte plăcută a relațiilor interumane. Vreți să învățați cum să influențați oamenii pentru a avea succes?

Este modalitatea cea mai puțin eficientă și mai îndoielnică. Nu trebuie să exerciți presiuni asupra lumii înconjurătoare în dorința de a vă realiza scopurile. Vă veți convinge că lumea vă vine ea însăși în întâmpinare cu brațele larg deschise. Oamenii vor simți o simpatie inexplicabilă față de dumneavoastră.

Renunţaţi la intenţia de a primi,
înlocuiţi-o cu intenţia de a da
şi veţi primi
ceea ce v-aţi refuzat dăruind.

Intenţia relaţiilor

Ne-am obişnuit să măsurăm succesul vieţii noastre pe de o parte prin nivelul realizărilor, iar pe de altă parte, prin volumul problemelor care s-au acumulat. Transurfingul ne ajută nu să luptăm cu problemele şi nici să le rezolvăm ci să nu avem parte de ele. Scopurile se rezolvă tot printr-un procedeu obişnuit – cu ajutorul intenţiei exterioare. Atât problemele cât şi realizările se nasc, într-un fel sau altul, în cadrul relaţiilor interumane, fie că e vorba de relaţii personale sau de afaceri.

Apare o întrebare: poate fi folosită intenţia exterioară în relaţiile cu oamenii? Dificultatea constă în faptul că ea este ceva insesizabil, greu de supus voinţei şi greu de controlat. Există totuşi metode care permit punerea mecanismului în funcţiune fără ca el să fie evident. Folosiţi un anumit procedeu şi intenţia exterioară va începe să lucreze de la sine, independent de voinţa cuiva, dar în folosul dumneavoastră.

Ce-i animă pe oameni? Intenţia interioară. Folosiţi-o pe a lor în loc să o folosiţi pe a dumneavoastră. Renunţaţi la intenţia proprie şi permiteţi-i celei exterioare să acţioneze mecanismul intenţiei interioare a altora. Ca să obţineţi

ce vă doriţi de la lumea exterioară, este suficient ca intenţia exterioară să mişte un deget deoarece ea nu-şi doreşte nimic şi nu face nimic, ci permite intenţiei interioare, orientată către lume, să acţioneze. *Folosiţi intenţia interioară a oamenilor pentru a vă realiza propriile scopuri.*

Făcând abstracţie de faptul că sună interesant, de fapt nu-i folosiţi pe oameni, ci nu-i împiedicaţi să facă ceea ce doresc. Într-un fel sau altul, toate problemele apar ca urmare a apariţiei unor contradicţii între intenţiile interioare ale indivizilor. Unul, în funcţie de interesele sale, doreşte să obţină ceva de la altul. La rândul său, celălalt nu gândeşte aşa şi vrea să obţină ce vrea el. Cum să echilibrezi deosebirile dintre interese şi să satisfaci nevoile ambilor? Complicată sarcină, nu-i aşa? În realitate, însă, este foarte simplu. Pentru rezolvarea ei este necesar doar să se determine acel ceva comun care se află la baza intenţiei interioare a oamenilor

Prin urmare, la baza intenţiei interioare a omului se află sentimentul propriei sale importanţe. Singurul lucru care-l motivează pe individ şi în acelaşi timp îi limitează libertatea în lumea pendulilor este importanţa, cea interioară şi cea exterioară. Sentimentul propriei importanţe ţine de importanţa interioară. Pendulii, ca esenţe energo-informaţionale, sunt generaţi de grupuri de oameni şi încep să existe independent, subordonându-şi oamenii propriilor lor legi. Subordonarea se realizează prin intermediul sentimentului de importanţă. De aceea, majoritatea motivaţiilor individului se află în sfera realizării importanţei sale personale. Restul se referă la freil, adică la îndemnurile sufletului. Este o parte mică, de regulă puţin dezvoltată, întrucât este înăbuşită de necesitatea permanentă a individului de a-şi susţine importanţa în lumea pendulilor.

Ca să pornim mecanismul intenţiei interioare în relaţiile cu oamenii, este nevoie să distrugem încă un fals stereotip. S-ar putea să auziţi de multe ori următorul îndemn, pare-se corect: „Nu încerca să-i schimbi pe alţii, începe cu tine”. Acest lucru vă provoacă imediat un disconfort sufletesc: înseamnă că eu sunt imperfect, deci trebuie să mă schimb şi tare nu-mi vine! Şi, într-adevăr, nu doreşti. *Nu trebuie să încerci să-i schimbi pe alţii, dar nici nu trebuie să te schimbi tu.* Orice-aţi încerca să faceţi, cu sine sau cu alţii, va fi o treabă puţin eficientă şi dăunătoare pentru intenţia dumneavoastră interioară. Problema se rezolvă altfel. *Trebuie să-i lăsaţi pe ceilalţi să-şi realizeze propria intenţie interioară.* Şi atunci va începe să acţioneze intenţia exterioară, iar intenţia interioară se va realiza de la sine.

De exemplu, o femeie doreşte ca bărbatul pe care îl place să se căsătorească cu ea, iar el, din motive de neînţeles, se eschivează, invocând diferite pretexte. Lucrând cu intenţia interioară, femeia îşi direcţionează toate gândurile pentru a-l face să se căsătorească cu ea. În felul acesta nu reuşeşte nimic, ci doar creează un potenţial excedentar al dorinţei sale şi al importanţei căsătoriei. Drept urmare, forţele de egalizare îl vor îndepărta de ea. E posibil ca el pur şi simplu să nu o iubească? În mod sigur, nu. Căci femeia a transformat dragostea în relaţii de dependenţă: „Dacă mă iubeşti, te căsătoreşti cu mine”.

Ca să lucreze intenţia exterioară, femeia ar fi trebuit să renunţe la dorinţa ca el să se căsătorească cu ea şi să-şi pună întrebarea: ce vrea un bărbat de la căsătorie? Răspunsul la această întrebare îl va găsi ea singură, uşor. Fără îndoială, el vrea să-şi realizeze tot ceea ce este important pentru persoana sa: sunt iubit, sunt apreciat, sunt stimat, sunt admirat etc. Îndreptându-şi energia sa spre realizarea

acestor lucruri, importante pentru el, femeia nu numai că își va realiza scopul, dar va obține aceleași atribute care sunt importante și pentru ea. Dar dacă el nu merită să fie iubit și stimat? Atunci de ce să mai stau lângă el? Fiecare este liber să aleagă.

După cum vedeți, *nu este nevoie să te schimbi.* Lucrurile stau astfel pentru că oberlihtul deschis se află în cu totul alt loc. De regulă, individul este în întregime copleșit de gândurile privitoare la ce anume dorește el de la alții, dar nu se străduiește să vadă și ce anume își doresc aceștia. Mutându-vă atenția pe dorințele și motivațiile altora, veți obține ușor lucrul de care aveți nevoie. Pentru aceasta trebuie doar să vă puneți întrebarea: *spre ce se îndreaptă intenția interioară a partenerului?* Aceasta înseamnă să te îndepărtezi de la geam și, în sfârșit, să vezi oberlihtul care este deschis. Imediat ce lucrul acesta a fost făcut, rămâne să-ți *reorientezi intenția interioară spre realizarea intenției interioare a partenerului.* În felul acesta, intenția dumneavoastră interioară se va transforma în intenție exterioară.

Adesea, intenția interioară este îndreptată spre ceea ce ar atrage atenția asupra dumneavoastră și de a vă arăta în cea mai bună lumină. Să presupunem că sunteți îngrijorat de **ceva anume**, ceva ce nu vă reușește. Imaginați-vă că vă duceți la o petrecere. Și iată că invitații își ațintesc privirea spre dumneavoastră și vă urmăresc tot timpul. Că doar pentru asta s-au adunat – să discute cum sunteți îmbrăcat, cum vă mișcați, despre ce vorbiți. Dacă într-un oarecare grup auziți râsete, înseamnă că râd chiar de dumneavoastră. Și câte priviri disprețuitoare ați remarcat! Vă compătimesc.

Desigur, v-aţi dat seama că toate cele de mai sus trebuie înţelese invers. Toţi oamenii sunt preocupaţi în primul rând de ei înşişi şi de atitudinea altor persoane faţă de ei. Iar de atitudinea lor faţă de alţii – în ultimul rând. De aceea puteţi să fiţi relaxat, calm şi să vă purtaţi natural. Nu să încercaţi să fiţi natural, ci să vă permiteţi să fiţi natural şi degajat.

Trebuie spus că dacă *v-aţi propus să fiţi degajat,* n-o să iasă nimic. Evident, ceva-ceva puteţi să faceţi cu ajutorul slide-urilor. Pentru asta vă trebuie însă timp, iar petrecerea a fost programată deja pentru astăzi. Puteţi să fiţi degajat doar dacă renunţaţi la importanţă. Dar nici acest lucru nu este chiar atât de uşor. Nu puteţi aşa, deodată, să renunţaţi la dorinţa de a vă prezenta în cea mai bună lumină.

Ieşirea din această situaţie este foarte simplă. Când cineva discută cu dumneavoastră, este interesat în primul rând de propria persoană. Nu aveţi de ce să vă îndoiţi de faptul că oamenii sunt preocupaţi în exclusivitate de ei înşişi. *Ocupaţi-vă şi dumneavoastră de ei.* Mutaţi-vă atenţia de la persoana dumneavoastră la ceilalţi. Activaţi-vă Veghetorul şi *nu vă mai daţi prea multă importanţă. Daţi importanţă celorlalţi.* Interesaţi-vă de dânşii, ascultaţi-i şi observaţi-i! Nu trebuie să-i flataţi; lăsaţi-vă în voia curentului. Imediat ce v-aţi transferat atenţia de la propria persoană la alţii, potenţialul excesiv al propriei importanţe va dispărea de la sine. Şi atunci se poate spune că vă purtaţi firesc.

Pentru a atrage atenţia asupra propriei persoane este suficient să manifestaţi interes faţă de cei din jur. Discutaţi cu aceştia nu despre ceea ce vă interesează pe dumneavoastră, ci despre ceea ce-i interesează pe ei, inclusiv

despre persoana lor. În acest caz, intenţia dumneavoastră interioară se transformă în intenţie exterioară. Cei prezenţi se vor interesa imediat de un asemenea conlocutor; nu vor putea să scape de intenţia dumneavoastră exterioară – ea funcţionează întotdeauna ireproşabil. Nu are sens să încerci să-i faci pe alţii să se intereseze de propria-ţi persoană – aceasta este intenţia interioară. Să te interesezi de alţii – este intenţie exterioară. Renunţând la intenţia interioară şi transferând atenţia spre ceilalţi, veţi obţine fără eforturi rezultatul dorit. Intenţia exterioară va realiza acest lucru în locul dumneavoastră.

Pare ciudat să spun că, interesându-mă de alţii, le atrag atenţia asupra mea. Sunt curios să aflu dacă în felul acesta sunt mai interesant pentru ei. Realitatea este că, chiar dacă aş fi de o mie de ori mai atrăgător decât sunt, oamenii tot de ei înşişi ar fi preocupaţi în primul rând. Încercând să le atrageţi atenţia, şi dumneavoastră vă gândiţi exclusiv la propria persoană. *Când se manifestă interes faţă de un individ, el îşi realizează intenţia interioară.* De unde vine această realizare? De la dumneavoastră, desigur. După aceea cine poate să-l mai intereseze? Numai dumneavoastră.

Oamenii se interesează de personalităţi renumite, de stele ale ecranului şi de cântăreţi. Dar acesta este un interes de alt gen. Dacă nu sunteţi un star, puteţi fi privit ca un potenţial partener de afaceri, de camaraderie sau relaţii amoroase. Să luăm, de exemplu, cazul extrem – când se face pasiune pentru un star. Fanii se interesează de toate detaliile vieţii lui, sunt admiratori fanatici dar, de regulă, nici nu le trece prin minte să-l considere un virtual partener. *În relaţiile cotidiene nu este important cât de interesant sunteţi dumneavoastră, ci în ce măsură îi corespun-*

deţi respectivei persoane în vederea unor eventuale relaţii. Acest lucru este chiar ceea ce preţuieşte respectiva persoană.

Gândindu-se la sine şi aflându-se alături, acest individ evaluează conştient şi subconştient cât de bine vă înscrieţi dumneavoastră în scenariul unor relaţii în cadrul cărora el va fi mulţumit de el însuşi. Va fi mulţumit dacă, într-o formă sau alta, i se va confirma importanţa: eu mă plac, lumea se interesează de mine, nu sunt un nimeni, sunt respectat, nu sunt mai prejos decât alţii, sunt preţuit.

Acum judecaţi singur: ce obţineţi dacă într-un anumit caz veţi încerca să vă impuneţi în faţa cuiva, iar în alt caz, vă manifestaţi interesul faţă de el. Evident, îi veţi corespunde la toţi parametrii dacă îi daţi satisfacţie recunoscându-i importanţa. Dacă el va fi mulţumit, va închide ochii la defectele dumneavoastră evidente şi vă va scuza slăbiciunile. Nu le va da importanţă. În schimb, dumneavoastră, fiind îngrijorat de propriile defecte, încercaţi să le ascundeţi şi să aduceţi în prim plan doar meritele. Repet, calităţile şi defectele dumneavoastră îl interesează mai puţin pe partener; *pe el îl interesează în primul rând să se simtă el important atunci când discută cu dumneavoastră.*

Puteţi fi „super" la toţi parametrii. Acest lucru nu vă ajută însă atunci când vă căutaţi prieteni sau parteneri. Dimpotrivă, multe dintre staruri suferă de singurătate. Parametrii dumneavoastră excelenţi pot, într-o anumită măsură, să vă împiedice să vă găsiţi un partener. Individul vede că sunteţi „super" dar *se gândeşte în primul rând cât va fi el de important alături de o asemenea perfecţiune.* Dacă străluciţi în toată splendoarea în faţa lui, el va considera că personalitatea sa va fi umbrită de această strălucire. Nu faceţi caz de parametrii propriei străluciri ci acordaţi-i lui toată atenţia; lăsaţi-l să se simtă important alături de dumneavoastră şi atunci el va fi cucerit.

Interesându-vă de oameni, faceţi lucrul acesta cu sinceritate. Nu lăsaţi impresia că ştiţi cum să le obţineţi bunăvoinţa sau că aveţi vreun câştig din relaţia respectivă. Dacă aveţi pretenţia să vă bucuraţi de bunăvoinţa lor, şi ei merită cel puţin o atitudine sinceră din partea dumneavoastră.

Străduindu-se să-şi câştige reputaţia de conlocutor interesant, mulţi încearcă să se prezinte într-o lumină cât mai bună: iată ce deştept sunt, iată cât de multe lucruri am văzut şi de cât de multe întâmplări am avut parte.

Aşa funcţionează intenţia interioară. Majoritatea oamenilor procedează în acest fel când vor să pară interesanţi. Renunţaţi la acest mod de comportare şi luaţi o altă poziţie. Nu vă propuneţi drept scop să străluciţi prin erudiţie şi farmec, ci daţi-i partenerului posibilitatea să arate că şi el este o persoană interesantă. Reglaţi-vă pe frecvenţa lui şi ascultaţi-l cu atenţie când îi puneţi întrebări; arătaţi-vă interesul faţă de tema discutată şi faţă de personalitatea lui. Dacă discutaţi câteva ore, lăsaţi-l pe el să vorbească mai mult. La sfârşitul discuţiei, el va fi *absolut convins* că a găsit un conlocutor foarte interesant şi, în general, o personalitate admirabilă.

Aşa funcţionează intenţia exterioară. Ea permite intenţiei interioare a celorlalţi să se realizeze. *Ca rezultat, veţi primi echivalentul acelor lucruri la care dumneavoastră aţi renunţat.* Aţi renunţat să vă scoateţi în evidenţă propria personalitate şi i-aţi permis celuilalt să-şi evidenţieze personalitatea. Imediat ce aţi făcut acest gest, individul va deveni admiratorul dumneavoastră pentru că i-aţi per-

mis să-şi realizeze intenţia interioară. Nu va putea să obţină ceva asemănător de la niciun star.

Şi dacă doriţi să-i stârniţi interesul cuiva care nu vă consideră partener de discuţie? De exemplu, aţi vrea ca el să accepte propunerea dumneavoastră de afaceri, dar el nu doreşte acest lucru. Pur şi simplu nu-l interesează. În momentul acela şi în viitor puteţi să contaţi pe interesul lui numai dacă uitaţi de propria problemă şi de afacere şi îi acordaţi toată atenţia numai lui. Interesaţi-vă sincer de tot ceea ce îl interesează pe acest om, vorbiţi cu el despre aceasta. Numai atunci el va manifesta interes faţă de problema dumneavoastră.

E posibil să vă puneţi întrebarea: de ce eu trebuie să-i ascult pe alţii, să mă interesez de ei, să le acord atenţie, să-i plac, să-i stimez, în timp ce ei sunt preocupaţi numai de propria lor persoană, iar pe mine nu vor nici măcar să mă asculte? Ei bine, dar care ar fi motivul ca ei să se intereseze şi să cadă în admiraţie, să vă iubească şi să vă stimeze? Tot ceea ce v-aţi imaginat despre sine – că în comparaţie cu ei sunteţi aşa şi pe dincolo – este doar o închipuire a intenţiei dumneavoastră interioare, învăluită într-un potenţial excedentar al relaţiilor de dependenţă şi importanţă. Intenţia dumneavoastră interioară constă în a fi important. *Veţi deveni cu adevărat important în ochii altora numai dacă renunţaţi la propria intenţie interioară şi dacă permiteţi intenţiei interioare a celorlalţi să se realizeze.* Aveţi avantajul că dumneavoastră folosiţi intenţia exterioară, iar ei – invers. Folosiţi-vă avantajul!

În general, când doriţi să obţineţi ceva de la un individ, puteţi folosi un principiu care este universal. Esenţa lui constă în a renunţa la intenţia interioară de *a primi* şi a o înlocui cu intenţia de *a da.* Acest lucru se realizează foarte simplu.

Vreţi să obţineţi recunoaşterea şi respectul cuiva? Nu-i pretindeţi să vă respecte. Respectaţi-l dumneavoastră pe el, faceţi-l să se simtă important. Simţiţi nevoia de înţelegere şi recunoştinţă? Nu le căutaţi! Preocupaţi-vă sincer de problemele lui şi participaţi la ele. Simţiţi nevoia de simpatie? N-o veţi căpăta pe ochi frumoşi. Arătaţi-i că vă este simpatic şi vă va simpatiza şi el. Aveţi nevoie de ajutor şi de susţinere? Ajutaţi-l şi dumneavoastră. Prin aceasta veţi deveni mai important, iar el nu va dori să fie mai puţin important şi nu va rămâne dator. În sfârşit, doriţi să vă bucuraţi de o iubire reciprocă? Renunţaţi la dreptul de posesiune şi la relaţiile de dependenţă. Veţi realiza toate acestea dacă veţi iubi, pur şi simplu, fără a vă mai gândi la altceva. O asemenea dragoste se întâlneşte foarte rar şi în faţa ei nu rezistă nimeni. În toate aceste cazuri, cu siguranţă *veţi primi lucrurile la care aţi renunţat.*

Mai este o chestiune: cum să îndemni pe cineva să facă ceva anume? Prin intenţia interioară puteţi să îl obligaţi dacă dispuneţi de o asemenea putere. Puteţi de asemenea să-l convingeţi că e necesar să facă acel lucru. Dar cea mai eficientă modalitate o oferă intenţia exterioară: să procedaţi astfel încât individul însuşi să-şi dorească să vă ajute. Pentru aceasta este necesar să aduceţi la acelaşi numitor cauza cu scopurile şi cu năzuinţele lui. Puneţi-vă întrebarea: *cum să coordonez ceea ce doresc eu cu ceea ce îi trebuie altuia?*

La început vedeţi ce necesităţi are individul: spre ce anume năzuieşte, de ce anume duce lipsă: bani, putere, respectul celor din jur, satisfacţie de la munca bine făcută, grija pentru copii, prestigiu, situaţia în colectiv, renumele

în societate şi aşa mai departe. Toate aceste lucruri reprezintă variaţii pe tema importanţei personale.

Orice om, în ultimă instanţă, nu se simte bine dacă nu înseamnă şi el ceva pe această lume. Dacă el crede că nu reprezintă mare lucru, că puţine lucruri depind de el, va încerca să-şi dea importanţă. Dacă realizează câte ceva, îşi va propune noi scopuri şi va ridica ştacheta propriei lui importanţe. Şi astfel toată viaţa va alerga după ea. N-ar fi nimic rău în asta. Nimeni nu poate fi acuzat că vrea şi el să fie important. Fiecare reuşeşte în felul său, dar de încercat, toţi încearcă. Dimpotrivă, dacă nu ar evolua şi nu ar mai vrea nimic, ar fi rău. Aşa ceva se întâmplă însă rar. De obicei omul trebuie să vrea ceva şi, de regulă, ceva îl nemulţumeşte la poziţia pe care o ocupă în lumea înconjurătoare.

Gândiţi-vă ce ar trebui să facă el pentru ca să se simtă mai important. După aceea *daţi-i o sarcină ca să se simtă mai important.* Dacă îl lăsaţi în pace, el singur va dori să facă acest lucru. După ce va fi făcut, apreciaţi-l aşa cum merită.

Conducându-vă după acest principiu, vă va fi uşor să-i faceţi pe alţii să acţioneze în interesul dumneavoastră. Prin intenţia interioară îi veţi obliga sau îi veţi îndupleca să facă acest lucru. Prin intenţia exterioară – doar vă veţi exprima dorinţa ca totul să iasă în avantajul dumneavoastră. Pentru a vă realiza intenţia exterioară trebuie să faceţi în aşa fel încât oamenii, gândindu-se la ale lor şi făcându-şi treburile, să acţioneze în interesul dumneavoastră. Pentru aceasta trebuie doar să „vă treziţi", să lăsaţi la o parte propriile interese şi să vă gândiţi la interesele celorlalţi.

De exemplu, dacă vă ocupaţi de comerţ, atunci cel mai potrivit ar fi să vă gândiţi cum *să-i vindeţi* marfa

cumpărătorului respectiv. El nu se va gândi în nici un caz cum să vă facă pe plac cumpărând această marfă. El nu vrea să i se vândă. El vrea *să cumpere.* Aţi sesizat diferenţa. Fiecare aşteaptă ocazia să-mi bage pe gât ceva, dar eu nu vreau. Eu vreau să aleg ce-mi trebuie.

Nu vă gândiţi cum să vă vindeţi marfa. Gândiţi-vă ce ar vrea să-şi procure cumpărătorul. Tendinţa de a vinde – este intenţie interioară. Intenţia exterioară este orientată în cu totul altă direcţie – *să afli ce-şi doreşte cumpărătorul.* Nu-i obligatoriu nici măcar să ştii ce anume ar vrea el. Dacă el suferă de reumatism şi dacă vă interesează în mod sincer acest lucru, spuneţi-i un nume de doctor sau de medicament; el va cumpăra de la dumneavoastră. Nu pentru că aţi avea marfa cu mult mai bună, ci pentru că, deşi vindeţi cărămidă, vorbiţi cu el despre reumatism. Este un exemplu simplificat, dar principiul care stă la baza lui lucrează ireproşabil.

De fiecare dată când vreţi să obţineţi ceva de la o persoană sau să o determinaţi să facă ceva anume, renunţaţi la propria intenţie interioară. Puneţi-vă întrebarea: în ce anume constă intenţia interioară a acestui om? Procedaţi în aşa fel încât să contribuiţi la realizarea intenţiei acestuia. Numai după ce l-aţi ajutat să-şi realizeze intenţia, abia atunci gândiţi-vă, în treacăt, la ceea ce doriţi să obţineţi de la el. Ocupându-vă de realizarea intenţiei sale, strecuraţi, printre altele, şi cererea dumneavoastră. Poate că nici n-o să vă bâlbâiţi când i-o spuneţi. S-ar putea ca totul să decurgă de la sine. În aceasta constă forţa magică a intenţiei exterioare.

Un alt mijloc şi mai eficient de a acţiona asupra oamenilor îl constituie încercarea de a le induce intenţia interioară. Dacă ajungi să pricepi, totul este foarte simplu. In-

tenția interioară este aproape întotdeauna motivată de importanța interioară. Fiecare individ, într-o măsură mai mare sau mai mică, printr-un procedeu sau altul, tinde să-și mențină, să-și sublinieze și să-și crească importanța. Dacă vreți să obțineți ceva de la oameni, trebuie doar să inventați ceva pentru ca ei să se simtă mai importanți. Acest ceva se cheamă o provocare.

Poți să provoci chiar un grup de oameni: „Ia să vedem cine-i mai bun..." Sau să mizezi pe sentimentul onoarei profesionale: „Să nu ne facem de râs!" Se poate apela la importanța interioară: „Să le arătăm tuturor de ce suntem în stare!" *Dacă individul a acceptat această provocare în contextul propriei sale importanțe, el vă va face voia ca și cum ar fi a lui.* Va fi așa pentru că ați renunțat la propria intenție interioară și ați acordat atenție intenției interioare a altcuiva. *Folosiți intenția interioară a altora și nu pe a voastră.*

Cursul relațiilor

De obicei, fie dumneavoastră, fie firma dumneavoastră, produce ceea ce consumă alți oameni. Cum să le trezim oamenilor *dorința* de a cumpăra aceste produse? Dacă vi se pare că ei vor cumpăra doar pentru că produsele sunt excelente, vă înșelați. Greșeala tipică va fi poziția intenției interioare: „Ce facem noi este artă și de aceea oamenii ne vor cumpăra cu siguranță produsele".

Poziția intenției interioare face o triplă greșeală. În primul rând, fraza „ce facem noi este artă" subliniază importanța interioară. Dumneavoastră credeți că aceste produse sunt perfecțiunea întruchipată și, deci, pentru dumneavoastră sunt importante. Iar dacă este așa, nu veți putea să fiți obiectiv. Nu sunteți indiferent. În al doilea rând, scopul intenției interioare este să vindeți ce ați făcut. Ei nu vor dori să le cumpere pentru că, din punctul lor de vedere, ele nu sunt nicidecum artă, iar intenția cuiva de a *le vinde*, nu-i interesează. Și, în sfârșit, greșeala cea mai importantă, este că intenția interioară este concentrată pe produse și nu pe nevoile cumpărătorilor. Direcționarea îngustă a intenției interioare conduce la un produs finit care se dovedește a nu fi necesar. Așa se întâmplă de cele mai multe ori.

Poziția intenției exteriore constă în a stabili ce anume își doresc oamenii, de ce lucruri au nevoie, ce îi motivează, ce îi interesează. Intenția exterioară este orientată pe cursul variantelor. Vrând să realizați o operă de artă de undeva din cer, mergeți împotriva curentului. Rațiunea este totdeauna înclinată să-și idealizeze capacitățile. Ea este în permanență absorbită de procesul de creație și nu mai vede nimic în jur. Ea tinde să controleze absolut totul. Dar cererea cumpărătorilor nu poate fi controlată, ea își are întotdeauna propriul curs. Ca să poți direcționa oarecum cursul cererii este necesar să se cheltuiască mult pentru reclamă, dar nici aceasta nu merge întotdeauna.

Rațiunea nu este capabilă să prevadă tendința cererii. Și nici nu trebuie. Tot ce vă trebuie este să țineți pasul cu tendința și să sesizați chiar și cele mai mici schimbări. Nu este nevoie să inventați obiectul cererii. Aproape toate descoperirile care devansează epoca nu își găsesc nici o aplicație. Aceasta înseamnă că nu are rost să creați ceva

principial nou. Este vorba despre faptul că dacă vă faceţi calculul să câştigaţi de pe urma unei opere de artă care devansează cursul variantelor, atunci, mai mult ca sigur, aţi mizat greşit. Desigur, dacă „găselniţa" este într-adevăr genială, ea ar putea să spargă piaţa. Dar aşa ceva se întâmplă rar.

Se poate aştepta la un succes garantat numai acea întreprindere care este orientată către satisfacerea cererii curente. Şi acum ne întoarcem la întrebarea formulată: cum să îi faceţi pe oameni *să vrea* să vă cumpere produsele? Răspunsul este: *nicicum*. Nu veţi putea sau, în orice caz, vă va fi foarte greu. Veţi încerca să vă impuneţi produsele prin intenţia interioară. *Intenţia exterioară, deplasându-se pe curs, se va strădui să afle ce doresc oamenii şi ce nu mai vor să cumpere. Cererea este determinată de cursul variantelor.* Cursul variantelor conţine în el toate răspunsurile şi numai el vă poate garanta succesul.

Nu întâmplător multe din descoperirile fundamentale sau multe dintre invenţii au fost făcute aproape simultan şi independent de către mai multe persoane. În aceasta se manifestă fenomenul mişcării realizării materiale în spaţiul variantelor. Ceea ce trebuie să se întâmple, se va întâmpla la timpul său. Leonardo da Vinci a prefigurat multe descoperiri, care abia acum au fost realizate.

S-ar părea că toate aceste lucruri sunt şi aşa evidente. Totuşi, raţiunea uită de ea în permanenţă şi tinde să se smulgă din curent şi să îl ţină sub control. Eu am mai spus deja că acest *curs al variantelor este un cadou fastuos pentru raţiune.* Trebuie să nu uităm de el şi să ne folosim de o asemenea şansă. Şi atunci multe probleme şi obstacole vor fi depăşite.

În relaţiile interumane, cea mai mare parte a problemelor apare ca urmare a luptei dintre raţiune şi cursul variantelor. *Critica este una dintre manifestările acestei lupte.* Critica este rezultanta directă a intenţiei interioare. Stimularea şi orientarea spre trăsăturile pozitive ale individului sunt legate de intenţia exterioară. A-l critica pe individ este acelaşi lucru cu a te lupta cu lumea înconjurătoare. Acest lucru nu aduce niciun câştig. Doar dacă ne închipuim că vărsându-ne fierea şi făcându-i un rău adversarului, am câştiga ceva. Dimpotrivă, stimularea este forţa motrice în relaţia cu oamenii. Învinuind şi criticând, încercaţi să îi influenţaţi prin intenţia dumneavoastră interioară. Subliniindu-i meritele (făcând abstracţie de orice), nu pierdeţi nimic, în schimb permiteţi situaţiei să se dezvolte şi în propriul folos.

Nu învinuiţi pe nimeni de nimic. Mulţi oameni sunt tentaţi să-şi facă reproşuri şi să se simtă vinovaţi. Dar *nimeni* nu este dispus să accepte reproşurile altora. Condamnându-se, omul poate ajunge chiar la sadomasochism. În orice caz, acuzaţiile venite din partea altora sunt întotdeauna dureroase.

Omul se va simţi ofensat chiar şi atunci când nu are dreptate şi când acuzaţia este dreaptă. Iar dumneavoastră ce folos aveţi? Să vă vărsaţi veninul? „Folosul" este că veţi crea un potenţial excedentar care vă va face să suferiţi. Dacă scopul principal este de a-l convinge pe individ că nu are dreptate, iarăşi veţi da greş. Ascultându-vă învinuirile, e puţin probabil ca el să recunoască în întregime că nu are dreptate, chiar dacă verbal va recunoaşte. Încercând prin învinuire să vă autoafirmaţi pe seama altcuiva sau să vă instauraţi puterea, veţi putea obţine unele rezultate. Dar în acest caz veţi deveni un manipulator.

Dacă nu aveţi niciunul dintre aceste scopuri, renunţaţi la critică şi la acuzaţii. Condamnând şi criticând oamenii, bateţi apa cu palmele, încercând să mergeţi împotriva curentului. Nu mai luaţi în seamă defectele altora şi gândiţi-vă numai la calităţile lor. Asta înseamnă să mergi în sensul curentului şi ea vă va aduce un avantaj de nepreţuit.

Dacă Veghetorul dumneavoastră nu doarme, el vă va ajuta întotdeauna să găsiţi explicaţia pentru care individul pe care intenţionaţi să-l condamnaţi procedează astfel. Fiind observatorul dumneavoastră interior, veghetorul nu vă va lăsa nici în ruptul capului să intraţi în joc sau să iscaţi o ceartă. Priviţi la joc din afară, ca spectator, amintiţi-vă că niciodată critica nu aduce ceva bun; şi mergeţi în sensul curentului.

Învinuirile şi critica nu pot juca un rol pozitiv, întrucât îl derutează pe om, îl scot din făgaşul, din cursul pe care el se deplasa. Cursul îl purta spre un anumit scop. Că doar toţi oamenii se conduc după convingerile şi considerentele lor. Încurajându-l pe individ (făcând abstracţie de absolut orice), îl direcţionaţi pe o matcă favorabilă, fără a-l abate de pe curs şi fără a veni în contradicţie cu convingerile sale. Astfel, dorinţele dumneavoastră şi ale lui devin paralele. Drepturile nimănui nu sunt atinse, orgoliul nimănui nu suferă, iar interesele devin comune.

Vă place să fiţi criticat? Fie nu o suportaţi, fie încercaţi să vă convingeţi de faptul că ea ar putea fi corectă. Nici în primul caz, nici în celălalt, nu acceptaţi critica, desigur, dacă nu v-aţi dezvoltat sentimentul vinovăţiei. Critica te poate biciui, poate să te oblige să acţionezi „aşa cum trebuie". Însă, numai raţiunea poate fi obligată. Sufletul nu poate fi obligat. El ori va face mereu numai ce vrea, ori va

împiedica raţiunea să facă ceea ce trebuie. *Critica face din suflet duşmanul raţiunii, iar din stimulare – un aliat.*

În felul acesta stimularea constituie o forţă creatoare, iar critica – una distructivă. Tocmai de aceea cadrele de management din întreprinderi se aleg în aşa fel, încât viitorii conducători să se orienteze nu spre critica activităţii necorespunzătoare, lucru pe care îl face oricare minte îngustă, ci să fie capabili să organizeze o atmosferă de entuziasm, în care oamenii să-şi dorească să lucreze bine. Şi când se întâmplă acest lucru? Când oamenii, ocupându-se în comun de o treabă, se simt importanţi.

Dacă vreţi să vă atrageţi duşmani, discutaţi în contradictoriu până în pânzele albe ca să dovediţi că aveţi dreptate. În capitolul „Cursul variantelor" am discutat deja cât de periculoasă şi de lipsită de temei este tendinţa de a-ţi dovedi dreptatea cu orice preţ. Dacă disputa are pentru dumneavoastră o mare importanţă, dacă interesele într-adevăr nu vă permit să cedaţi, atunci intraţi în polemică. În celelalte cazuri, daţi-le şi celorlalţi dreptul să bată apa în piuă.

Dintr-o polemică nu veţi câştiga nimic. În schimb, puteţi să-l aveţi la mână pe duşman. Dacă individul bate câmpii cu convingere şi dumneavoastră îi daţi de înţeles că asta face, el nu va fi de acord niciodată. Sau, mai concret, dacă este înclinat să se autoflageleze şi are un acut sentiment de vinovăţie, ar putea să fie de acord. Dar vă trebuie oare victoria asupra unui asemenea om? Dacă interesele dumneavoastră nu suferă, lăsaţi-i şi pe alţii să spună lucruri cu care nu sunteţi de acord. În felul acesta, nu creaţi potenţiale excesive şi nu luptaţi împotriva curentului.

De obicei, oamenii cărora le place să contrazică intră cu totul în joc. Ei dorm adânc. *Pentru a nu fi antrenat în*

acest joc este necesar să vă treziţi şi să activaţi Veghetorul interior. Dacă la polemică participă mai mulţi indivizi, coborâţi în sala de spectacole şi urmăriţi jocul de acolo. Alegeţi-vă rolul de spectator critic – şi veţi avea un imens avantaj. În timp ce fiecare participant încearcă să-şi realizeze intenţia interioară argumentându-şi punctul de vedere, dumneavoastră vă va veni în minte soluţia pe care nu o vede niciunul dintre cei aflaţi în dispută. Numai că această soluţie nu trebuie impusă celorlalţi. Important este să le-o propuneţi şi să-i lăsaţi pe ei să-şi frământe creierii.

Dacă aţi învins în dispută, consideraţi că aţi suferit o înfrângere. Chiar dacă din punct de vedere formal oponenţii au declarat că aveţi dreptate, fiţi convins că în gândul lor ei au găsit o sumedenie de dovezi în favoarea lor. În oricare caz, cel care a pierdut disputa primeşte o lovitură în propriul orgoliu. Dar cine dă această lovitură? Cel care a ştiut să-şi susţină punctul de vedere.

Nu v-aţi fi dorit să-i daţi o palmă acestui om? Exact la fel *nu trebuie să vă doriţi să le răniţi altora orgoliul.* Oamenii se ofensează deseori unii pe alţii. Această ofensă are întotdeauna un caracter ascuns pentru că ea este suportată în tăcere. Oamenilor nu le place să arate deschis că au tendinţa să-şi afirme importanţa. Se subînţelege că fiecare se simte important şi de aceea nimeni nu doreşte să se vadă că el luptă pentru importanţa sa, deşi toţi fac lucrul acesta la fiecare pas.

Dacă cineva a fost lovit în amorul propriu, dar a tăcut, să nu vă gândiţi că el nu a fost cât de cât afectat sau că s-a împăcat cu lovitura primită; jignirea va rămâne, dacă nu în conştientul acestuia, cu siguranţă în subconştient. Aţi învins în dispută şi vi se pare că prin aceasta v-a sporit prestanţa. Dar aţi făcut acest lucru pe seama scăderii im-

portanţei oponentului dumneavoastră. Înţelegeţi, desigur, că o ofensă ascunsă, care apare întotdeauna în asemenea situaţie, nu poate duce la nimic bun. În plus, oponentul învins nu vă va recunoaşte pentru nimic în lume valoarea.

Există o modalitate excelentă de a monta pe cineva împotriva dumneavoastră – să-i daţi de înţeles că sunteţi mult mai bun ca el. Nu-ţi face idoli şi nu-ţi face duşmani – aceasta este principala lozincă a relaţiilor pe cursul variantelor. *Feriţi-vă ca de ciumă să jigniţi pe cineva în amorul propriu.* Acest lucru să fie un fel de tabu. Vă scutiţi în felul acesta de o sumedenie de probleme şi neplăceri, ale căror motive nu le veţi înţelege din cauza naturii ascunse a loviturii date amorului propriu al cuiva.

Ce face individul aflat în dispută cu dumneavoastră? Îşi apără, într-un fel sau altul, valoarea. Mergeţi-i în întâmpinare. Fiţi de acord cu ce vă spune. Împărtăşindu-i părerea, îi oferiţi exact ceea ce el deja obţinuse. Acum puteţi să-i vorbiţi liniştit despre punctul dumneavoastră de vedere. Nu încercaţi să i-l impuneţi, nu argumentaţi, ci pur şi simplu staţi de vorbă. În felul acesta nu numai că vă deplasaţi pe curs, dar chiar folosiţi intenţia exterioară. În final, veţi obţine un rezultat incredibil. Un asemenea rezultat nu-l veţi putea obţine prin alte şiretlicuri intelectuale.

Chiar la începutul discuţiei, este necesar să vă creaţi o astfel de stare de spirit, încât amândoi să priviţi lucrurile în aceeaşi direcţie. Dacă primul răspuns al persoanei respective la prima dumneavoastră frază este „nu”, înseamnă că nu mai are sens să insistaţi. El s-a întors în altă direcţie şi nu se va deplasa pe curs împreună cu partenerul. Este important ca de la bun început să se procedeze astfel, încât partenerul să spună „da”. Nu începeţi niciodată discuţia atacând problemele spinoase. Începeţi de unde vreţi

și cu ce vreți, în ideea că interlocutorul va fi de acord. După aceea, ușor-ușor se poate trece și la problemele spinoase. Acum sunt mult mai multe șanse deoarece, prin inerție, vă deplasați pe curs într-o anume direcție și emisia dumneavoastră mentală nu intră în disonanță cu cea a partenerului în discuție.

Dacă ați făcut pe undeva vreo gafă și vă așteptați ca, pe bună dreptate, el să riposteze, nu vă pregătiți de apărare ci, preventiv, *recunoașteți-vă greșeala.* Cel care mai înainte intenționase să reverse asupra dumneavoastră mânia dreptei judecăți, se va situa acum pe o poziție plină de mărinimie și condescendență. În acest caz, nu se mai poate spune că cea mai bună apărare este atacul. Rezultă că dumneavoastră ați fost apriori de acord cu linia oponentului și, în felul acesta, ați dat și undă verde intenției interioare. Având o atitudine prevenitoare, valorificați intenția lui interioară de a vă pune „la punct" și totodată de a-și mări importanța. Făcând acest lucru nu forțat de împrejurări, ci din proprie voință, nici importanța dumneavoastră nu va scădea. Veți prinde în felul acesta doi iepuri; îi întăriți, îi sporiți importanța oponentului, fapt pentru care el vă va fi recunoscător și nu vă știrbiți nici propria importanță.

Apărându-vă greșelile, vâsliți împotriva curentului și furnizați energie pendulilor. Scăpați de această povară care vă depășește puterile, rezervați-vă dreptul de a greși și permiteți-vă să greșiți. *Nu vă apărați greșelile, ci recunoașteți-le în mod conștient.* Este mult mai ușor de trăit în felul acesta.

Am spus deja că observațiile care vi se fac și care vă enervează, vă pot fi folositoare. Dacă vi se fac unele propuneri, la primul impuls sunteți tentat să le primiți cu ostilitate dar, în ultimă instanță, ele se dovedesc a nu fi lipsite

de sens. Vă afectează observațiile și propunerile celor din jur numai atunci când dumneavoastră înșivă vă dați prea multă importanță. Renunțați la importanță, nu vă mai împotriviți curentului și recunoașteți că și alții au dreptate sau măcar luați act de ea.

Spuneți-i acestui om că a avut într-adevăr dreptate atunci când a spus lucrul acela. Veți vedea rezultatul. Chiar dacă nu-i spuneți, măcar faceți-o în gând. Nu pierdeți nimic. Oricine greșește – și prostul și deșteptul. Dar, spre deosebire de primul, deșteptul își recunoaște greșelile. Iată deci că, recunoscând pe față că omul a avut dreptate, îi obțineți imediat bunăvoința.

Oamenii trăiesc în lumea agresivă a pendulilor unde, în fiecare clipă, trebuie să și cedezi, să te și aperi. Iar dumneavoastră vă oferiți să faceți acest lucru în locul lui. În momentul respectiv, în ceea ce vă privește, problema apărării propriilor poziții este rezolvată. El se va simți imediat ușurat. Vă este recunoscător că l-ați ajutat când era hărțuit. În felul acesta, deja nu-i mai sunteți un potențial adversar, ci un aliat. La nivel de subconștient, toată situația se schimbă într-o clipă în mintea interlocutorului. Și dumneavoastră gândiți la fel când dormiți în stare de veghe. Dacă sunteți însă lucid, nu vă va fi greu, ba vi se va părea chiar interesant să vă asumați rolul de martor al dreptății cuiva.

Dacă cineva a avut dreptate și toată lumea tace, e bine ca dumneavoastră să îi dați dreptate acestui om nu în gând, ci cu voce tare. Dacă în acel moment, cele spuse sunt pentru el importante ca principiu, el se va considera îndatorat. Vă va fi recunoscător în orice ocazie, de cele mai multe ori chiar fără să-și dea seama.

Imaginaţi-vă în ce junglă trăiesc oamenii. Ei trebuie să fie permanent cu ochii-n patru, să-i considere pe toţi nişte potenţiali adversari, chiar dacă în aparenţă relaţiile sunt cordiale. Fiecare are grijă de el însuşi şi este în permanenţă pregătit să se apere. Nu este o exagerare; pur şi simplu ne-am obişnuit cu o asemenea stare de lucruri.

Într-un astfel de mediu, deveniţi o adevărată comoară pentru cei care au obosit să mai lupte. Vă imaginaţi câţi aliaţi aţi putea obţine?! Şi nu trebuie să faceţi nimic pentru asta: doar să renunţaţi la propria importanţă şi să nu pregetaţi să recunoaşteţi dreptatea altcuiva. Dumneavoastră acţionaţi conştient – acesta este avantajul dumneavoastră. Iar cei care dorm, nici mulţumesc nu vă spun. Dacă ar putea să se trezească şi ei şi să-şi exprime atitudinea în mod conştient, aţi putea auzi: „Da, omul acesta nu e fraier. Îmi place de el. Îmi e simpatic".

Nimeni nu vă spune cu voce tare acest lucru şi nici în sinea sa. Dar dacă ar fi să spună ce simte în subconştient, ar spune şi el la fel. Oamenii sunt copleşiţi de griji, împovăraţi de propria lor importanţă şi nu mai văd nimic altceva. Dumneavoastră aveţi un avantaj enorm: sunteţi lucid, nu vă daţi importanţă, sunteţi atent cu oamenii. Folosiţi acest avantaj şi veţi vedea aur acolo unde alţii văd doar pietre.

Reglarea pe freil

Comunicând între ei, oamenii încearcă, mai mult sau mai puţin, să se dea unul după altul. Se ţine seama de caracter, temperament, nivel intelectual, maniere şi aşa mai departe. Dacă această „modelare” nu reuşeşte, comunicarea se reduce doar la vibraţia aerului prin pronunţarea unor cuvinte.

Termenul „reglare pe frecvenţa partenerului” are un caracter pur formal. Înţelegeţi, desigur, că mă folosesc de un asemenea model simplificat doar pentru comoditate. Cum decurge acest reglaj la nivel fizic, în principiu nu este important pentru noi. Esenţa constă în aceea că fiecare om are personalitatea sa, are un set individual de parametri care îl caracterizează – freilul.

Când stabiliţi un contact strâns cu un individ, faceţi un freiling – vă reglaţi pe parametrii acestuia. Succesul comunicării depinde direct de cât de bine reuşiţi să surprindeţi esenţa freilului partenerului. Nu este atât de complicat cum ar părea. Principala condiţie a unui reglaj reuşit o constituie atenţia acordată conlocutorului. Fără atenţia cuvenită nu poate fi vorba de nici un reglaj. Se consideră că e un lucru care se înţelege de la sine dar, de regulă, în orice discuţie, omul este preocupat mai ales de gândurile sale.

Un mare om de afaceri spunea cândva: „Toţi doresc să-mi propună ceva, dar nimeni nu mă întreabă ce anume aş vrea”. Oamenii care vor să primească ceva de la alţii, se gândesc la problemele lor şi la modul cum ar putea să le rezolve cu ajutorul altora. Aceasta este intenţie interioară

pura. Dimpotrivă, gândindu-vă la ceea ce îşi doresc alţii faceţi să acţioneze mecanismul intenţiei exterioare.

Cum să faceţi o legătură între ceea ce doriţi şi ceea ce îşi doreşte celălalt. Pentru aceasta este necesar ca înainte de toate să vă focalizaţi în mod conştient atenţia pe interesele lui. *Mutaţi-vă privirea din interior spre conlocutor.* Individul va fi interesat de o întrebare de întâmpinare numai în contextul propriilor probleme şi năzuinţe. Gândurile dumneavoastră sunt concentrate asupra a ceea ce doriţi să primiţi. Dar pe alţii acest lucru nu-i interesează absolut deloc. Oare pentru dumneavoastră este important ce anume doresc alţii? Iată, şi ei se gândesc la fel la grijile lor, iar dorinţele altora nu-i preocupă. De aceea, *unica modalitate de a găsi un limbaj comun şi înţelegere este să purtaţi discuţia cu individul respectiv în contextul intereselor sale personale.* La propria problemă v-aţi tot gândit. Acum fiţi atent la interesele lui. Puneţi la baza comunicării contextul intenţiei partenerului, iar problema personală să rămână ca o anexă.

De exemplu, doriţi să plecaţi în concediu în luna august. Aţi vrea atunci pentru că vă gândiţi la propriile interese. La ce se gândeşte însă şeful? La ce lucrări sunt de făcut, nicidecum la concediul dumneavoastră. Există două variante de rezolvare a acestei sarcini. Prima variantă: veniţi la el şi începeţi să vă plângeţi de problemele pe care le aveţi. A doua: îi spuneţi că în septembrie va fi mult de lucru şi de aceea aţi dori să vă luaţi concediu în august, urmând ca în septembrie să vă faceţi lucrările. Ce părere aveţi: ce variantă va fi preferată? S-ar putea ca şeful să vă spună că se poate lua concediu şi în octombrie dar, mai mult ca sigur, el va fi de acord cu dumneavoastră pentru că, ascultându-vă, se va regla pe frecvenţa dumneavoastră.

Când vorbiţi cu cineva în contextul intereselor lui, vă reglaţi pe frecvenţa de emisie mentală a acestuia.

Dacă măgăruşul nu vrea deloc să asculte şi nu vrea să meargă acolo unde aveţi nevoie, înseamnă că dumneavoastră gândiţi una, iar măgăruşul – alta; el se gândeşte la morcovior. Arătaţi-i morcovul şi el va merge acolo unde aveţi nevoie. Rezultă că dumneavoastră aţi amestecat intenţia proprie în contextul intenţiei măgăruşului. Cu ce se va alege el dacă îndeplineşte dorinţa cuiva? Puneţi-vă această întrebare de fiecare dată când cineva trebuie să facă ce vreţi dumneavoastră. Dacă veţi găsi răspuns la această întrebare, veţi obţine totul.

Ca să vă reglaţi pe frecvenţa conlocutorului trebuie, înainte de toate, să ascultaţi cu atenţie ce vrea el să vă spună. Evident, dacă nu vreţi să impuneţi o anumită temă şi punctul dumneavoastră de vedere. Într-o adunare, fiecare încearcă să spună ceva, dar acest lucru nu are nici o importanţă pentru că nimeni nu ascultă pe nimeni. Desigur, oamenii pot să lase impresia că ascultă. Dar nouăzeci la sută din atenţia lor este ocupată cu propriile gânduri. Pentru a părea un partener de discuţie interesant, nu trebuie să străluciţi prin agerimea minţii şi erudiţie, ci este îndeajuns să ascultaţi atent partenerul.

Dacă persoanei respective îi sunteţi indiferent, nu trebuie să-i treziţi interesul, să-i câştigaţi atenţia; *vorbiţi cu ea numai despre ceea ce o interesează.* Uitaţi pentru un timp ceea ce vă interesează pe dumneavoastră. Aceasta este o cu totul altă frecvenţă. Transferaţi-vă pe frecvenţa partenerului. Puneţi-vă în locul lui. Făcând acest lucru, veţi înţelege ce anume îl motivează, veţi afla din ce cauză acţionează astfel, îi veţi înţelege punctul de vedere. După ce

v-aţi acordat pe frecvenţa lui, treceţi cu calm, treptat la problemele care vă interesează.

Prima şi cea mai simplă cheie pentru frecvenţa unui om este numele acestuia. Nu trebuie ignorat faptul că încă de la naştere, omul a perceput adresarea ce i s-a făcut, folosindu-i-se numele. Utilizaţi-i, deci, în discuţie, numele cât mai des şi va avea efect. Adresarea, folosind numele, va fi un soi de parolă care îi comunică faptul că dumneavoastră veniţi cu intenţii prieteneşti şi că îi recunoaşteţi importanţa.

Fiecare individ, într-o măsură mai mare sau mai mică, îşi păstrează în permanenţă o zonă de protecţie care-i protejează importanţa. Nu veţi putea să vă reglaţi pe frecvenţa partenerului dacă el se înconjoară cu un zid de protecţie, dacă are un ton oficial şi neîncrezător. Uneori, acest obstacol poate fi înlăturat dacă îl dezarmaţi prin spontaneitate. Dacă vede că nu vă păstraţi o zonă de protecţie a propriei importanţe şi că nu intenţionaţi să-l atacaţi, atunci va renunţa şi el la scutul său de apărare. Dar cea mai eficientă modalitate de înlăturare a oricărui zid despărţitor o constituie *manifestarea simpatiei sincere faţă de el.*

De ce vă iubiţi animalele de companie? Pentru că ele vă fac mereu şi în mod sincer să înţelegeţi cât sunt de bucuroase să vă vadă. Ele dau din codiţă, torc, sar, se gudură, îşi exprimă bucuria în diverse feluri. Sunt şi alte fiinţe vii mai puţin comunicative cum ar fi peştişorii din acvariu. Dar ele nu îşi exprimă dragostea – ele sunt ca plantele sau ca mobila din cameră. Cele pe care le iubim parcă ne-ar spune: „Nu-mi trebuie nimic de la tine, pur şi simplu mă bucur că te văd”. Este una din principalele cauze pentru care noi le iubim.

În comunicarea cu oamenii, dacă vreţi să le deveniţi simpatic, *faceţi-i să înţeleagă că sunteţi bucuros să-i vedeţi.* Nu este obligatoriu să exprimaţi un entuziasm canin. Este suficient să zâmbiţi, să-i salutaţi cu entuziasm, să le rostiţi numele, să-i ascultaţi cu atenţie. Dar dacă vă veţi purta precum peştişorii din acvariu, atunci şi atitudinea lor va fi cea corespunzătoare.

Aici mecanismul este foarte simplu. La nivelul subconştientului, partenerul dumneavoastră va gândi în felul următor: „Am întâlnit o persoană care e bucuroasă să mă vadă. Înseamnă că nu sunt un nimeni, însemn şi eu ceva în lumea asta. Ce om plăcut şi agreabil!"

Şi atenţia şi participarea trebuie să fie sincere. Nimic nu este mai banal ca participarea ridicată la rang de etichetă. Oamenii îşi afişează un zâmbet standard. Deja nu mai este un zâmbet, ci parcă ar fi o cravată. Ne întrebăm din obişnuinţă unii pe alţii „Ce mai faci?" – şi aşteptăm un răspuns standard. Răspunsul care se abate de la ceea ce ne-am aşteptat este perceput ca o anomalie. Pe nimeni nu interesează problemele altora. Atunci de ce mai punem o asemenea întrebare?

Comunicând cu cineva, puteţi intra în rezonanţă cu el emiţând energie pe frecvenţa lui caracteristică. Fiecare om are frecvenţa lui de rezonanţă – „jucăria" sa preferată. Ea este cea care îl pasionează, ea îl preocupă, ea îl interesează, cu ea se mândreşte. Jucăria sa este struna care vibrează pe frecvenţa de rezonanţă. Dacă aţi reuşit să vă daţi seama care este pasiunea lui, vorbiţi despre ea, ajutaţi-l să vă vorbească despre ea. Este cea mai eficientă modalitate de a stabili un contact. Prinzând acest firicel, puteţi să-l câştigaţi pe acest om de partea dumneavoastră.

Puteţi să câştigaţi uşor bunăvoinţa cuiva dacă îl rugaţi să vă ajute să ieşiţi dintr-o situaţie dificilă, să vă facă o favoare, neîmpovărătoare pentru el. Rugându-l să vă facă un serviciu, renunţaţi la poziţia dumneavoastră şi subliniaţi-o pe a lui. El se va simţi mai important dacă îi veţi da de înţeles că aveţi nevoie de ajutorul lui şi îi veţi da posibilitatea să se afirme, să-şi pună în evidenţă importanţa.

Făcându-vă serviciul pe care i l-aţi cerut, el va simţi alături de dumneavoastră nevoia de a fi el însuşi şi de aceea îi veţi câştiga cu siguranţă bunăvoinţa.

Propria lui importanţă are foarte mare valoare pentru el. Dacă îl veţi lăsa să se simtă important, nu va uita toată viaţa această generozitate. Trebuie să fiţi de acord că şi dumneavoastră vă amintiţi cu recunoştinţă de toţi aceia care v-au apreciat calităţile.

S-ar putea să vi se pară că exagerez când spun că orice om vrea să se simtă important. Într-adevăr, din punctul de vedere al freilingului aşa arată lucrurile – că fiecare om se comportă ca şi când ar fi o pasăre rară. Şi cu toate acestea, importanţa joacă un rol hotărâtor în comportamentul şi în motivaţia fiecăruia dintre noi. Ce credeţi, ce îl face pe om să sufere cel mai mult? Când este ignorat, când este insultat, când se râde de el? Nu, cel mai mult suferă când *se simte înjosit.*

În afară de viaţa ca atare, nimic altceva nu este mai important pentru el decât valoarea lui. După setea fizică, cea mai puternică este setea de putere. Evident, este gradul cel mai înalt şi ultim în lupta pentru valoare. Nu la toată lumea această luptă capătă o asemenea formă. Dar, trebuie să fiţi de acord cu mine că unui om care are absolut totul nu-i mai rămâne decât să vrea să aibă şi putere. Nimic pe lume nu te tulbură mai tare decât puterea. De aici puteţi să

deduceţi singuri cât de important este sentimentul propriei valori.

Orice critică loveşte în valoarea pe care omul vrea să o aibă. Este un fel de anti freiling. *Niciodată să nu-i spuneţi cuiva direct că nu are dreptate.* Chiar dacă sunteţi convins că aşa este, e mai avantajos să vă păstraţi întotdeauna neutralitatea. Şi atunci n-o să mai loviţi pe nimeni în valoarea lui şi vă şi protejaţi de acţiunea forţelor de egalizare.

Şi mai rău puteţi să loviţi pe cineva dacă îi sugeraţi un slide negativ. Slide-ul negativ este atunci când cuiva nu-i place ceva la el însuşi. După cum ştiţi, o persoană cu un slide negativ tinde să-l ascundă de ea însăşi şi să-l proiecteze asupra altora. Dar ia încercaţi să învinovăţiţi pe cineva, adică daţi înapoi proiecţia şi veţi vedea ce reacţie furtunoasă urmează. Persoana respectivă nu va recunoaşte pentru nimic în lume că nu are dreptate şi vă va deveni duşmanul cel mai rău. Aşa că este mai bine ca nici măcar să nu vă atingeţi de slide-urile negative ale altora. Şi cu atât mai mult, să nu încercaţi să le explicaţi că în mintea lor au un slide.

Reglajul cel mai bun pe freilul cuiva este, desigur, îndrăgostirea. Cum şi de ce se petrece acest lucru este foarte greu de explicat, dacă nu cumva este chiar imposibil. Pe această temă şi aşa s-a vorbit prea mult. Pentru ca iubirea să fie reciprocă, trebuie să renunţaţi la dreptul de posesiune şi doar să iubiţi, fără să vă gândiţi la altceva. Iubirea poate fi păstrată dacă n-o transformaţi în relaţie de dependenţă. Dar ca să vă îndrăgostiţi nu puteţi să faceţi nimic. Asta e tot ce aş putea eu să mai adaug.

Am conturat în felul acesta, în linii mari, principiile de bază ale freilingului. După cum aţi putut să observaţi,

delimitările dintre intenţie şi curs au doar un caracter convenţional. Comunicarea pe curs poate fi privită din punctul de vedere al comunicării pe intenţie – şi invers. În final, acesta ar cam fi freilingul. Dumneavoastră vă reglaţi pe frecvenţa partenerului pentru că vă îndreptaţi în aceeaşi direcţie cu el, acţionaţi în interesul lui şi în aceeaşi direcţie cu el. Ca rezultat, veţi obţine ceea ce nu aţi putea să obţineţi prin metodele obişnuite ale intenţiei interioare.

Energia relaţiilor

Am vorbit deja despre beneficiile vizualizării. Vă reamintesc că esenţa ei constă în următoarele. Să presupunem că cineva vă creează probleme, vă pisează, vă atacă. Sau, invers, că aţi vrea ceva de la el. În acest caz trebuie să încercaţi să aflaţi cam ce anume îl preocupă, ce îl roade, ce îi creează probleme: sănătatea, lipsa de încredere în el însuşi, confortul lui sufletesc? Puteţi fi sigur că pe fiecare om îl apasă ceva – fie şi ceva de mică importanţă – mai ales atunci când vă face probleme sau, invers, îi faceţi dumneavoastră lui. Acum imaginaţi-vă şi o situaţie când el primeşte ce îi trebuia.

De exemplu, imaginaţi-vă că persoana respectivă se ocupă cu ceva ce-i place, că este mulţumită, liniştită şi se simte confortabil. Nu trebuie să născociţi cine ştie ce scenariu pozitiv – de bine: vizualizaţi ce vă vine în minte în clipa aceea. Să zicem că: şade în fotoliu în faţa şemineului, cu un pahar de bere în mână, că se scaldă fericit în apa mă-

rii; că se plimbă într-o poiană plină cu flori; că se plimbă cu bicicleta, că sare într-un picior de bucurie. Dacă veţi reuşi să-i „fiţi pe plac", persoana respectivă, fără o cauză vizibilă, vă va simpatiza imediat şi va face ce îl rugaţi sau va aplana o situaţie dificilă.

Ce se întâmplă? Aproximativ acelaşi lucru ca atunci când te uiţi la un film bun. Prin film bun, eu înţeleg unul care te face să simţi că e sărbătoare. Te uiţi şi, fără să-ţi dai seama, te simţi bine, îţi face plăcere şi ai lumină în suflet – parcă e sărbătoare. Filmul generează deci o sărbătoare a sufletului la nivel mental şi emoţional. Iar această vizualizare binefăcătoare creează sărbătoarea în plan energetic. Dacă aţi reuşit să vă reglaţi pe freilul individului respectiv şi să-i intuiţi nevoile, el va simţi un val de confort sufletesc.

Diferenţa dintre sărbătoarea mentală şi cea energetică constă în următoarele: primind o „delicatesă" energetică, persoana respectivă simte un confort sufletesc, dar nu-şi dă seama care este cauza. Faptul acesta n-are însă importanţă. Important este că el se simte bine în prezenţa dumneavoastră. De aici vine bunăvoinţa lui. Trebuie menţionat că vizualizarea a ceva de bine este necesar să fie efectuată sincer, unind năzuinţele sufletului şi ale raţiunii. Dacă veţi reuşi să-i doriţi binele în mod sincer, atunci efectul se va simţi.

După cum ştiţi, surplusul de energie liberă este cel care îl face pe individ să fie o personalitate seducătoare, magnetică, puternică. Nivelul energetic puternic al unei personalităţi îl simţim de cele mai multe ori în mod subconştient. În funcţie de fineţea sau duritatea emisiei, o personalitate energetică este percepută ca fiind seducătoare sau puternică. *În orice caz, forţa de emisie este proporţio-*

nală cu mărimea energiei libere şi cu gradul de unitate între suflet şi raţiune. Surplusul de energie liberă se revarsă ca o fântână arteziană asupra celor din jur şi ei o simt. Energia liberă este modulată de gândurile individului. Cu cât năzuinţele sufletului sunt mai apropiate de cele ale raţiunii, cu atât modularea este mai curată. Nu întâmplător toate personalităţile puternice dau impresia unei plenitudini şi integrităţi interioare.

În general, aşa cum am mai spus, *farmecul este iubirea reciprocă dintre suflet şi raţiune.* Când sufletul nu mai este băgat la cutie, personalitatea capătă o mare forţă de atracţie. Atracţia constă nu în forţa propriu-zisă, ci în unitatea dintre suflet şi raţiune. Acest lucru le lipseşte oamenilor şi de aceea ei se simt atraşi de o asemenea personalitate, ca fluturii de lumină. În plan energetic, atracţia se manifestă ca emisie pură a unităţii dintre suflet şi raţiune. În plus, dacă forţa fântânilor energetice este suficient de mare, personalitatea respectivă este efectiv strălucitoare şi are un farmec unic. La o personalitate seducătoare, sufletul trăieşte în armonie cu raţiunea, cu alte cuvinte, trăieşte corespunzător crezului său. Ea se află într-o stare de sărbătoare a sufletului, se bucură de viaţă şi se iubeşte pe ea însăşi fără nicio urmă de narcisism. Aceasta este senzaţia de sărbătoare pe care le-o produce celor din jurul ei.

Asemenea oameni sunt foarte puţini la număr, dar puteţi fi şi dumneavoastră printre ei. Pentru aceasta este necesar să vă întoarceţi către sufletul dumneavoastră, să vă iubiţi propria persoană şi s-o porniţi spre scopul pe care vi l-aţi propus. Când o veţi face – vi se vor schimba nu numai însuşirile personale, ci şi modul cum arătaţi; până şi corpul vă va fi mai atrăgător, faţa – mai simpatică, iar zâmbetul – fermecător. Pe linia scopului, aspectul dum-

neavoastră exterior, adică decorul sectorului, va corespunde parametrilor energiei pe care o emiteţi atunci când sunteţi mulţumit de sine. Nu este atât de incredibil cum poate să pară. Dacă nu credeţi, uitaţi-vă la fotografiile făcute într-o perioadă mai neagră din viaţa dumneavoastră.

Antrenându-vă canalele energetice şi crescându-vă nivelul energetic, vă dezvoltaţi acele capacităţi neobişnuite prin care îi influenţaţi pe oameni şi le schimbaţi starea de spirit faţă de dumneavoastră. În general, pentru a deveni sufletul anturajului este necesar şi suficient să renunţaţi la importanţă şi să vă activaţi fântânile energetice. O personalitate cu surplus de energie liberă trezeşte întotdeauna interes şi bunăvoinţă din partea celor din jur. Deosebit de eficient se manifestă cele de mai sus în cazul în care frecvenţa energiei libere intră în rezonanţă cu frecvenţa gândurilor celor din jur.

Să presupunem următoarea situaţie: sunteţi într-o colectivitate sau într-un anturaj şi discutaţi pe o temă generală. Frecvenţa emisiei mentale a celor prezenţi este orientată aproximativ spre acelaşi subiect şi toţi par să fie la unison. Activaţi-vă fântânile energetice şi lăsaţi-le să îi „inunde" pe toţi cu energia dumneavoastră. Simţiţi cum învelişul energetic vi se lărgeşte şi îi cuprinde pe toţi cei prezenţi. Atunci, intervenţiile dumneavoastră vor avea mult mai multă greutate. Toţi cei prezenţi vor simţi forţa gândurilor dumneavoastră.

Comunicând cu partenerul, faţă în faţă, puteţi să vizualizaţi mental o situaţie care pentru el este binefăcătoare, pozitivă. Dacă în acelaşi timp vă sunt activate şi fântânile energetice, îi veţi produce o impresie extrem de plăcută. Un asemenea procedeu vă va asigura un mare avantaj în situaţiile în care este nevoie de farmecul şi de forţa dum-

neavoastră. Veţi avea succes în tratativele de afaceri, la examene, în discuţii, în relaţiile personale.

O vizualizare pozitivă vă va regla pe frecvenţa interlocutorului în cea mai eficientă şi mai tolerantă modalitate. Vampirii energetici se reglează pe freil, atingând corzile dureroase sau băgându-se în sufletul cuiva. Spre deosebire de aceştia, dumneavoastră nu veţi „întina" freilul şi nu-i veţi lua din energie ci, dimpotrivă, îi veţi da. El va aprecia acest lucru şi vă va fi recunoscător.

Indulgenţa

Dacă vă cunoaşteţi defectele care vă pot împiedica să vă atingeţi scopul şi consideraţi că nu aveţi deprinderile şi cunoştinţele necesare, împăcaţi-vă cu această situaţie. Acceptaţi-vă aşa cum sunteţi. *Permiteţi-vă luxul de a avea defecte şi de a nu avea calităţile necesare.* Va fi util, vă va ajuta să fiţi liniştit şi să aveţi sufletul uşor. Dacă vă luptaţi cu propriile defecte, mascând absenţa calităţilor necesare, faptul acesta va ieşi la iveală în mod sigur în momentul când veţi trece prin încercări grele.

Lucrurile neplăcute se vor manifesta prin obstacolele de care veţi avea parte. Singur vi le creaţi. În primul rând, sentimentul de vinovăţie şi complexul de inferioritate vor crea un potenţial excedentar. Forţele de egalizare vor agrava şi mai mult situaţia. În al doilea rând, intenţia exterioară va realiza în mod sigur temerile dumneavoastră. Tot ceea ce veţi încerca să blocaţi, va fi introdus, fără discuţie,

în scenariu. De exemplu, vi se va pune, cu siguranţă, întrebarea de care vă temeaţi. Sau vi se va cere să arătaţi exact ceea ce nu ştiţi. Şi – cel mai important – în momentul hotărâtor veţi fi blocat sau paralizat.

Ştiţi cum se cheltuieşte energia dumneavoastră liberă? Pentru menţinerea potenţialului excedentar al importanţei, pentru a lupta cu forţele de egalizare, pentru a stăpâni situaţia care vă scapă de sub control. Cu cât veţi acorda mai multă importanţă propriilor defecte, cu atât rezistenţa forţelor de egalizare va fi mai puternică. Cu cât veţi dori mai mult să ţineţi totul sub control, cu atât va fi mai mare presiunea cursului variantelor care nu intenţionează deloc să stagneze. În final, toată energia intenţiei se va epuiza. Ce veţi mai putea face într-o asemenea situaţie?

Imaginaţi-vă următoarea situaţie. Trageţi după dumneavoastră, de funie, un purcel. Acesta se zbate, guiţă, se opinteşte, iar dumneavoastră faceţi eforturi deosebite pentru a nu-l scăpa şi a-l potoli. Dar iată, la un moment dat îi daţi drumul şi simţiţi imediat o uşurare, o eliberare. Energia pe care o consumaţi înainte pentru a nu-l scăpa pe grohăitor, acum este în întregime la dispoziţia dumneavoastră şi o puteţi folosi pentru alte scopuri.

Comparaţia cu purceluşul nu este chiar aşa de vulgară cum ar putea să pară. E puţin probabil că v-aţi putea ascunde defectele. Este mai profitabil să vă concentraţi asupra meritelor pe care le aveţi. Veţi avea posibilitatea să vă convingeţi că vă va fi mai uşor să vă luaţi libertatea de a vă accepta defectele înaintea unei întreprinderi în cursul căreia va trebui să vă înfăţişaţi în postura cea mai bună. În speţă, poate fi vorba de o discuţie serioasă, de un examen, o alocuţiune, întrecere, în sfârşit, de o întâlnire. Renunţaţi să vă mai daţi importanţă. Oferiţi-vă o indulgenţă (iertarea

păcatelor) pentru defectele pe care le aveţi şi veţi simţi că vi s-a luat o piatră de pe umeri, adică a dispărut potenţialul excedentar şi s-a eliberat energia intenţiei.

Lupta cu propriile defecte este o îndeletnicire lipsită de sens a intenţiei interioare. Seamănă cu cu ceea ce face musca atunci când se loveşte de geam. Înlăturarea potenţialului excedentar şi eliberarea energiei vă conferă un mare avantaj.

Nu întâmplător se spune „Când ochii se tem, intră în acţiune mâinile" Ce-i mai bine? Să te macine îndoielile, să te bălăceşti în propriile complexe, curgându-ţi balele de poftă şi în acelaşi timp să-ţi ascunzi cu flexibilitate defectele? Sau să te scuturi şi să purcezi cu calm la curăţirea intenţiei? Dacă nu poţi renunţa la importanţă, atunci nu te mai lupta să ţii situaţia sub control şi treci la acţiune. Cumnecum fă ceva. Nici nu are importanţă cum o faci – eficient sau nu cine ştie ce. Ia-ţi libertatea de a acţiona, chiar dacă o faci foarte prost. Potenţialul importanţei se va risipi atunci când acţionezi; energia intenţiei se va elibera şi vei reuşi în toate.

Căutarea unui loc de muncă

În încheierea acestui capitol, aş dori să vă prezint câteva principii ale transurfingului, inclusiv freilingul, printr-o problemă aplicativă care-i preocupă pe toţi. Aţi citit, desigur, în diferite surse despre felul în care trebuie să întocmiţi C.V.-ul şi cum să vă comportaţi în timpul unui in-

terviu. E posibil ca din cele ce urmează să trageţi nişte concluzii folositoare.

Pentru început trebuie să alegeţi domeniul de activitate. Pentru aceasta puteţi să folosiţi metodologia de alegere a scopului şi a porţii. Am vorbit despre ea şi nu voi mai repeta. Trebuie doar să reţineţi că aveţi dreptul real de a alege şi că posibilităţile vă sunt limitate numai de propria intenţie şi de nivelul importanţei. Când stabiliţi ce aţi vrea să lucraţi, nu vă gândiţi la prestigiu şi la mijloacele de realizare; gândiţi-vă numai dacă munca dumneavoastră este într-adevăr utilă.

Să presupunem că aveţi unele îndoieli că veţi găsi un loc de muncă pentru o lucrare atât de bună ca cea pe care aţi ales-o. În acest caz, trebuie să ştiţi că pendulii vă vor crea toate condiţiile pentru ca să vă simţiţi neliniştit, decepţionat şi chiar disperat. Va trebui să vă daţi seama de acest lucru şi să vă spuneţi în permanenţă că *aveţi dreptul să alegeţi şi că dacă aţi făcut comanda, mai devreme sau mai târziu ea va veni.*

În somn, intenţia lucrează instantaneu, dar realizarea materială este inertă ca smoala, de aceea va fi nevoie de ceva timp, răbdare şi de convingerea fermă că aveţi dreptul să alegeţi. Într-un restaurant modest, deşi trebuie să aşteptaţi destul până când apare chelnerul sunteţi convins că el va veni. Aşa că vă sfătuiesc să vă folosiţi de un slide de genul acesta: *singur faceţi alegerea, stabiliţi ce fel de post aţi vrea să aveţi, dar de unde va apărea el nu vă priveşte.* În spaţiul variantelor se găseşte orice! Pendulii sunt aceia care încearcă să insufle raţiunii contrariul. Treaba dumneavoastră este doar să alegeţi şi să aveţi intenţia fermă ca să primiţi comanda.

Desigur, dacă nu puteţi să aşteptaţi, va trebui să vă mulţumiţi cu ceea ce se găseşte în momentul respectiv; sper că e clar. Dar căpătând postul care vă asigură un minim de trai, puteţi să comandaţi ce e mai bun şi să aşteptaţi cu calm să vă fie adus.

Dacă munca respectivă vă place, dar simţiţi o oarecare stinghereală sufletească, să aveţi un slide despre cât de bine veţi munci, ce mulţumire şi ce satisfacţie veţi avea. *Dacă între timp stânjeneala nu dispare, înseamnă că e vorba de un disconfort sufletesc.* În acest caz, merită să încercaţi şi alte variante.

După ce aţi stabilit ce aţi vrea să lucraţi, începeţi să derulaţi în minte slide-ul următor: *scopul a fost deja atins.* În acelaşi timp, evident, nu trebuie să staţi cu mâinile în sân, ci faceţi ceea ce vi se cere. Dar, înainte de a concepe C.V.-ul şi de pregătirea pentru interviu, trebuie să vă focalizaţi intenţia în direcţia necesară.

Ar fi o greşeală să vă *concentraţi pe ideea de a fi acceptat în postul respectiv.* Scopul trebuie să fie prezent în gânduri ca un slide în care *aţi fost acceptat pe post şi tot restul ţine de trecut.* Gândindu-vă dacă veţi fi primit sau nu, vă creaţi în mod inevitabil scenariul insuccesului. *Amintiţi-vă de verigile de transfer.* Prima verigă este întocmirea C.V.-ului. Asupra acestui lucru trebuie să vă concentraţi atenţia.

Întocmind C.V.-ul, specificaţi tot ce ştiţi să faceţi, dar *indicaţi numai un singur post pe care îl solicitaţi.* Motivele să fie solide. În primul rând, să nu spuneţi că aţi putea să faceţi şi aia şi aia, deoarece în felul acesta vă exprimaţi nesiguranţa şi riscaţi să treziţi neîncrederea angajatorului; acesta ar putea să creadă că sunteţi de acord să faceţi orice muncă numai să fiţi primit. În al doilea rând,

propunându-vă mai multe scopuri deodată, riscaţi să vă împrăştiaţi în mai multe direcţii. În al treilea rând, când iei asupra ta prea multe, stârneşti în jur un potenţial excedentar şi în final nu te alegi cu nimic. Se poate alege, dar alegând, te fixezi asupra unui singur lucru. Aşa cum, alegând o jucărie, nu pretinzi ca ea să fie şi păpuşă şi un joc şi pistol!

Hotărâţi-vă ce vreţi de fapt să fiţi, ce funcţie vi se potriveşte. Nu trebuie să vă jenaţi, deoarece dumneavoastră sunteţi cel care alege. Nu uitaţi că trebuie să luptaţi pentru un loc sub soare şi că aveţi dreptul să alegeţi. Indicaţi exact profilul pe care l-aţi ales. Nu trebuie să vă preocupe ideea că astfel de posturi sunt puţine. *Dacă v-aţi permis să aveţi, veţi primi exact ceea ce doriţi.* Cum se va realiza acest lucru, nu e cazul să vă frământaţi. Lăsaţi această grijă pe seama intenţiei exterioare.

Alcătuind C.V.-ul, intenţia interioară este direcţionată să demonstreze ce specialist formidabil sunteţi. Intenţia exterioară este însă îndreptată în direcţia satisfacerii cerinţelor ofertantului locurilor de muncă. Simţiţi diferenţa? Desigur, toţi au nevoie de specialişti străluciţi. Însă, dacă este prima dată când vă căutaţi un loc de muncă, veţi fi nedumerit când veţi vedea că angajatorul preferă în locul unui specialist strălucit, pe unul cu capacităţi mai modeste.

Concurentul vă depăşeşte tocmai pentru faptul că parametrii lui corespund mai exact prezentării pe care angajatorul o face pentru postul respectiv. Dar şi dumneavoastră corespundeţi cerinţelor, ba chiar aţi fi mai bun. Aici e problema. Acest „mai bun" creează situaţii când mai bine este duşmanul binelui. Angajatorul este acaparat total de intenţia sa interioară de a alege un specialist care să cores-

pundă parametrilor stabiliţi de el însuşi pentru postul respectiv. Iată că şi el se loveşte de geam şi nu vede oberlihtul mare şi larg deschis care aţi fi dumneavoastră.

Raţiunea nu este capabilă să prevadă care va fi cererea. Ea va tinde să vă prezinte ca pe „un mare artist". Piaţa dictează însă cu totul alte criterii. Puteţi, şi chir şi trebuie, să vă prezentaţi în lumina cea mai bună, evident, fără să exageraţi. Făcând acest lucru, aveţi grijă ca gândurile şi motivele dumneavoastră să fie canalizate pe problemele angajatorului. Puneţi-vă în permanenţă întrebarea *ce ar vrea el să obţină de la dumneavoastră şi de ce are nevoie.* Puneţi-vă în locul lui.

Puteţi să procedaţi foarte simplu. Cercetaţi toate locurile vacante pe profilul dumneavoastră, notaţi-vă toate cerinţele postului şi calităţile pe care trebuie să le aibă candidaţii. Vedeţi că, în mare, acestea se repetă. Din această mare masă de date, extrageţi tot ce vi se potriveşte ca obligaţii şi calităţi şi veţi obţine exact ceea ce ar vrea să vadă angajatorul în C.V.-ul dumneavoastră. Puteţi efectiv să copiaţi ad-litteram în C.V.-ul dumneavoastră tot ce pretinde angajatorul de la candidat. Să nu vă străduiţi să vă exprimaţi cât mai elevat. Nu folosiţi *fraze gândite de dumneavoastră, ci folosiţi limbajul angajatorului.*

Imaginaţi-vă că nu sunteţi un solicitant de job, ci sunteţi angajatorul care întocmeşte un C.V. ideal pentru un lucrător de-al său. În acest caz, C.V.-ul va corespunde nu criteriilor dumneavoastră, ci criteriilor lui. Dar pentru aceasta este necesar să citiţi o sumedenie de anunţuri cu posturi vacante şi să „intraţi în pielea" acelora care le-au dat. Puteţi – şi chiar trebuie – să indicaţi tot ce ştiţi să faceţi în plus faţă de ceea ce se cere. *Dar subliniaţi şi scoateţi în evidenţă exact ceea ce se cere.* C.V.-ul dumneavoastră va trebui să fie în acord clar cu cerinţele angajatorului.

Înainte de a depune C.V.-ul, pe Internet de exemplu, *puneţi-vă în locul angajatorului şi căutaţi C.V.-urile specialiştilor pe profilul dumneavoastră.* Vă asigur că veţi descoperi multe lucruri importante şi veţi avea un avantaj uriaş. Şi asta pentru că majoritatea persoanelor care caută un loc de muncă, fiind motivate numai de intenţia interioară, intră direct în secţiunea căutătorilor de locuri vacante şi îşi afişează acolo C.V.-ul. Încercaţi mai întâi să găsiţi C.V-urile specialiştilor din domeniul dumneavoastră. Imaginaţi-vă că sunteţi cel care îşi alege candidatul. În felul acesta veţi vedea toate calităţile şi defectele concurenţilor, veţi afla ceea ce simte angajatorul citind aceste C.V.-uri şi veţi înţelege ce trebuie să schimbaţi la propriul C.V.

După ce aţi întocmit C.V.-ul, îl puteţi plasa la diferite companii. Nu forţaţi uşa, lăsaţi-o să se deschidă singură. Oferiţi-vă serviciile fără să insistaţi. *Procedaţi de aşa manieră, încât ei să vă aleagă.* De exemplu, publicaţi-vă C.V.-ul în diverse mijloace de informare în masă. Nu exercitaţi presiuni asupra lumii cu dorinţele şi năzuinţele dumneavoastră. *Mutaţi centrul de greutate de pe căutarea unui loc de muncă pe anunţarea prezenţei dumneavoastră pe piaţa muncii. În măsura în care este posibil – permiteţi-i muncii să vă găsească.* Nu trimiteţi niciodată acelaşi C.V. Trebuie să vă respectaţi şi să vă cunoaşteţi valorarea. Dacă excelaţi într-un domeniu trimiteţi-vă C.V.-ul la agenţiile pentru recrutarea forţei de muncă şi aşteptaţi în linişte să vedeţi care este reacţia.

Nu vă faceţi iluzii că veţi primi un răspuns fulger. S-ar putea să aşteptaţi mult timp să vi se aducă comanda. Depinde de gradul de puritate a intenţiei dumneavoastră.

Dacă doriţi cu ardoare, forţele de egalizare vă vor pune tot soiul de piedici. Adesea, comanda vine după ce aţi pierdut orice speranţă. *Cu cât vă veţi arăta mai indiferent faţă de comanda făcută, cu atât ea va veni mai repede. Dacă nu există dorinţă, veţi avea libertatea să vă concentraţi pe intenţia de a acţiona în loc să suferiţi că s-ar putea să nu reuşiţi.*

În fine, aţi fost convocat la interviu. Acum trebuie să fiţi deosebit de atent la ceea ce urmăriţi, la direcţia în care merge intenţia dumneavoastră. Dacă vă gândiţi la ce vă va da munca în acea întreprindere, aceasta va fi o intenţie interioară nu prea inteligentă. *Dacă vă veţi concentra gândurile pe ceea ce îi veţi da dumneavoastră acelei întreprinderi, aceasta va fi intenţia exterioară.* A sosit timpul să vă scoateţi din cap slide-ul scop, să renunţaţi la ceea ce aţi vrea şi să vă concentraţi în totalitate pe nevoile angajatorului. *Acum trebuie să vă intereseze în exclusivitate intenţia lui interioară.*

Citiţi prospectele prin care compania îşi face reclamă şi aflaţi cât mai multe lucruri despre ea. *Vedeţi cu ce se mândreşte ea mai mult şi prin ce se diferenţiază de alte companii concurente.* Aceste lucruri trebuie să vă fie clare şi când apare momentul potrivit în timpul interviului, vorbiţi despre ele. Orice companie ca şi orice pendul, au frecvenţa lor de rezonanţă. Această frecvenţă se caracterizează prin mai mulţi parametri. Încercaţi să vă daţi seama care este spiritul acestei companii. Ce fel de etică corporatistă are – este strict reglementată sau este liberă, la latitudinea oricui? Care este modalitatea de comunicare – una oficială sau amicală? Ce se apreciază mai mult în legătură cu munca depusă – entuziasmul şi iniţiativa sau disciplina şi conştiinciozitatea? Munca în colectiv sau individualismul şi

spiritul de creativitate? Şi aşa mai departe. Toate acestea impun unele restricţii colaboratorilor, le influenţează stilul de comportament şi fac din ei adevăraţi membri ai colectivului. *Dacă veţi reuşi să surprindeţi spiritul companiei, la interviu veţi fi deja considerat de-al lor.*

Înainte de interviu, daţi-vă o indulgenţă pentru defectele pe care le aveţi şi absenţa unor merite. Dacă ştiţi ce lipsuri aveţi şi că ele pot influenţa decizia de a primi postul respectiv, dacă ştiţi că aveţi unele lacune şi dacă ştiţi că nu aveţi deprinderile necesare – *împăcaţi-vă cu această situaţie.* Acceptaţi-vă aşa cum sunteţi. Acceptaţi în sinea dumneavoastră tot ceea ce aţi fi dorit să ascundeţi şi duceţi-vă liniştit la interviu. Nu există candidaţi ideali, aşa cum nu există nici angajatori ideali şi de aceea aveţi curajul să renunţaţi la importanţa interioară şi la cea exterioară. Nu aveţi de ce să vă justificaţi nici faţă de propria persoană, nici faţă de alţii. Desigur, cele spuse nu înseamnă că în general nu trebuie să lucraţi asupra lipsurilor dumneavoastră. Dar, în momentul discuţiei, este absolut necesar să vă permiteţi a nu le avea.

Toţi ştiu că la interviu nu trebuie să fie emoţionaţi. Mulţi încearcă să lupte cu emoţiile prin forţa intenţiei interioare. Dar, oricât aţi încerca să vă impuneţi să fiţi calmi, nu veţi reuşi. Nu veţi reuşi să vă descurcaţi cu emoţiile dacă nu a fost înlăturată cauza lor. Lupta cu emoţiile vă poate face să vă blocaţi total dacă vă veţi comporta ca şi când aţi fi mumia unui faraon egiptean. *Singura modalitate de a te elibera de emoţii este să te împaci dinainte cu înfrângerea.*

Dorinţa de a fi acceptat creează un potenţial excedentar. Cu cât acordaţi mai multă importanţă rezultatului pozitiv şi cu cât va fi mai important pentru dumneavoastră

sa obţineţi postul respectiv, cu atât vă vor rămâne mai puţine şanse. *Este necesar să curăţaţi intenţia de dorinţă.* Vă duceţi la interviu nu ca să căpătaţi o slujbă, ci ca să *participaţi la el.* Să nu vă duceţi doar ca să nu ziceţi că nu v-aţi dus. *Nu năzuiţi spre scop, ci concentraţi-vă pe proces.* Trăiţi şi bucuraţi-vă de faptul că aţi participat la interviu Nu v-a mâncat nimeni, n-aţi avut ce pierde. Aveţi ocazia să fiţi relaxat şi mulţumit de sine. Creaţi-vă starea de spirit necesară pentru aşa ceva. Discuţia în sine constituie o minunată posibilitate de a te prezenta în cea mai bună lumină. Aşa că permiteţi-vă această fericire. Nu vă mai gândiţi că s-ar putea să o sfecliţi. Doar v-aţi împăcat cu ideea unui eventual eşec. Aşa că nu aveţi ce pierde. La interviu, angajatorul vrea să se prezinte pe el în cea mai bună lumină. Este intenţia lui interioară. Aceasta este intenţia interioară. În ce lumină te poţi prezenta mai bine? *Intenţia exterioară este focalizată pe interesul sincer faţă de problemele angajatorului.* Numai în lumina problemelor lui puteţi fi cel mai bun.

Sarcina dumneavoastră este ca răspunzând la întrebări, să purtaţi discuţia în contextul problemelor angajatorului. În acelaşi timp este necesar să răspundeţi precis la întrebările puse, fără să divagaţi şi să vă abateţi. Angajatorul se enervează rău de tot când participantul la discuţie nu răspunde concret la întrebare şi se lansează în explicaţii prea ample. Dar, în acelaşi timp, cum se iveşte o asemenea posibilitate, atingeţi problema referitoare la obiectul de activitate al companiei, cu ce se laudă, ce probleme are. Discuţia trebuie menţinută numai la acest nivel. *Prezentaţi-vă abilităţile în lumina problemelor pe care le are compania.* Vorbiţi cu angajatorul despre problemele sale şi despre posibilitatea ca prin calităţile dumneavoastră profesionale

să puteţi contribui la rezolvarea lor. Aceasta va şi contitui intenţia exterioară. *Dacă aţi reuşit să orientaţi discuţia pe făgaşul problemelor angajatorului, consideraţi că deja jocul se desfăşoară după scenariul dumneavoastră.*

La urma urmelor, dacă nu aţi reuşit să obţineţi acest loc de muncă, înseamnă că nu era al dumneavoastră. Şi încă nici nu ştiţi de ce probleme aţi scăpat aşa de uşor! Fiţi liniştit, aşteptaţi şi veţi căpăta postul. Dacă totuşi aţi fost acceptat pentru un loc de muncă ce nu era al dumneavoastră, aşteptaţi-vă şi la probleme. De aceea este mai bine să vă căutaţi un post care vi se potriveşte. Cum trebuie făcut acest lucru ştiţi şi singur – gândurile despre locul de muncă nu trebuie să genereze nici cel mai mic disconfort sufletesc.

Rezumat

Folosiţi intenţia interioară a oamenilor pentru realizarea scopurilor proprii.

La baza intenţiei interioare se află sentimentul propriei importanţe.

Nu trebuie să încercaţi să-i schimbaţi pe alţii, însă nici pe dumneavoastră înşivă nu trebuie să vă schimbaţi.

Ca să vă purtaţi liber, degajat, transferaţi-vă atenţia asupra altor oameni.

Intraţi în jocul creşterii importanţei altora.

Pentru a atrage atenţia asupra dumneavoastră este suficient să manifestaţi interes faţă de cei din jur.

În timpul unei discuţii, oamenii apreciază nu cât sunteţi de interesant, ci în ce măsură corespundeţi pentru realizarea propriei lor importanţe.

Interesaţi-vă de oameni şi faceţi-o în mod sincer.

Intenţia exterioară permite să se realizeze intenţia interioară a altora.

Renunţaţi la intenţia de a primi şi înlocuiţi-o cu intenţia de a da. Rezultatul va fi că veţi căpăta acele lucruri la care aţi renunţat.

Disputa şi critica înseamnă lupta dintre raţiune şi cursul variantelor.

Renunţaţi la acţiunile care ar diminua sentimentul de importanţă al altora.

Începând o discuţie cu cineva, mergeţi împreună cu el în aceeaşi direcţie a cursului.

Asumaţi-vă rolul de martor al dreptăţii altuia.

Manifestarea unei simpatii sincere înlătură ecranul de protecţie.

Cererea unui serviciu neîmpovărător atrage simpatia.

O vizualizare pozitivă generează confort la nivel energetic.

Forţa influenţei personalităţii este proporţională cu mărimea energiei libere.

Farmec înseamnă afecţiune reciprocă între suflet şi raţiune.

Permiteţi-vă luxul de a avea defecte şi de a nu avea calităţi.

Potenţialul excesiv al importanţei interioare se risipeşte în acţiune.

Capitolul III

COORDONAREA

Pentru a-ţi atinge scopurile nu este absolut obligatoriu să fii puternic şi sigur de tine. Există şi o alternativă, mult mai eficientă. Coordonarea este o modalitate simplă de a gândi şi a acţiona în aşa fel, încât succesul să fie totdeauna de partea ta. Este acelaşi lucru cu a învăţa să mergi pe bicicletă. După ce veţi reuşi acest lucru, viaţa dumneavoastră se va transforma într-o satisfacţie continuă.

Nu vreau
şi nu sper,
ci intenţionez.

Labirintul nesiguranţei

Nimeni şi nimic în afară de dumneavoastră înşivă nu vă poate opri să mergeţi spre scopul dumneavoastră, prin poarta necesară. Mai exact, vă poate împiedica doar lipsa de convingere şi nesiguranţa. În general, lipsa de convingere şi nesiguranţa sunt lucruri de acelaşi ordin. Şi unul şi celălalt fac ineficientă intenţia interioară, iar pe cea exterioară o fac, practic, imposibilă.

Indiferent ce ai face, când nu mai ai încredere în tine, faci prost. Cu cât eşti mai tensionat pentru că vrei să iasă bine, cu atât rezultatul va fi mai rău. Lipsa de încredere în posibilităţile tale, la care se adaugă exagerarea complexităţii problemelor, te fac să te simţi jenat, stingherit sau să înlemneşti, să încremeneşti. Încremeneşti deoarece jena ca atare te apasă. Importanţa exterioară a scopului naşte o dorinţă chinuitoare de a-l realiza. Importanţa interioară, cea pe care o dai tu, naşte îndoieli că ai putea să faci. Toate acestea împreună dau neîncrederea în tine.

Dacă nu ai încredere în tine, te încrâncenezi cu toată forţa intenţiei interioare să-ţi atingi scopul. Chiar neţinând seama de acţiunea forţelor de egalizare, efectul acestei încrâncenări va fi invers proporţional cu intenţia. Îţi consumi energia pentru a susţine în acelaşi timp mai multe poten-

ţiale excedentare. Ia uitaţi-vă câte sunt! Importanţa interioară şi cea exterioară, dorinţa chinuitoare, tendinţa de a te stăpâni şi de a ţine situaţia sub control. Pur şi simplu energia liberă nu ajunge pentru toate acestea. Omul se simte paralizat, presat din toate părţile şi atunci acţionează stângaci şi fără dibăcie.

În felul acesta, individul poate ajunge în situaţia când nu mai este în stare nici să se mişte, nici să spună ceva concret. S-ar părea că intenţia lui este strânsă în menghină. Dar, de fapt, ea lipseşte total. Toată energia intenţiei s-a consumat pentru susţinerea potenţialelor excedentare. Nesiguranţa, atunci când se manifestă prin panică şi nelinişte, hrăneşte cu energia sa pendulii. Panica este generată de o prognoză de tipul: „Ce va fi dacă...?" În stare de nesiguranţă, prognoza este de regulă pesimistă. Imediat energia se orientează spre derularea unor scenarii negative şi a trăirilor legate de acestea. Aici se consumă ea. Dar în acest caz, rău nu este faptul că se consumă, ci pentru ce se consumă. Neliniştea, panica şi frica, acestea sunt nişte generatoare puternice ale celor mai rele aşteptări care, după cum ştiţi, se şi adeveresc.

Mai există încă o sursă puternică de nesiguranţă – sentimentul de vinovăţie care face să înflorească buchetul format din complexul de inferioritate, senzaţia că eşti păgubos şi că nu meriţi. Şi atunci despre ce încredere în tine mai poate fi vorba? Sentimentul de vinovăţie şi tot ce are legătură cu el duce la îngustarea canalelor energetice. Energia intenţiei abia dacă mai ajunge pentru a acţiona indecis şi neinspirat. Mai mult chiar, dacă sunteţi înclinat să vă simţiţi vinovat, tot soiul de manipulatori se vor roti în jurul dumneavoastră ca fluturii în jurul becului. Simţindu-vă slăbiciunea, ei se vor autoafirma pe seama dumnea-

voastră şi vor absorbi cu plăcere energia lipsită de apărare. Se vor juca în permanenţă cu sentimentul dumneavoastră de vinovăţie, iar dumneavoastră veţi încerca la infinit să vă explicaţi şi să vă justificaţi, adâncindu-vă astfel şi mai mult propria nesiguranţă.

Nesiguranţa creează un cerc vicios. Cu cât sunt mai puternice importanţa şi dorinţa, cu atât va fi mai mare neîncrederea. Cu cât vă veţi lupta să vă ţineţi sub control propria persoană şi situaţia creată, cu atât vă veţi simţi mai paralizat. Cu cât veţi fi mai panicat şi mai neliniştit, cu atât lucrurile rele se vor adeveri mai curând. În general, sentimentul de vinovăţie transformă viaţa într-o biată lâncezeală.

În încercarea de a se smulge din acest labirint, individul tinde să-şi recapete prin orice mijloace siguranţa de sine. Unul dintre ele este să atace lumea înconjurătoare. Atacând, preventiv el vrea să-şi demonstreze puterea şi să-şi ascundă nesiguranţa. O asemenea cale necesită mari consumuri de energie, dar chiar şi aşa zidul siguranţei tot se va prăbuşi. Energia consumată pentru a acţiona în forţă creează potenţiale excedentare şi împotrivire la cursul variantelor. În oricare dintre situaţiile enunţate mai sus, mai devreme sau mai târziu, individul va fi înfrânt şi va trebui să lupte din nou pentru a ridica zidul încrederii sale.

O altă modalitate de a avea încredere în tine este să nu-ţi construieşti, la modul general, o bază de încredere, ci să te joci de-a ieşirea din labirint. Încrederea în sine este tot o timiditate, numai că este întoarsă pe dos. Este ca şi când pe un loc gol ar apărea ceva ce n-ar trebui să se afle acolo. Dacă încrederea în sine nu are nicio bază, apare din nou un potenţial excedentar. Dar aici nu despre potenţialul în sine este vorba, ci de faptul că, acţionând sigur pe tine,

aduci atingere intereselor altcuiva. Imaginaţi-vă un individ aflat în mijlocul pustiului care urlă cât îl ţine gura: „Toată lumea e la picioarele mele!” Să fie sănătos, nu deranjează pe nimeni. De aceea nici forţele de egalizare nu au treabă cu el. Dar dacă siguranţa nu este justificată şi intră în competiţie cu posibilităţile altora, apar relaţii de dependenţă. Siguranţa de sine, fondată pe comparaţia cu alţii este un potenţial excedentar pur. Mai ales dacă ea este fondată pe o atitudine lipsită de consideraţie, batjocoritoare la adresa altor indivizi. O asemenea falsă încredere în sine, mai devreme sau mai târziu, va fi în mod obligatoriu amendată printr-un bobârnac peste nas sau, scuzaţi-mă, printr-un şut în fund.

Mai există şi o siguranţă de sine exaltată care apare ca o stare de euforie la un individ timid care a simţit dintr-o dată gustul siguranţei. Aceasta este tot o falsă siguranţă fondată pe un elan emoţional de scurtă durată.

Cum se poate obţine veritabila siguranţă de sine? Înţelegeţi, desigur, că este inutil să lupţi cu nesiguranţa. Ea nu poate fi ascunsă după paravanul falsului curaj. De ascuns, oricum nu se poate, iar energia cheltuită pentru crearea lui se va întoarce împotriva dumneavoastră. Este inutil şi să te forţezi să fii sigur pe tine. Este absolut lipsit de sens să-ţi impui să fii curajos şi hotărât. Aşa cum s-a arătat mai sus, energia intenţiei nu se stochează; ea se consumă pentru menţinerea unui control punctual şi de aceea nu este suficientă pentru a acţiona ca atare.

Este ineficient să încerci să fii sigur pe tine prin oricare altă modalitate. S-ar putea să credeţi că siguranţa de sine se obţine prin acţiuni energice. Într-adevăr, dacă individul încetează să se mai lupte cu el însuşi şi începe să acţioneze, energia intenţiei se eliberează şi se mută de la po-

tențialele excedentare la realizarea acțiunii. Cum se și spune: „când ochii se tem, intră mâinile în acțiune” și până la urmă problemele se rezolvă. Dar *siguranța de sine nu se dezvoltă prin acțiune – atunci se eliberează energia intenției.* Încrederea în sine nu se poate dezvolta; ea este la fel ca energia – ori este, ori nu este.

Încrederea în tine, la fel ca și credința, nu se poate obține prin autosugestionare. Puteți să vă spuneți la nesfârșit că sunteți încrezători în sine. Va fi o încercare naivă și fără noimă. Este exact același lucru ca atunci când te lupți cu urmările unei boli, fără a îndepărta cauzele care au generat-o. Orice ați face, neîncrederea va persista. De asemenea, nu vă veți putea muta gândurile pentru a vă afla permanent pe valul siguranței de sine. Veți putea, de exemplu, să vă spuneți în dimineața zilei de azi: „Gata, azi am încredere în mine. Nimic nu va putea să-mi zdruncine încrederea. Sunt de neclintit, sunt ca o stâncă”. Încercați să faceți acest lucru și veți vedea ce va ieși. O vreme vă veți simți într-adevăr sigur pe sine ceea ce vă va da mai multă încredere și, desigur, bucurie. Dar foarte curând un pendul oarecare vă va înscena o provocare mârșavă și nici nu vă veți da seama cum vă veți prăbuși de pe valul încrederii. Și iată, iarăși vă enervați sau vă amărâți, iarăși a apărut ceva neplăcut, ceva ce vă apasă și iarăși vă temeți sau urâți. Se părea că vedeți luminița de la capătul tunelului, dar iarăși nu mai aveți nicio soluție.

Cum să ieși din acest labirint atât de întortocheat? Nicicum! Nu există ieșire din el. *Secretul acestui labirint constă în faptul că zidurile sale se vor prăbuși doar în clipa când veți înceta să mai căutați ieșirea și când veți renunța la importanță.* Nesiguranța este generată de două categorii de cauze. Prima categorie – cauze interne. În

această categorie intră neliniştea exagerată în ce priveşte propriile calităţi. De aici pornesc simţăminte cum ar fi nemulţumirea de sine, ştiind că aveţi defecte şi că nu aveţi calităţi, complex de inferioritate, timiditate, frica de a nu eşua şi de a nu fi ridicol ş.a.m.d. A doua categorie – cauze externe cum ar fi exagerarea inadecvată a factorilor externi. Ca urmare apare o nelinişte nejustificată legată de neconcordanţa dintre calităţile proprii şi cerinţele exterioare, senzaţia de om mărunt într-un oraş mare, în sfârşit, teama faţă de realitatea înconjurătoare.

Paradoxul constă în următoarele: *pentru a căpăta încredere în tine trebuie să renunţi la ea.* Pereţii labirintului sunt ridicaţi de importanţă. Umblaţi prin labirint în încercarea de a scăpa de nesiguranţă şi pentru a căpăta încrederе în sine. Aşadar, încrederea în sine este o himeră. Este încă o invenţie a pendulilor – un miraj fals, o nadă pentru importanţă. Pentru penduli, încrederea reprezintă un joc în care ei câştigă întotdeauna. Unde există încredere, acolo se găseşte loc şi pentru îndoială. Şi tot aşa, unde există încredere, se va găsi loc şi pentru ezitări şi nehotărâre. Încrederea este, într-un fel, credinţă în succes. În oricare scenariu se poate include o corecţie negativă. Este suficientă o mică corecţie, pentru ca zidul încrederii să se năruie.

Noţiunea de speranţă se bazează pe potenţiale excedentare şi pe relaţii de dependenţă. Orice variaţie pe tema încrederii va arăta cam aşa: „Sunt absolut hotărât". Sunt ferm hotărât şi sunt de nezdruncinat, ca o stâncă. Mie îmi reuşeşte totul mai bine decât altora"; „Nimic nu mă poate opri. Eu înving orice piedică"; „Sunt mai puternic şi mai curajos decât alţii"; şi aşa mai departe.

Încrederea este un potenţial excedentar temporar şi cu asta am spus totul. În orice ambalaj aţi prezenta-o, ea

va rămâne doar un potenţial excedentar. Chiar şi stăpânirea de sine nu este altceva decât o dominare temporară a tensiunii. Încrederea este doar o neîncredere cu semn invers. Ambele potenţiale cer consum de energie. Iar primul potenţial va fi irevocabil distrus de forţele de egalizare. De aceea, fuga după încredere este la fel de ineficientă ca fuga după o fericire efemeră care mijeşte undeva în viitor. Iată cum, împreună, noi am mai distrus încă un stereotip fals. Dar cum se poate trăi fără a avea încredere? Transurfingul vă propune în loc o alternativă – coordonarea. Ce înseamnă coordonare veţi afla din ceea ce vă voi spune în continuare.

Coordonarea importanţei

Pentru ce este în general necesară încrederea? Pentru ca să ne recucerim cu hotărâre şi cu curaj locul nostru sub soare. Pendulii ne-au imprimat în creier un postulat de neclintit: nimic nu se obţine simplu; dacă vrei să reuşeşti ce ţi-ai propus, trebuie să lupţi, să insişti, să pretinzi, să-ţi întreci concurenţii, să dai din coate. Iar ca să acţionezi hotărât şi cu curaj ai nevoie de încredere.

După cum ştiţi, calea luptei şi a rivalităţii nu este singura cale posibilă. Scenariul pendulilor poate fi refuzat cu calm şi fără să o ţii pe-a ta, nu este obligatoriu să lupţi, ci este suficient să fii hotărât să ai. Pentru penduli libertatea de a alege este ucigătoare. Dacă fiecare îşi va lua ce este al lui, simplu, fără luptă, fără să piardă energie pentru a crea piedici, ca apoi să le depăşească, atunci pendulii vor rămâne cu mâna goală. Cu toate că este greu să ne imaginăm lumea noastră fără penduli, falsele stereotipuri create

de aceştia nu sunt chiar atât de nezdruncinat ca legile mecanicii. *Conştientizarea şi intenţia îţi permit să ignori jocul pendulilor şi să obţii ceea ce îţi aparţine fără luptă.* Iar atunci când există libertate fără luptă, nu mai e nevoie de încredere.

Nesiguranţa are o singură sursă – importanţa. Siguranţa reprezintă tot un potenţial de nesiguranţă, numai că este cu semn invers. Şi una şi cealaltă au rădăcini comune – *dependenţa de factorii exteriori şi de circumstanţe.* Rezultă următorul tablou. Pendulul îl duce pe individ pe drumul lui ţinându-l de sfori ca pe o marionetă. Individul are impresia nu numai că nu poate să-şi aleagă drumul, dar nu poate nici să meargă singur. Dacă sforile sunt ţinute egal, individul păşeşte cu siguranţă, exact cum păşeşte un micuţ de mână cu mama sa. Imediat ce sforile slăbesc şi încep să tremure, individul se simte nesigur şi se grăbeşte să tragă de aceste sfori.

Nu pendulul este cel care ţine de sfori, ci omul este cel care nu lasă din mână sforile importanţei. El se teme să le dea drumul pentru că se găseşte sub imperiul dependenţei care îi creează iluzia de sprijin şi de siguranţă. Până la urmă, micuţul nu-şi va mai ţine mama de mână şi va porni singur, pe drumul lui – mama lui este cea care îl împinge să facă acest lucru. Pendulii, dimpotrivă îl vor convinge pe toate căile că el nu va putea să-şi aleagă singur drumul şi că nu va putea să meargă fără ajutorul sforilor. Dacă individul se va scutura şi va da drumul la sforile importanţei, el va putea să meargă oriunde îşi doreşte şi îşi va *alege* scopul fără să se mai lupte pentru el.

Căpătându-şi libertatea, individul nu va mai avea nevoie de încredere în sine, care să-i dea iluzia că se sprijină pe ceva. Tot ceea ce îi trebuie – este să se coordoneze,

ca să nu cadă. Fiind sub puterea pendulului, individul s-a obişnuit să-şi găsească echilibrul şi sprijinul, ţinându-se de sforile importanţei. Dar în felul acesta el se va dezechilibra în permanenţă şi se va balansa neajutorat pe aceste pseudoasigurări, cedându-şi energia pendulului. Dacă le va da drumul atunci, pentru ca să-şi menţină echilibrul, va trebui doar să nu creeze noi potenţiale excedentare pe terenul importanţei.

Siguranţa, ca suport, deja nu mai este necesară pentru că dacă n-am importanţă, n-am ce să apăr şi n-am ce să cuceresc. N-am de ce să mă tem şi de ce să mă neliniştesc. Dacă pentru mine nimic nu are foarte mare importanţă, stratul lumii mele nu este denaturat de potenţiale excedentare. Eu renunţ la luptă şi mă deplasez pe curs. Sunt gol pe dinăuntru, de aceea nu pot fi agăţat. Dar asta nu înseamnă că atârn în vid. Abia acum, dacă vreau, îmi capăt libertatea de a alege. N-am nevoie să lupt. Pur şi simplu merg liniştit şi îmi iau ce este al meu. Aceasta nu mai este o siguranţă fragilă, ci este o *coordonare* calmă şi conştientă.

De unde vine calmul? Dacă nu există importanţă interioară, nu trebuie dovedit nimănui nimic. De aici şi calmul. Atunci când vă simţiţi o persoană importantă, apare tendinţa să arătaţi tuturor acest lucru şi apare un potenţial excedentar. Atunci forţele de egalizare vor face totul pentru a răspândi mitul despre importanţa dumneavoastră. Vor fi permanent create condiţii în cadrul cărora să se verifice soliditatea siguranţei. Cea mai mică senzaţie de păguboşenie te împinge la luptă pentru a-ţi creşte şi a-ţi afirma importanţa. Renunţaţi la necesitatea de a dovedi tuturor şi dumneavoastră înşivă şi acceptaţi-o ca pe o axiomă. Dacă alegeţi să vă luptaţi pentru propria importanţă, vă veţi

pierde pentru aceasta întreaga viaţă. Renunţând la această luptă, veţi căpăta imediat importanţă.

Nesiguranţa de sine înseamnă în primul rând o minimalizare a propriei valori. Cum să vă faceţi o părere mai bună despre propria persoană? Gândiţi-vă că chiar acum eu vă voi cere să credeţi că staţi mult mai bine decât vă imaginaţi. Mulţi psihologi aşa şi procedează fără prea multe discuţii. Într-adevăr, părerea celor din jur este direct proporţională cu propria dumneavoastră părere, dacă ea nu este la limită cu infatuarea. Dacă vă recunoaşteţi importanţa fără să vă amăgiţi, ceilalţi vor fi imediat de acord. Problema este că nu e prea simplu să te autoconvingi. Puteţi să verificaţi că dacă aveţi o părere mult prea proastă despre sine nu veţi putea să vă autoconvingeţi de contrariu. Oricât aţi încerca, nu veţi crede niciodată până la capăt că sunteţi o persoană valoroasă. De unde să am eu merite? Defectele mi le văd.

Aşadar, eu nu vă îndemn să credeţi în propriile merite şi să aveţi o impresie mai bună despre dumneavoastră. Rezultatul va fi una din două: fie veţi deveni un încrezut, fie veţi fi şi mai abătut. *Eu vă propun să renunţaţi la lupta pentru importanţă.* Nu trebuie nici să credeţi, nici să încercaţi să vă convingeţi. Pur şi simplu renunţaţi la luptă şi vedeţi cum va fi. Şi iată ce va fi: cei din jur vor începe să vă trateze cu mai mult respect, ca şi cum importanţa dumneavoastră a crescut în ochii lor. De îndată ce veţi remarca acest lucru, veţi creşte în propriii ochi şi nu va mai fi nevoie să vă convingeţi să credeţi. Pur şi simplu *veţi şti.*

Paradoxul acesta funcţionează în mod sigur. Lupta pentru importanţă vă ia din energia liberă şi o orientează spre lupta cu cursul variantelor şi crearea de potenţiale excedentare, care generează un iureş al forţelor de egalizare.

Împreună, toate acestea creează un nod încâlcit de probleme cu o multitudine de urmări dăunătoare. Nu veţi putea să-l descâlciţi. Mai bine renunţaţi la lupta pentru propria importanţă şi nu vă rămâne decât să vă uimiţi şi să vă bucuraţi de rezultate. Procedând astfel, importanţa va creşte singură în ochii dumneavoastră. Părerea despre propria persoană va fi mult mai bună, iar cei din jur, în mod corespunzător, urmându-vă, vor fi de acord cu ea.

Pe cât este de ineficient să vă îmbunătăţiţi în mod artificial părerea despre dumneavoastră, tot atât de lipsit de eficienţă va fi să vă înăbuşiţi sentimentul de vinovăţie. Dacă sunteţi predispus să vă simţiţi vinovat, nu veţi putea niciodată nici să înăbuşiţi, nici să scăpaţi de acest sentiment. Atunci ce e de făcut? Faceţi ca şi în cazul părerii despre sine. *Încetaţi să vă mai justificaţi în faţa celor din jur.* Justificaţi-vă numai în cazuri excepţionale, când este cu adevărat necesar să vă explicaţi faptele. Ţineţi minte, nimeni nu are dreptul să vă judece, orice s-ar întâmpla, dacă nu aţi făcut vreun rău cuiva. Nu vă învinuiţi în mod public şi nu vă apăraţi. Fie ca manipulatorii să se ducă pe pustie. Fără să trântiţi uşa, părăsiţi în tăcere sala de judecată unde s-au strâns toţi aceia care s-au obişnuit să se căpătuiască pe seama vinovăţiei altora. Lăsaţi-i cu mâna goală. Dacă aveţi un complex de vinovăţie mai puternic atunci, pentru început, nu strică chiar să vă liniştiţi conştiinţa. *Nu-i lăsaţi pe alţii să vă judece.* Numai aşa şi nu prin luptă interioară puteţi să scăpaţi de acest sentiment de vinovăţie. Singur veţi vedea cum el însuşi va dispărea de la sine.

Astfel, renunţând la lupta pentru propria importanţă şi încetând să vă justificaţi, rezolvaţi în mare problema importanţei interioare. Sentimentul de vinovăţie şi îngrijorarea în ceea ce priveşte propria importanţă constituie

principalele manifestări ale importanţei interioare. Toate celelalte potenţiale excedentare sunt derivate ale acestora. Nu veţi mai simţi nevoia să vă apăraţi, întrucât nu veţi mai avea ce să apăraţi. Nu va mai fi nevoie nici să-i atacaţi pe alţii, pentru a preîntâmpina un eventual atac. Există un proverb potrivit acestei situaţii: „Dacă nu ameninţi pe nimeni, n-ai de ce să te temi nici tu".

Exact la fel, dacă veţi diminua importanţa unor factori externi, aceştia vor înceta să vă influenţeze prin propria lor importanţă. Există două variante ale importanţei exterioare care sunt cele mai apăsătoare pentru dumneavoastră: complexitatea problemelor şi imprevizibilul. Şi una şi cealaltă generează un potenţial apăsător – îngrijorare şi panică. Oricare individ, în fiece minut, este neliniştit de ceva. Oamenii nesiguri de ei preferă să se încovoaie sub greutatea problemelor, dar cum-necum îşi duc povara. Personalităţile puternice se străduiesc să învingă greutăţile prin tenacitate şi ripostă. Ei ocupă această cetate printr-un atac dârz, străpungându-i zidurile prin potenţialul excedentar al încrederii în sine.

Atât nesiguranţa, cât şi siguranţa presupun o cheltuială de energie. În primul caz, energia se consumă în general pe nelinişte şi îngrijorare, iar în al doilea – pe depăşirea prin forţă a piedicilor. Acestea sunt nişte metode extensive de interacţiune cu lumea exterioară. Dar, în realitate, totul este mult mai simplu. *Este suficient să renunţaţi în mod conştient la importanţa exterioară şi să încetaţi să vă mai luptaţi cu cursul variantelor pentru ca piedicile să dispară de la sine.* Oare în acest caz mai aveţi nevoie de încredere în sine? Nu, acum este necesară doar coordonarea, ca să vă deplasaţi pe cursul variantelor şi să controlaţi în mod conştient nu scenariul, ci nivelul importanţei. Energia care an-

terior se consuma pentru susţinerea unor posibile potenţiale excedentare este utilizată acum numai pentru a menţine echilibrul şi pentru a ajuta întrucâtva cursul printr-o intenţie curăţată.

Desigur, oricât ne-am strădui, chiar atât de uşor nu ne putem debarasa de importanţă. Nu trebuie să se lupte împotriva importanţei. Pur şi simplu, trebuie renunţat la încleştare, iar energia consumată prin suferinţe trebuie să fie transformată în energie necesară pentru a acţiona. *Începeţi să acţionaţi, oricum ar fi, fără să vă îndârjiţi şi fără să insistaţi.* Energia potenţialelor excedentare se va disemina în acţiuni, energia intenţiei se va elibera, iar problemele complicate se vor *transforma în soluţii simple.* Cât priveşte teama de necunoscut, nu vă veţi putea debarasa de ea, nici prin autosugestie, nici printr-o convingere oarbă, nici printr-o falsă încredere. Dacă vă amintiţi, v-am recomandat în mod insistent să nu vă gândiţi la mijloacele de realizare a scopului. Niciodată nu veţi putea să vă obligaţi să credeţi în realitatea unui scop greu de obţinut şi a unui succes sută la sută. Lăsaţi la o parte aceste încercări lipsite de sens, oricum nu se va alege nimic din credinţa dumneavoastră, iar încrederea în sine pe care abia de o căpătaserăţi va dispărea. Vă trebuie nu credinţă şi nu încredere în sine, ci *coordonare.* Coordonare înseamnă: *să-ţi facă plăcere gândul că scopul pare să fi fost atins, să nu te mai încrâncenezi să ţii sub control scenariul şi să te mişti pe cursul variantelor ajutându-te de vâsla intenţiei curăţate, pure.* Acest mod de a proceda nu are nimic comun cu credinţa oarbă în succes. Când există credinţă, inclusiv oarbă, atunci există întotdeauna loc şi pentru îndoială. De obicei, te orbeşte potenţialul excedentar al convingerii insuflate.

Când vă deplasați în mod conștient pe curs, totul se așează la locul său fără eforturi de prisos.

Dacă veți acționa coordonat, în curând, de după cotitura cursului variantelor va apărea ceea ce înainte vă străduiați fără succes să credeți și vă speria prin ineditul său. Îndoielile vor dispărea când rațiunea va fi pusă în fața faptului. Atunci încrederea se va transforma în cunoaștere, iar teama în fața necunoscutului se va transforma în bucuria de a-ți simți propria forță. Important este să renunțați la importanță și să nu vă încrâncenați să țineți scenariul sub control. Important este să conștientizați că dumneavoastră sunteți acela care hotărâți ce grad de complexitate este cazul să atribuiți problemei respective. Iar schimbările din scenarii vor lucra în folosul dumneavoastră dacă le veți permite.

Și, în sfârșit, o coordonare deplină va fi obținută prin acordul dintre suflet și rațiune. Dacă la nivel de conștient vi se pare că vreți și că sunteți convins, iar la nivel de subconștient vă macină îndoiala sau sunteți abătut, atunci coordonarea dispare. Pentru realizarea acordului între suflet și rațiune este suficient *să ascultați de îndemnurile inimii și să trăiți în conformitate cu crezul dumneavoastră.* De ce și cum trebuie să vă ascultați glasul inimii s-au spus deja destul de multe lucruri. A trăi în concordanță cu propriul crez înseamnă să mă iubesc așa cum sunt, nu mă chinuiesc mustrările de conștiință și sentimentul de vinovăție, să acționez fără ezitări după îndemnul rațiunii și inimii.

Crezul dispare atunci când avem o părere proastă despre noi înșine și când între suflet și rațiune apar disensiuni. Să trăiești conform propriului crez este un lucru absolut minunat și dumneavoastră știți acest lucru. Dar și mai minunat este faptul că el nu trebuie nici creat, nici

schimbat, nici să lupţi cu el. Deşi mulţi încearcă să facă exact acest lucru – literalmente să îl cioplească de parcă ar fi o statuie din marmură. Acest fapt nu aduce nimic în afară de frământări, chinuri sufleteşti, zbateri. Crezul nu se formează şi nu apare ca urmare a luptei sau a unor eforturi volitive. El există dar, ca şi sufletul, este băgat la cutia importanţei. De îndată ce se înlătură importanţa interioară şi exterioară, crezul se eliberează şi veţi simţi imediat acest lucru. Când importanţa se află la cota zero, nu mai aveţi nici ce să apăraţi şi nici ce să cuceriţi. Pur şi simplu trăiţi conform propriului crez şi luaţi ceea ce vi se cuvine în linişte şi fără insistenţe.

Astfel, renunţând să mai luptaţi pentru propria importanţă, ne mai lăsând pe alţii să vă judece, renunţând la importanţa interioară, veţi obţine ceea ce se obişnuieşte să se considere a fi adevărata încredere în sine. Nu va fi o încredere versatilă construită pe potenţiale excedentare, ci o forţă interioară calmă – adică coordonare.

Coordonarea calmă, autentică nu se corelează cu nimic exterior, de aceea nu are nevoie de confirmare şi dovedire. Cu siguranţă aţi întâlnit sau aţi văzut în filme oameni a căror siguranţă nu poate fi pusă la îndoială. Siguranţa de sine calmă şi autentică se bazează numai pe autosuficienţă interioară şi plenitudine. Aceasta nu înseamnă să vă comparaţi cu alţii, ci pur şi simplu să aveţi un echilibru sufletesc total. Un astfel de echilibru se obţine prin unitatea dintre suflet şi raţiune, când nu vă simţiţi vinovat, când nu sunteţi dependent de cineva, când nu simţiţi superioritatea cuiva, când nu vă simţiţi obligat, când nu vă e frică sau când nu sunteţi neliniştit. Cu alte cuvinte, nu stricaţi echilibrul nici cu lumea înconjurătoare, nici cu propria persoană. *Trăiţi în armonie cu lumea înconjurătoare şi cu*

sine, conform propriului crez. Desigur, acesta este un ideal, dar trebuie să tinzi spre el, aceasta fiind unica modalitate de a fi cu adevărat sigur pe tine, cu alte cuvinte – coordonare. Convingerea obţinută prin oricare altă modalitate va fi falsă.

Coordonarea vă va da libertate faţă de penduli şi vă va permite să vă deplasaţi independent, oriunde doriţi, şi să obţineţi tot ceea ce doriţi. Dacă acum ar trebui să vă achitaţi de unele obligaţii apăsătoare, arendaţi-vă, imaginaţi-vă că jucaţi într-un film. Suportaţi, va trebui să vă jucaţi rolul, cel puţin până la sfârşitul episodului respectiv, până ce veţi ajunge să intraţi pe propria uşă. Vizualizaţi slide-ul – scop, fără a vă mai gândi la mijloace şi aşteptaţi până ce intenţia exterioară va deschide acea uşă care este a dumneavoastră.

Lupta cu bolovanul de lut

În sfârşit, m-am eliberat de povara inutilă a potenţialelor excedentare. Pentru mine nu mai există nici importanţă interioară, nici exterioară. Nu mai e nevoie să-mi susţin superioritatea sau să-mi ascund complexul de inferioritate. Nu mă tem nici de prezent, nici de viitor. N-am ce să apăr şi nici ce să câştig. În sfârşit, sunt liber, nu depind de penduli şi pot să mă ocup de mine. Dacă lucrurile ar fi aşa...!

Puterea pendulilor este foarte mare, mai ales din cauză că oamenii nu bănuiesc acest lucru. Nu se poate vorbi

despre penduli ca despre o societate secretă a unora de pe altă planetă care țes plasele unui complot împotriva oamenilor. Pendulii sunt o parte inseparabilă a lumii noastre. Ei îi influențează pe oameni și îi dirijează energo-informațional. Această influență are loc la trei nivele diferite: mental, emoțional și energetic. Folosind sforile importanței, pendulii extrag din oameni energia liberă. Așa a fost întotdeauna. Dar în ultimul timp, crește în ritm rapid influența pur informațională.

Istoria civilizației numără multe mii de ani. Dar în ultimele decenii, tabloul s-a schimbat brusc datorită celor mai noi realizări din domeniul informațiilor. Cantitatea de date acumulate pe tot felul de suporți crește în progresie geometrică. Dar pericolul vine nu de la volumul de informații, ci de la metodele și mijloacele de răspândire. Individul este înconjurat din toate părțile de un păienjeniș telecomunicațional care, cu fiecare zi ce trece devine din ce în ce mai periculos. Acest pericol nu se simte pentru că dezvoltarea industriei informaționale se produce sub narcoza jocurilor distractive și a diverselor facilități.

Este absolut evident că scopul pendulilor nu este nici pe departe să-și distreze adepții, ci să și-i subordoneze puterii lor. Lărgirea și perfecționarea rafinată a păienjenișului informațional conduc spre faptul că pendulul își atrage simultan un număr incredibil de adepți. De exemplu, cu cât o emisiune TV este vizionată de mai multe persoane, cu atât pendulul capătă mai multă energie. Și cu cât el este mai puternic, cu atât influența sa este mai mare și cu atât este mai ușor ca aderenții să se supună regulii „fă ca mine".

Regula pendulului funcționează cu succes și îi îndepărtează pe oameni de adevăratele lor scopuri. Acum însă acest proces se află în etapa sa finală, când individul este

total lipsit de libertatea de a alege. Într-o bună zi, omul se va găsi în situaţia când va fi doar simplu element al monstruoasei *matrice* energo-informaţionale. Individul va fi băgat în cutia condiţionării şi se va transforma într-o piesă a respectivului mecanism. Celula matricei va determina modul în care elementul ei trebuie să acţioneze şi ce anume să-şi dorească. După cum ştiţi, SF-ul are tendinţa ca într-un anumit timp să devină realitate.

Procesul acesta se desfăşoară deja pe neobservate şi constant. Şi, practic, n-ai ce să faci. Pentru a subordona nu este obligatoriu să asupreşti fizic. Este suficient să-i formezi individului o concepţie despre lume şi viaţă de aşa manieră încât el să nu-şi dea seama că nu este liber. Iată că acest lucru se şi petrece în prezent. Ca să-ţi păstrezi libertatea în astfel de condiţii este destul de complicat. De aceea vom relua câteva aspecte privind apărarea faţă de penduli.

După cum ştiţi, singurul lucru prin care te poate agăţa un pendul este importanţa. În ultimă instanţă, el se poate agăţa chiar şi de faptul că acordaţi o mare atenţie însăşi necesităţii de a menţine importanţa la cota zero. Tot ceea ce s-a spus despre penduli este foarte grav. Dar iată ce paradox: dacă le veţi declara război la modul serios, veţi fi condamnat la înfrângere de la bun început. *Cel mai important principiu în lupta cu pendulul constă în a renunţa să te lupţi cu el.*

Trebuie să înţelegeţi că aceasta nu este o luptă cu un adversar tangibil, ci o luptă cu un bolovan de lut – este un joc. Veţi hotărî dumneavoastră mai exact ce anume este el. Dacă veţi percepe lucrurile ca pe o luptă, veţi fi oricum înfrânt. Un pendul nu poate fi învins în luptă. Să presupunem că îi lansaţi bolovanului o provocare: „Acum ştiu că

nu eşti decât un bolovan de lut; îţi arăt eu ţie!" Gata, consideraţi că sunteţi deja înfrânt. Însă, dacă veţi lua lucrurile ca fiind un joc, în cel mai rău caz veţi pierde partida, dar nu şi lupta.

Pendulul este un bolovan de lut atâta timp cât sesizaţi esenţa acestui joc şi nu vă supuneţi regulilor acestuia. Pendulii vă vor pândi de fiecare dată când vă veţi simţi sigur pe sine. Fiţi pregătit de orice; ei vor încerca prin orice modalitate să vă scoată din echilibru – în aceasta constă esenţa jocului. Îi veţi cădea în plasă, vă veţi pierde echilibrul, vă veţi enerva şi astfel îi veţi ceda pendulului energia.

Acum sunteţi liniştit, plin de voie bună, echilibrat, dar toate acestea nu vor dura mult timp. Pendulul pune la cale o provocare. De exemplu, nimeriţi într-o situaţie nedorită sau primiţi o veste proastă. Conform scenariului lui, ar trebui să vă neliniştiţi, să vă speriaţi, să vă necăjiţi, să vă pierdeţi cu firea, să vă manifestaţi nemulţumirea, să vă enervaţi. Tot ce trebuie să faceţi este *să vă daţi seama la timp ce se întâmplă şi să vă amintiţi* cum se desfăşoară jocul, iar apoi să renunţaţi imediat la importanţă. Dacă aţi făcut acest lucru în mod conştient, pendulul se va prăbuşi.

Puteţi să încălcaţi regulile jocului numai în cazul în care nu dormiţi în stare de veghe. Când doarme neconştientizat, omul este întotdeauna o victimă a circumstanţelor. În somn nu se poate face nimic. Dar şi în stare de veghe, oamenii s-au obişnuit să reacţioneze standard la influenţele negative. Ce se întâmplă după aceea, nu e cazul să mai explicăm. Că doar n-oţi fi dumneavoastră o excepţie! Şi dumneavoastră reacţionaţi *neadecvat*. Faceţi acest lucru intenţionat şi planurile pendulului vor fi date peste cap. Trebuie doar să vă dezmeticiţi la timp şi să încălcaţi regulile jocului.

Veţi vedea cât este de plăcut să vă daţi seama că pendulul a încercat din răsputeri să vă provoace, dar dumneavoastră nu v-aţi lăsat. Această plăcere nu se va datora numai faptului că sunteţi mândru de cum aţi procedat, că aţi fost puternic. Şi, de fapt, cedându-i energie pendulului, aţi devenit, evident, mai slab. Când pendulul vă provoacă şi dumneavoastră îi rezistaţi, *energia pe care a folosit-o pentru a vă provoca trece la dumneavoastră şi vă face mai puternic.* Această forţă suplimentară este cea care vă face plăcere. Acum vă puteţi imagina cât de nătărău se va simţi pendulul când nu va primi energia dumneavoastră. Se va ţine mereu de capul dumneavoastră, dar să nu vă lăsaţi! Lăsaţi-l să-şi piardă energia!

Dacă intraţi în acest joc fără reguli, nu vă lăsaţi tentat să vă supăraţi pe jocul însuşi. Atâta timp cât jucaţi conştient, dar amuzat şi relaxat, vă luptaţi cu un bolovan de lut care foloseşte săbiuţe de copil. El nu poate să vă facă nimic. Dacă încălcaţi regulile jocului şi vă păstraţi echilibrul, bolovanul de lut se va risipi. Dar dacă începeţi să vă enervaţi, săbiuţa lui se transformă într-o sabie periculoasă. Un astfel de joc se poate transforma în bătălie şi se poate încheia, pentru dumneavoastră, cu un transfer indus.

Nu luptaţi împotriva reacţiei pe care o aveţi când sunteţi provocat. Priviţi-o cu totul altfel. Emoţiile sunt efectul, cauza o constituie atitudinea. Va trebui să vă schimbaţi în mod conştient reacţia la un factor negativ. Nu este greu să luaţi o atitudine adecvată, întrucât ştiţi că nu e decât un joc. Lăsaţi paiaţa să ţopăie. Închipuiţi-vă că vă luptaţi cu un adversar într-o cameră unde nu este decât o oglindă. Vi se pare că pendulul este pe undeva pe acolo. Dar de fapt nu-l vedeţi şi nu-i vedeţi nici imaginea în oglindă. Ce vedeţi în oglindă este importanţa dumneavoas-

tră. Atâta timp cât ceva va avea pentru dumneavoastră o prea mare însemnătate, veţi avea în permanenţă un adversar care se va profila în oglindă. Dacă importanţa este la cota zero, n-aveţi de ce să vă temeţi, n-aveţi ce apăra şi n-aveţi pe cine ataca. Oglinda importanţei se va face ţăndări şi veţi vedea că şi bolovanul de lut se va face praf.

Nu vă trebuie tărie în luptă cu pendulul. Este mult mai eficient să consideraţi că el nu există. Termenii „de nepătruns, nervi de oţel, voinţă de fier, fermitate, reţinere, stăpânirea de sine" şi altele presupun apărare, tensiune, tendinţă de a riposta. Pentru menţinerea unei astfel de zone de protecţie vă trebuie multă energie. După cum înţelegeţi, toată această energie alimentează pendulul. Dar dacă sunt un loc gol, n-am nevoie de o zonă de protecţie. Energia nu se cheltuieşte, bolovanul de lut se rostogoleşte în gol până se sfărâmă. Tot ce se cere este să nu uităm regulile jocului şi în mod conştient să ţinem importanţa la cota zero.

Necesitatea de a ţine însemnătatea la cota zero nu trebuie să genereze o stare de permanentă disponibilitate de a riposta la un atac. Înseamnă că daţi o importanţă excesiv de mare acestui joc. Relaxaţi-vă şi permiteţi-vă ca, din când în când, să pierdeţi. Nu trebuie nici să vă străduiţi să câştigaţi cu orice preţ. În timp ce îl ţineţi în prinsoare, pendulul poate să vă răsucească precum câinele care se lasă învârtit, dar nu dă drumul băţului din bot. Dacă jocul nu vă amuză, atunci arătaţi că nu vă pasă dacă pierdeţi.

Dacă de astă dată pendulul a învins, nu vă încrâncenaţi şi acceptaţi situaţia: partida aceasta aţi pierdut-o. V-aţi pierdut echilibrul şi v-aţi ieşit din fire şi nu e nimic deosebit. Nu trebuie să vă chinuiţi din acest motiv; veţi câştiga următoarea partidă. *Numai că nu trebuie să vă spuneţi că este pentru ultima oară; nu daţi niciun ultimatum şi nu în-*

întindeți curse. Dumneavoastră îi dați pendulului un ultimatum și el atât așteaptă, pentru că acest ultimatum nu este altceva decât un puternic zid de apărare. Hotărând să vă apărați, nu faceți altceva decât să transformați jocul într-o luptă, pe care inevitabil o veți pierde.

Fiți pregătit și pentru situația când pendulii sunt lingușitori și vă provoacă la modul insinuant, duios. Mulți oameni, copleșiți de probleme, își găsesc sprijin în țigări, alcool, droguri. Dacă la proxima ocazie încercați să renunțați la păguboasa obișnuință și vă spuneți: „Gata, e pentru ultima oară" – cuvintele acestea nu vi le spuneți dumneavoastră. Este tot pendulul care v-a acaparat într-atât emisia mentală, încât efectiv poate să vă inducă aceste gânduri. De fiecare dată când încercați sub jurământ să vă convingeți că „doar asta și gata, e ultima", treziți-vă și nu vă mai iluzionați. Toate acestea vi le spune pendulul. Conștientizarea acestui fapt vă ajută să rupeți în mod detașat cu obișnuința dăunătoare. Nu hotărât, ci indiferent.

Pentru atragerea adepților, pendulii nu ignoră niciun fel de mijloc. Ei au întinat tot ce a fost mai sfânt, începând cu principiile etice și încheind cu religia. Lumea este manifestarea Duhului Unic, afirmarea Unității în Multitudine. Esența Dumnezeiască se află în tot ce este viu și neviu. Dumnezeu este în fiecare dintre noi. Am vorbit despre toate acestea când am comparat sufletul omului cu o picătură de apă din ocean. De îndată ce Dumnezeu, prin manifestarea Sa, a făcut cunoscută oamenilor existența Sa, pendulii au și luat religia sub controlul lor. Vă puteți convinge singuri de acest lucru dacă vă veți gândi la cele zece porunci primordiale.

Prima poruncă, în diferite interpretări, se rezumă la următoarele: „Eu sunt Domnul Dumnezeul tău. Să nu ai

alţi dumnezei în afară de mine." Aceasta cere de la individ credinţa în existenţa unui singur Dumnezeu care guvernează peste toată creaţia. Oamenii au încălcat imediat această poruncă şi şi-au creat o sumedenie de religii – pendulii. Mai exact, au permis pendulilor religiilor să-i supună. Pendulii religiilor „se acoperă", folosind numele lui Dumnezeu. Practic, slujitorii spirituali ai religiilor se străduiesc în mod sincer să propovăduiască cuvântul şi fapta Domnului. Dar, fiind adepţi, ei se află sub puterea pendulilor, de aceea puţine lucruri mai depind de ei. Oare războaiele şi dezbinările pe tărâm religios îi sunt plăcute Domnului?

A doua poruncă: „Să nu-ţi faci chip cioplit, nici vreo închipuire a celor ce sunt sus în cer sau jos pe pământ sau în apă şi sub pământ. Să nu te închini lor, nici să le slujeşti". Acestea sunt spuse tot despre penduli. Pendulii îi supun pe aderenţi voinţei lor şi îi obligă ca în fiecare caz să acţioneze în interesele lor, indiferent de ce intenţii binevoitoare par să îi anime.

Dar, în general, toate poruncile pot fi reduse la două. Răspunzând la întrebările ucenicului său: „Învăţătorule, care este cea mai mare poruncă în Lege? Iisus a spus: „Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima, din tot sufletul tău şi din toată puterea ta", aceasta este prima şi cea mai importantă; iar cea de a doua este asemănătoare primei: „Iubeşte-l pe aproapele tău ca pe tine însuţi"; pe aceste două învăţături se sprijină toată Legea şi proorocii (Ediţia Sinodului, 1994 – în limba rusă). Iubiţi-L pe Dumnezeu şi pe aproapele vostru fără a vă ploconi pendulilor – iată tot ce ne îndeamnă poruncile să facem.

Cât priveşte problema influenţei mijloacelor de informare în masă asupra psihicului, aici se impune înainte

de toate, conştientizarea. Nu acordaţi nici cea mai mică atenţie oricărei informaţii negative. Se încearcă din toate părţile să fiţi interesat de ceva anume, să vi se atragă într-un fel atenţia, să vi se impună ceva. În spatele oricărui grup de oameni se află un pendul. Adepţii acestuia, care îi îndeplinesc voia, de cele mai multe ori nu-i cunosc adevăratele scopuri. Să vă întrebaţi în permanenţă: cine are nevoie şi de ce? Vă trebuie oare dumneavoastră? În acelaşi timp, căutaţi în mod activ şi reţineţi orice informaţie referitoare la scopul dumneavoastră. „Lasă, lasă, ripostează cu nerăbdare raţiunea dumneavoastră, ştiu şi singură lucrul acesta". Ei şi ce-i cu asta dacă ştie şi ea? Ea ştie de toate, dar aţipeşte, nepăsătoare de fiecare dată când pendulul îşi începe jocul. Nu permiteţi pendulilor să vă ia de mânuţă şi să vă tragă după ei.

În general, sarcina dumneavoastră se reduce la a încălca în mod conştient regulile jocului. Lucrul acesta se poate face în două modalităţi. Fie să renunţaţi la importanţă şi să lăsaţi pendulul în plata Domnului, fie să-l stingeţi, reacţionând neaşteptat. Dacă nu reuşiţi cu importanţa, atunci preferaţi cea de a doua modalitate. Orice reacţie neaşteptată la provocare constituie o încălcare grosolană a regulilor jocului.

Întreruperea luptei

Libertatea de a alege este ceva atât de simplu, încât este greu de priceput. *Nu există necesitatea de a lupta pen-*

tru realizarea scopului. Tot ceea ce vă trebuie este hotărârea de a avea. Imediat ce v-aţi permis să aveţi, puteţi liniştit să mergeţi spre scop. Pendulii vă impun un cu totul alt scenariu. Vă obligă *să luptaţi* pentru realizarea scopului. Pentru aceasta, trebuie să declaraţi război propriei persoane şi omenirii în general. Pendulii vă propun să începeţi cu propria persoană. Ei vă insuflă ideea că sunteţi imperfect şi de aceea nici nu vă veţi atinge scopul până ce nu vă veţi schimba. Schimbându-vă, va trebui să intraţi în lupta pentru un loc sub soare. Tot acest scenariu urmăreşte numai şi numai scopul de a-i lua victimei energia. Luptându-vă cu sine, îi cedaţi pendulului energia. Intrând în luptă cu lumea, veţi face acelaşi lucru.

O bătălie presupune o permanentă tensiune, luptă şi disciplină. Pentru o bătălie trebuie să fiţi în permanenţă pregătit. Aşa procedează şi ostaşii care înţeleg vag că undeva în această lume există şi *libertate*. Dar greşeala lor constă în faptul că ei cred că libertatea trebuie *cucerită*. Toată viaţa se pregătesc pentru război, dar întotdeauna amână pentru mai târziu bătălia cea mai importantă. Au impresia că aşa trebuie făcut şi că nu pot să-şi ia libertatea de a face altfel. Încearcă să se convingă pe ei înşişi şi pe alţii că este extrem de greu să facă acest lucru şi că pentru aceasta sunt necesari ani de trudă, perseverenţă şi de luptă.

Pelerinul transurfingului nu participă la lupta pentru libertate întrucât ştie că el o are deja. Nimeni *nu*-l poate *obliga* să lupte. Dar dumneavoastră nu aveţi o altă cale dacă sunteţi copleşiţi de importanţă interioară şi exterioară. Transurfingul şi lupta au în comun doar intenţia de a acţiona ireproşabil. Dar pentru aceasta nu trebuie nici să fiţi pregătit de luptă şi nu vă trebuie nici disciplină – vă trebuie luciditate.

Dacă nu reuşiţi să luaţi şi să vă permiteţi să aveţi, puteţi amâna pentru mai târziu. Dar cât se poate continua astfel? Tărăgănarea poate dura toată viaţa. Amânând pentru mai târziu, ajungeţi în situaţia de a privi fiecare moment al vieţii ca o pregătire pentru un viitor mai bun. Omul nu este mulţumit niciodată de prezent şi se consolează cu speranţa că mâine va fi mai bine. Cu o astfel de atitudine viitorul nu va mai veni *niciodată,* ci doar va licări *mereu* undeva în anii care vin. Aceasta este similar cu încercarea de a ajunge din urmă soarele care apune.

Convingerea că mai avem destul timp, nu este nimic mai mult decât o iluzie. În aşteptarea unui viitor mai bun ne trece toată viaţa. De unde şi zicala: „Ce este provizoriu, durează" sau „Nimic nu-i mai permanent decât clipa vremelnică". Într-adevăr, nu există timp pentru aşteptare. De aceea viitorul nu trebuie aşteptat, ci o parte din el trebuie introdusă în momentul în curs. Permiteţi-vă să aveţi aici şi acum. Asta nu înseamnă că scopul dumneavoastră se va şi realiza „acuşica". *Este vorba de hotărârea, adică de intenţia de a avea în contrapartidă cu procesul de luptă permanentă cu sine.* Hotărârea de a avea are o forţă incomparabil mai mare decât hotărârea de a acţiona.

Toată viaţa vă luptaţi pentru un loc sub soare. Aţi reuşit oare să obţineţi multe în această luptă? Dumneavoastră trebuie să mergeţi la lucru deşi v-aţi plictisit şi vi s-a făcut lehamite, sau la colegiu – parcă v-aţi duce la ocnă. În acelaşi timp însă, alţii îşi petrec vacanţa într-o staţiune montană la schi sau se încălzesc la soare pe malul unei mări. Poate că ei au câştigat bătălia lor şi de aceea, acum, se bucură de viaţă?

Majoritatea dintre participanţii la luptă, cu toată osârdia lor, nu sunt în stare să strângă în toată viaţa lor atâ-

ția bani încât să le ajungă pentru a se duce într-o stațiune montană de schi. Dacă dumneavoastră personal vă puteți permite ca într-un an să strângeți bani pentru câteva zile de plăcere, este deja bine. Dar odată sosiți acolo, vremea se strică sau teleschiul se defectează sau cine știe ce alte neplăceri apar. Chiar dacă totul este bine, vă gândiți tot timpul că nu vă puteți permite multe lucruri, că trebuie să faceți economie; vă amintiți cât de greu ați câștigat banii pentru aceste câteva zile de sărbătoare care se apropie atât de repede de sfârșit. În general sunteți mulțumit, dar va trebui să vă întoarceți la zilele cenușii și să vă „îngropați" din nou.

Ați câștigat bătălia, ați meritat sărbătoarea și, cu toate acestea, din când în când, în gândurile dumneavoastră se furișează o umbră de tristețe. Și știți de ce? Sunteți convins că a trebuit să munciți prea mult pentru a obține o plăcere atât de scurtă. Înseamnă că nu sunteți total pregătit ca să *vă permiteți să aveți*.

Cei care însă și-au permis să aibă nu participă la luptă. N-au timp pentru așa ceva. De exemplu, săptămâna trecută, o pereche fericită și-a petrecut vacanța la într-o stațiune de schi în Elveția. A fost o sărbătoare. Toate sărbătorile se termină, dar ele se termină diferit pentru fiecare. Acum, perechea noastră se ceartă în care stațiune să mai meargă. El vrea în Alpii austrieci, iar ea optează pentru cei francezi. Pentru dumneavoastră, cearta lor poate să vă pară o scenă dintr-un film siropos, dar pentru cei doi treaba este foarte serioasă. Pur și simplu vă aflați la alt nivel de pregătire pentru a avea. Dumneavoastră veți mai munci încă un an pentru o mică vacanță, iar ei vor începe noua vacanță peste o săptămână.

O minte raţională s-ar revolta: „Cum adică, ei s-au născut cu milioane, iar eu trebuie să muncesc ca să câştig un ban! De unde vin banii?" A câta oară să vă repet? Nu vă gândiţi la bani. *Dacă veţi înceta lupta şi vă veţi permite să aveţi, intenţia exterioară va găsi posibilitatea să vă dea ce trebuie.* Eu nu pot să dovedesc acum acest lucru. Verificaţi singur. Nu încercaţi, ci faceţi-o! Nu mâine, ci acum. Permiteţi-vă din acest moment să aveţi – necondiţionat şi indiscutabil! Nu o singură dată, ci permanent! Dacă nu vă aşteptaţi la rezultate imediate, ci veţi continua să vă permiteţi să aveţi, într-o bună zi se va întâmpla ceva – unii vor spune o minune.

Cei care s-au născut cu milioane, au fost deja pregătiţi să aibă. Ei n-au nevoie să se gândească la acest lucru. Dumneavoastră, în schimb, va trebui să mai lucraţi cu slide-ul. Raţiunea îşi va face griji în legătură cu realitatea şi cu mijloacele de realizare a scopului. Dar acesta este drumul luptei şi el nu duce nicăieri. Pe drumul acesta, nu veţi putea să câştigaţi destui bani şi niciodată nu veţi avea îndeajuns. *Nu bani trebuie să câştigaţi, ci hotărârea de a avea.*

Dacă vă veţi concentra pe un scop, ca şi cum acesta ar fi deja atins, porţile vi se vor deschide, iar mijloacele se vor găsi de la sine. Aceasta chiar este o libertate care te poate ameţi. Dacă nu o veţi accepta, veţi face din nou o alegere. Nu este nimic mai simplu decât să spuneţi că toate acestea sunt aiureli şi să continuaţi să trageţi la jug toată viaţa. Fiecare alege ce crede de cuviinţă şi primeşte ceea ce este în stare să aibă. *Alegerea este o lege incontestabilă. Dumneavoastră înşivă vă formaţi propria realitate.*

În spaţiul variantelor, alegerea se face cam în felul următor. Oamenii vin la supermarket şi cineva îi întreabă:

„Ce doriţi?" Un cumpărător zice: „Aş vrea să devin un star de muzică uşoară". Vânzătorul răspunde: „Nicio problemă. Luaţi un exemplar din reclamele acestea. E special pentru dumneavoastră. O celebritate mondială, bogăţie, strălucire! Îl luaţi?" Cumpărătorul îşi exprimă uimirea: „Cum să vă spun? Nu-i chiar aşa de simplu. Doar câţiva ajung să aibă succes. Aceşti aleşi au calităţi ieşite din comun, iar eu sunt un om obişnuit". Vânzătorul ridică din umeri: „Dar ce contează ce calităţi aveţi? Iată marfa – luaţi-o, este a dumneavoastră!" Cumpărătorul: „În general, este greu de pătruns în show bussines. Este o adevărată junglă. Acolo sunt şi mari afacerişti... Vânzătorul: „Bine, vă dau în plus un mare afacerist care vă va deschide toate uşile. Luaţi-l, n-o să regretaţi!" Cumpărătorul: „Starurile astea au nişte case aşa de luxoase, automobile aşa de scumpe, anturaj a-ntâia. Este cu putinţă oare ca toate acestea să mi se întâmple mie? Nu-mi prea vine să cred..." Vânzătorul răspunde: „Dacă-i aşa, îmi pare rău. În cazul ăsta nu pot să vă ajut" – şi bagă marfa înapoi, sub galantar.

Exact la fel, un individ poate să îl întrebe cu teamă pe un altul: „Ştii cum se călătoreşte cu un avion de linie, pentru pasageri?" „Fără probleme – răspunde celălalt – mă aşez în fotoliu, îmi prind centura şi avionul se ridică deasupra norilor". Merită să admiteţi că realizarea scopului este doar o problemă de alegere oricât de absurde vi se par temerile cumpărătorului din magazinul din spaţiul variantelor. Problema este doar să fiţi pregătit pentru a avea, doar asta contează şi nimic mai mult.

Aţi putea să cădeţi în ispita de a lupta cu propria persoană pentru a lua hotărârea de a avea. În niciun caz *nu trebuie să vă impuneţi să vă permiteţi să aveţi.* Nu derulaţi forţat slide-ul scopului. Nu trebuie să vă străduiţi. Nu fa-

ceţi acest lucru cu încrâncenare şi sub presiune. Şi asta este tot luptă! Oferiţi-vă o plăcere şi gândiţi-vă la o sărbătoare. Renunţaţi la importanţă şi nu continuaţi lupta. Prin luptă nu veţi obţine nimic. De aceea şi continuaţi lupta pentru că daţi prea mare importanţă la tot ce e în jur. Nu puteţi să vă permiteţi să aveţi dacă vă zbateţi furibund pentru un loc sub soare.

Să presupunem că sunteţi hotărât şi absolut sigur că veţi primi ce vi se cuvine şi că încercaţi în mod energic să vă autoconvingeţi că alegerea vă aparţine. A acţiona în forţă, înseamnă a crea un potenţial excedentar. *Nu este nevoie să fiţi absolut ferm, de neclintit, fiţi doar hotărât, fără patimă.* Fiţi mai relaxat, nu vă mai încrâncenaţi. Pentru o scurtă plimbare până la chioşcul de ziare, n-aveţi nevoie de fermitate şi forţă. Dacă nu găsiţi ziarul, nu vă enervaţi, ci duceţi-vă la un alt chioşc. Nu vă mai încrâncenaţi.

Străduindu-vă să nu vă încrâncenaţi nu faceţi decât să vă încrâncenaţi şi mai tare. Stăruinţa şi eforturile continue accentuează potenţialul excedentar. Cauza lor o constituie importanţa. Dacă vă veţi lupta cu încrâncenarea, nu veţi scăpa de ea. Renunţaţi la importanţă şi ea se va diminua de la sine.

Diminuarea importanţei va schimba direcţia intenţiei din interior spre exterior. Orice ripostă este generată de importanţă. Acţionând în forţă, lucraţi prin intenţia interioară. Forţa voinţei este necesară atunci când trebuie să depăşiţi nişte obstacole. Dar, după cum se ştie, obstacolele apar pe fundalul importanţei. De îndată ce diminuaţi importanţa, obstacolele dispar şi nu mai aveţi nevoie de forţa voinţei. Dacă dispare importanţa, hotărârea de a *obţine* se transformă în hotărâre de a *avea* şi atunci începe să funcţioneze intenţia exterioară.

Acum aveţi dreptul să alegeţi. Nu mai trebuie să vi-l câştigaţi. Dacă sunteţi pe deplin hotărât să vă căpătaţi dreptul de a alege, fiţi pregătit şi pentru decepţii. Fiind atât de ferm hotărât va încrâncenaţi din nou. Şi din nou vă încrâncenaţi. Dar forţele de egalizare vă vor potoli rapid elanul. Iar pendulii, simţind câtă importanţă daţi, vă vor provoca imediat. Vă veţi convinge singur că exact aşa va fi.

Să nu vă neliniştiţi şi să nu vă enervaţi dacă nu veţi reuşi să vă hotărâţi, fără patimă, să aveţi. Oamenii s-au obişnuit să-şi direcţioneze energia nu pentru realizarea scopului ca atare, ci mai mult pentru hrana pendulilor. Veţi învăţa într-un final să faceţi deosebirea între hotărâre şi hotărâre fermă. Hotărârea de a avea, înseamnă să ai intenţia nepătimaşă, obişnuită de a-ţi lua ceea ce indiscutabil ţi se cuvine. Nu sună oare caraghios o frază ca aceasta: „Sunt absolut hotărât să-mi ridic corespondenţa din cutia mea poştală"? Prin urmare, folosiţi-vă de dreptul de a alege, dar faceţi-o calm şi fără să insistaţi.

În viaţă, oamenii trebuie să dea mereu examene, concursuri şi tot felul de teste pentru obţinerea unei slujbe. Dar hotărârea de a avea depinde de fiecare în parte. Fiecare trebuie să se pună şi în postura de examinator. Orice apreciere, calificativ, notă se reduc în ultimă instanţă la două situaţii: fie considerăm că nu suntem capabili şi nu merităm, fie că scopul este greu accesibil. Procedăm aşa din inerţie, deoarece ne-am obişnuit. Tot ce trebuie este ca, totuşi, să ne permitem să avem, fără să ţinem cont de nimic. Vi se pare neobişnuit, nu-i aşa? Şi totuşi, fiţi îndrăzneţi şi permiteţi-vă să aveţi. Lăsaţi merele lui Newton şi ale altora să cadă pe pământ. Ale dumneavoastră să cadă în cer.

Doriţi cu disperare să vă puteţi hotărî să aveţi? Renunţaţi la dorinţă! Chiar şi fără să vă doriţi, veţi primi ceea ce vă este necesar. Pur şi simplu gândiţi-vă că luaţi ce vi se cuvine. Luaţi, dar faceţi-o calm, fără a pretinde şi fără a insista. *Vreau cutare lucru! Şi ce, care-i problema? Îl voi avea!*

Eliberarea

Hotărârea de a avea se formează prin energia liberă a intenţiei. Două lucruri vă împiedică să vă permiteţi să aveţi. Primul – dezacordul dintre suflet şi raţiune. Al doilea – potenţialele excedentare ale importanţei interioare şi ale celei exterioare care ocupă energia liberă. Ar fi o greşeală să presupuneţi că hotărârea de a avea ar fi doar nişte gânduri obişnuite de tipul „vreau şi o să..." Într-adevăr, astfel de gânduri trebuie să fie încărcate de energia intenţiei, altfel ele ar fi doar o obişnuită bolboroseală a raţiunii şi nimic mai mult. Se înţelege de la sine că gândurile trebuie să decurgă în mod firesc din unitatea dintre suflet şi raţiune. În caz contrar, modularea energiei intenţiei nu va fi curată. *Dacă cea mai mare parte din energia liberă este ocupată de potenţialele excedentare, intenţia nu va avea putere.*

Dificultăţile legate de hotărârea de a avea seamănă cu ezitările cuiva care se urcă pentru prima oară pe o bicicletă cu două roţi. Individul ştie că în principiu acest lucru este posibil, dar mai ştie şi că nu va reuşi imediat. Pe de o

parte se îndoieşte că va putea, pe de altă parte arde de nerăbdare să înveţe. Raţiunea lui tinde să ia învăţarea sub controlul său, dar nu înţelege cum trebuie să acţioneze. Se creează simultan trei potenţiale excedentare – îndoială, dorinţă şi control; toate iau din energia intenţiei.

Raţiunea încearcă să menţină un oarecare echilibru dar nu-i reuşeşte. Nici unitatea dintre suflet şi raţiune, nici energia liberă. Dar iată că vine un anumit moment, când controlul raţiunii slăbeşte şi atunci şi sufletul şi raţiunea cad de acord că trebuie să existe un echilibru. În final, se obţine totul. Raţiunea nici nu a înţeles cam cum ar trebui să facă. Dar tocmai aici este şpilul. Raţiunea se gândeşte întotdeauna la mijloace, adică la cum trebuie să se acţioneze. Ea are controlul şi încearcă diverse variante. Sufletul nu gândeşte – *pur şi simplu el este pregătit să aibă, fără nicio condiţie.* Raţiunea este şi ea pregătită să aibă, dar numai cu o condiţie: să fie clar şi raţional. Divergenţa dintre suflet şi raţiune constă doar în faptul că raţiunea se îndoieşte că în realitate scopul va fi realizat. *Imediat după ce presiunea controlului slăbeşte, condiţiile limitative impuse de raţiune dispar şi atunci, iată, apare unitatea dintre suflet şi raţiune.*

Raţiunea este uimită în faţa faptului că nu mai este nevoie de controlul său. Totul se realizează de la sine. De altfel, pentru ea este total suficient faptul ca atare, chiar dacă nu prea înţelege despre ce este vorba. Echilibrul se menţine şi asta-i tot. De aceea raţiunea trebuie să se împace cu acest lucru. Nu-şi va mai impune controlul deoarece s-a convins că nu mai este cazul. După o practică de scurtă durată dispar şi celelalte potenţiale excedentare, energia intenţiei se eliberează şi mersul pe bicicletă nu mai este o problemă ci o plăcere.

Astfel, pentru a ajunge la hotărârea de a avea este necesar să se realizeze acordul între suflet şi raţiune şi energia intenţiei să se elibereze de potenţialele excedentare. Unitatea dintre suflet şi raţiune se realizează când mergeţi către scopul propriu prin poarta necesară. Vă rămâne doar să stabiliţi care sunt adevăratele dumneavoastră năzuinţe şi să porniţi pe această cale. Aruncând de pe umeri povara inutilă a importanţei interne şi a celei externe, eliberaţi energia intenţiei, ea fiind forţa motrice pentru a vă mişca în spaţiul variantelor. Menţinând însă importanţa internă şi cea externă, pierdeţi nouăzeci şi nouă de procente din energia necesară pentru susţinerea potenţialelor excedentare. De unde să mai luaţi energie liberă, dacă ea a fost consumată pentru potenţiale?

Pentru ca să renunţaţi la importanţă trebuie să acţionaţi în mod conştient şi să vă daţi seama căror lucruri le daţi prea mare importanţă şi ce va urma. Din păcate, la nivel mental, nu întotdeauna se poate renunţa în mod conştient la importanţă. Şi atunci vă rămâne de făcut un singur lucru – *să acţionaţi.* Energia potenţialului excedentar se diseminează atunci când acţionaţi. Derulaţi în minte slide-ul scopului, vizualizaţi procesul şi porniţi cu calm spre scopul pe care îl aveţi – aceasta va şi fi acţiunea dumneavoastră.

Dar cum să *nu te temi*? *Găsiţi o asigurare.* Potenţialul excedentar cel mai greu de depăşit este frica. Nu puteţi să vă impuneţi să nu vă fie frică. Dacă ceva are pentru dumneavoastră o importanţă mult prea mare, la care nu puteţi să renunţaţi, de exemplu, viaţa, cariera, casa şi dacă aceste valori sunt ameninţate, atunci singura posibilitate este să scăpaţi de potenţial, adică să găsiţi o altă variantă, de rezervă, să găsiţi o cale ocolitoare.

Cum să nu te nelinişteşti şi să nu te alarmezi? – Acţionaţi. Potenţialele neliniştii şi îngrijorării se risipesc dacă începeţi să acţionaţi. Până când nu veţi începe să acţionaţi în mod activ, veţi sta calm, fără să faceţi nimic. Tipul de activitate poate să nu aibă vreo legătură cu obiectul îngrijorării dumneavoastră. E suficient să vă apucaţi să faceţi ceva şi veţi simţi imediat că neliniştea a dispărut.

Dar cum să faci? – Să te împaci cu o eventuală înfrângere şi să acţionezi. Acest potenţial este greu de îndepărtat deoarece, în general, este aproape imposibil să renunţi la dorinţa de a-ţi atinge scopul, chiar dacă el nu prea pare posibil. Dar dacă te împaci din timp cu ideea înfrângerii şi găseşti căi de rezervă, atunci potenţialul dorinţei se echilibrează. În oricare caz, dorinţa poate fi transformată în acţiune. După cum ştiţi, dorinţa este cea care precede intenţia. Când dorinţa se transformă în intenţia de a acţiona, energia potenţialului se disipează. Energia dorinţei merge la formarea intenţiei.

Ce trebuie făcut pentru a nu aştepta? – Trebuie acţionat. Acest potenţial se risipeşte prin acţiune. Diluaţi dorinţa şi aşteptarea acţionând. Cum să renunţi la propria ta importanţă? Dacă aţi înţeles totul corect, această întrebare ar trebui să vă producă nedumerire. Desigur, transurfingul propune nu *să vă împăcaţi cu lipsa dumneavoastră de importanţă, ci să vă consideraţi importanţa o axiomă.* Greutatea constă doar în aceea că raţiunea dumneavoastră îşi va simţi importanţa numai în cazul în care veţi avea parte de o atitudine corespunzătoare din partea celor din jur. Luând în considerare cele spuse, secretul creşterii importanţei este într-atât de simplu pe cât este de lucrativ. *Trebuie doar atât – să renunţaţi la acţiuni menite să vă sporească importanţa.*

Urmăriţi ce faceţi atunci când vă apăraţi importanţa? Pretindeţi să vi se acorde atenţie, respect, arătaţi că aveţi dreptate, vă supăraţi, vă apăraţi, vă justificaţi, intraţi în conflict, arătaţi că sunteţi grandoman şi că îi dispreţuiţi pe toţi, vreţi să ieşiţi în faţă, minimalizaţi demnitatea altora, subliniaţi defectele altora, vă enumeraţi meritele etc. Dacă veţi reduce treptat, până la zero, toate aceste încercări de a vă ridica prestigiul, cei din jur vor simţi acest lucru în mod inconştient. Dar, întrucât nu vă apăraţi propriul prestigiu, înseamnă că el este la un nivel înalt. Oamenii vor începe să vă trateze altfel. Simţind o atitudine plină de respect din partea celor din jur, raţiunea dumneavoastră îşi va recunoaşte singură prestigiul. *Dacă sunteţi conştient de propria valoare, cei din jur vor fi şi ei imediat de acord – absolut sigur.* În felul acesta veţi avea exact ceea ce v-aţi refuzat.

Cum să nu te enervezi? – Intrând în jocul pendulului şi încălcându-i regulile jocului. Numai în felul acesta vă puteţi debarasa de obişnuinţa de a reacţiona negativ la o veste neplăcută. Cum se procedează, aţi aflat deja. Trebuie doar *să vă amintiţi* la timp că acesta este un joc, să-i încălcaţi regulile amuzat, adică să reacţionaţi imediat. La o veste sau o situaţie plăcută nu trebuie să reacţionaţi cu lentoare, ci să vă manifestaţi imediat bucuria, entuziasmul. Atunci emisia dumneavoastră mentală se va muta pe unda succesului. Pendulii vă vor înscena neplăceri ca să vă destabilizeze şi în felul acesta să primească energie negativă. Reacţionând inadecvat îi scoateţi din ritm şi ei se vor alege cu nimic. Intraţi în acest joc – va fi foarte amuzant.

Cum să te lecuieşti de sentimentul de vinovăţie? – Încetând să te mai justifici. După cum am mai spus, în sala de judecată vă apăraţi singur cauza. Dumneavoastră sun-

teţi şi reclamant, şi avocat, şi inculpat, iar manipulatorii se folosesc de acest lucru. Părăsiţi sala de judecată, nimeni nu vă poate reţine. Cei care vin din obişnuinţă să asiste la procese vor sta un timp, iar apoi vor pleca, văzând că nu există nici un inculpat. Treptat, „dosarul" se închide. Nu există o altă modalitate de a te lecui de sentimentul de vinovăţie.

Cum să faci faţă ofenselor şi indignării? Nu veţi încerca astfel de simţăminte dacă vă veţi lecui de sentimentul de vinovăţie şi dacă veţi fi conştient de propria valoare. *Încetaţi lupta şi deplasaţi-vă pe curs.* S-ar putea însă să apară şi situaţia când, cineva vă înşfacă şi încearcă să vă tragă înapoi. Cum trebuie procedat într-un asemenea caz?

Un exemplu. Nu ştiţi să faceţi un anumit lucru, şi prin urmare nu sunteţi capabil să găsiţi o soluţie. Sunt însă oameni care ştiu să găsească punctele nevralgice. Le caută şi, cu o mină triumfătoare, le înfăţişează ca fiind propriile lor realizări. Astfel de oameni sunt sincer convinşi că ceilalţi sunt pur şi simplu obligaţi să ofere soluţii. Prin urmare, dacă încercaţi să găsiţi soluţii, se vor strânge în jurul dumneavoastră o mulţime de gură-cască. Unii vă vor critica, alţii vor căuta alte puncte vulnerabile, alţii vă vor da sfaturi, iar alţii vă vor da ordine şi vă vor pretinde. Oricât v-aţi strădui să vă deplasaţi pe curs, ei vor încerca prin toate mijloacele să vă împiedice. În mod firesc, acest lucru vă va ofensa şi vă va revolta.

Ce este de făcut dacă nu puteţi face faţă ofenselor şi indignării? – Pur şi simplu trebuie să vă permiteţi această slăbiciune. Va fi mai rău dacă veţi începe să le daţi prea multă importanţă în loc să o menţineţi la cota zero. Pentru cine lucraţi? Pentru „nea cutare"? Într-o asemenea situaţie, veţi fi inevitabil nevoit să suportaţi în permanenţă ofense

şi să fiţi revoltat. Ieşiţi în calea care duce spre scopul dumneavoastră şi, cu timpul, dacă veţi şi lucra, o veţi face numai pentru sine. Iar până atunci, permiteţi-vă să explodaţi uneori şi să creaţi potenţiale excedentare. *Nu vă impuneţi să câştigaţi întotdeauna.*

Aşa că, în loc să luptaţi cu propriile potenţiale excedentare, *acţionaţi în limitele intenţiei curăţate. Iar intenţia se curăţă în procesul mişcării.* După cum vedeţi, hotărârea de a avea nu se obţine doar prin exerciţii intelectuale, ci prin acţiuni concrete. *Măcar porniţi către scop.* Acţiunile dumneavoastră vor căpăta eficienţă în timp ce vă mişcaţi.

Hotărârea de a avea trece prin trei faze.

- Prima fază este stinghereala provocată de neobişnuitul situaţiei. „Oare totul este pentru mine?” Când veţi derula în minte slide-ul scopului, nu veţi reuşi să vă obişnuiţi cu gândul că acest lucru este posibil.

- A doua fază este entuziasmul, simţiţi că plutiţi, că aţi devenit imponderabil. Într-un anume moment, stinghereala va dispărea; scopul pe care vi l-aţi stabilit se află în zona de confort sufletesc şi sunteţi entuziasmat, părându-vi-se dintr-odată că scopul este perfect real. Senzaţia de plutire, de imponderabilitate, are şi ea o bază reală. Aceasta este energia intenţiei care se eliberează de potenţialele excedentare. Pe ea o simţiţi.

- Şi, în sfârşit, cu timpul, hotărârea de a avea trece în faza a treia – senzaţia de ceva normal, obişnuit. Vă derulaţi permanent în gânduri slide-ul scopului, începeţi să-l trăiţi şi, treptat, ceea ce aveţi în slide, devine ceva normal, obişnuit. Slide-ul se menţine pe pelicula importanţei. Atâta timp cât doriţi, aveţi îndoieli şi vă gândiţi la mijloacele necesare, hotărârea de a avea stă pe o bază instabilă. Imediat ce importanţa dispare, hotărârea de a avea capătă forţă.

Important este să nu pierdeţi din vedere hotărârea de a acţiona, cu alte cuvinte, intenţia de a porni spre scop. Dacă aţi trecut prin toate acele trei faze, înseamnă că sunteţi pe drumul cel bun.

Şi, în sfârşit, cum să nu te doboare problemele? Întotdeauna ne apasă câte ceva într-o măsură mai mare sau mai mică. Este foarte greu să renunţi la absolut orice importanţă. În acest caz, în transurfing există o metodă interesantă şi foarte puternică – *coordonarea intenţiei.*

Coordonarea intenţiei

Omul se simte sub puterea circumstanţelor; i se pare că sunt puţine lucruri care depind de el. Un timp îi merge bine şi el pluteşte pe valul succesului. Uneori, chiar i se pare că succesul se află în mâinile sale, că trebuie să acţioneze cu fermitate şi să înceapă să lupte în mod activ. Dar, cu toate eforturile depuse, de cele mai multe ori, după victorie urmează o înfrângere.

Oamenii parcă ar merge pe un drum pe marginile căruia uneori sunt dealuri înalte, iar alteori – gropi adânci. Cei hotărâţi şi siguri pe ei părăsesc de cele mai multe ori drumul drept, neted şi nu se ştie de ce, încep să se caţere pe dealuri. Acolo strălucesc ademenitor premiile lăsate de penduli. Uneori, ca urmare a unor eforturi incredibile, cineva reuşeşte totuşi să obţină premiul, dar de cele mai multe ori nu reuşesc. Se întâmplă ca după ce a urcat pe deal, omul să se rostogolească de-a berbeleacul până jos,

doborât de vântul forţelor de egalizare. Şi iarăşi se simte neputincios, părându-i-se din nou că puţine lucruri depind de el.

Un alt tip de oameni, cei negativişti, consideră că, în general, nimic nu depinde de ei şi, neavând nici un pic de voinţă, preferă să se bălăcească în noroiul din gropile celor mai rele aşteptări. Aceşti negativişti nu numai că suferă din cauza incapacităţii lor de a reacţiona. Într-un mod infantil, ei îşi lasă soarta pe mâinile altora, spunând că are Dumnezeu grijă de toate. Ei nu se deplasează pe cursul variantelor, dar nici nu se împotrivesc, ci pur şi simplu se zbat, exprimându-şi nemulţumirea şi otrăvind atmosfera energetică din jurul lor. Singurul lucru care le reuşeşte este realizarea celor mai rele aşteptări. Acest lucru îi încântă – uite că aici au avut şi ei dreptate. Unicul lucru pe care au învăţat să-l facă perfect este să caute o confirmare şi să şi-o găsească în atitudinile lor negativiste.

Asemenea oameni găsesc în tot ce este negativ o mulţumire de tip sadomasochist. Ei sunt capabili să transforme orice fleac în tragedie. Crezul lor sună astfel: „Viaţa este dezgustătoare şi cu fiecare zi ea devine tot mai rea". Aceasta este alegerea lor şi de aceea caută peste tot o confirmare şi o şi găsesc. Vai, ce martiri sunt ei, cât sunt de chinuiţi şi de pedepsiţi, ce soartă au avut! Literalmente ei se scaldă în negativism şi găsesc în asta mulţumire. Şi ştiţi de ce? Pentru că un lucru negativ este unicul cu care lumea înconjurătoare este de acord şi de aceea unii îi şi merg în întâmpinare. Convingerea lor se bazează pe faptul că aşteptările lor cele mai rele se adeveresc.

Uneori, în mod întâmplător, negativistul se poate afla pe valul succesului. Un timp el este mulţumit şi se bucură. Dar aceasta durează puţin, pentru că în curând el în-

cepe să-şi macine creierii: se uită împrejur şi caută obişnuita zonă neagră. Că doar tot ce este bun se termină repede, succesul nu este ceva normal, firesc! Negativistul se apucă să caute cu sârg cum ar putea să se agaţe de acea zonă neagră pentru ca să se afle din nou în canavaua sa obişnuită, unde totul este rău, dar este previzibil. El începe să se gândească ce l-ar putea nemulţumi, de unde ar putea să afle veşti negative, unde să emită pretenţii, unde să învinovăţească pe cineva şi să ceară ceva. Şi dacă nu există posibilitatea să pretindă ceva, atunci se va da drept victimă, o victimă pe care toţi ar trebui s-o compătimească şi s-o consoleze.

Să-l dezveţi pe un negativist de obişnuinţa de a găsi plăcere în autotortură este foarte complicat. Acesta este un caz greu. Partea rea este că el îşi otrăveşte nu doar propria viaţă. Transformându-şi stratul lumii sale, negativistul atrage în amărâtul său de iad şi pe cei apropiaţi, ale căror straturi se suprapun pe stratul lui. Dar uitaţi-vă ce paradox! Cu toate că negativistul pare un om slab, el are o mare forţă pe care şi-o foloseşte din plin. Forţa lui constă în convingerea fermă că viaţa este mizerabilă şi că ea devine tot mai rea cu fiecare zi ce trece. O convingere fermă nu este altceva decât hotărâre de a avea şi de aceea alegerea negativistului se realizează cu succes. Într-adevăr, el face o alegere şi într-adevăr, lumea îi vine în întâmpinare.

Rezultă că individul nu este totuşi un neajutorat şi că de el depind multe lucruri. Realizarea celor mai rele aşteptări ale negativistului confirmă faptul că *fiecare este capabil să influenţeze mersul evenimentelor.*

Este capabil să determine scenariul nu numai în vis, ci şi în stare de veghe. S-ar putea să fie suficient doar să-şi schimbe orientarea negativă cu una pozitivă? „Viaţa este

minunată şi cu fiecare zi devine tot mai bună". Dacă îşi însuşeşte o astfel de lozincă, individul începe să călătorească prin nori. Este suficient ca doar o clipă să se îndoiască de această lozincă şi să privească cu spaimă în jos, că imediat se şi prăbuşeşte.

Starea de spirit negativă de aceea şi rezistă, pentru că omul, chiar de la naştere, s-a obişnuit să-şi întărească convingerea că toată lumea se uită urât la el. Încă de la naşterea sa, omuleţul este supus acţiunii agresive a unei forţe uriaşe. Când se afla în pântecele mamei, îi era bine, era cald şi era linişte. Dar iată că bietul omuleţ este brutal îmbrâncit afară. El aude ţipetele mamei şi, probabil, îşi dă seama că tocmai el constituie cauza suferinţelor ei. Iată, s-a şi pus baza pentru complexul de vinovăţie. O lumină strălucitoare îi biciuieşte ochii. Ar vrea să-şi strângă ochii şi să nu vadă nimic. Căldurii umede i-a luat locul un frig uscat şi aspru. Ar vrea să se facă ghem şi să se ascundă de toată această grozăvie. Dar i se taie repede buricul şi singura lui legătură cu izvorul vieţii este ruptă în mod brutal. Omuleţul se află deja în şoc mortal. Se sufocă pentru că încă nu ştie că trebuie să respire. Doctorul îl bate cu palma pe spinare, traumatizându-l astfel pe viaţă. În plămâni, aerul îi întră ca o lamă ascuţită. Îl doare când respiră, dar altă soluţie nu există. I se pune o condiţie dură: ori lupţi pentru propria-ţi viaţă, ori mori. Micuţa lui raţiune, nevinovată şi pură, îşi însuşeşte prima ei lecţie: lupta pentru existenţă este o parte inseparabilă a acestei lumi. Îl doare şi îi este foarte frică. Şi ca tacâmul să fie complet, este luat de lângă mamă şi înfăşurat în ceva aspru. Sleit de puteri, vrea să se ascundă de această lume în somn.

Aceasta este prima lui întâlnire cu această lume. Frică, singurătate, lipsă de soluţii, supărare, furie şi totală ne-

ajutorare – acestea sunt primele lecţii care se întipăresc dur şi implacabil pe coala albă a raţiunii. Pendulii au vrut să-l condamne şi au făcut-o. Nu degeaba, până în ziua de astăzi, o astfel de practică şocantă a naşterii există în toată lumea şi este considerată a fi pe deplin civilizată. Rar îi trece cuiva prin cap că o asemenea naştere reprezintă un şoc, un adevărat coşmar, care lasă o rană adâncă pentru toată viaţa în subconştientul individului. Nici o fiinţă din lumea animală nu trece la naştere prin aşa ceva. Doar în câteva clinici, extrem de costisitoare, se poate naşte „omeneşte".

Primele lecţii dure ale lumii pendulilor se învaţă foarte bine, iar pe parcursul vieţii ele se consolidează tot mai mult. Într-o bună zi, micuţul se desprinde din mâna mamei sale şi aleargă cu bucurie şi plin de încredere la întâlnirea cu viaţa. Dar lumea pendulilor demonstrează că ea nu este nici pe departe aşa de lipsită de primejdii şi iată – buf! – micuţul cade. Iar mama se nelinişteşte ca nu cumva micuţul să nimerească sub roţile unei maşini. Eu vorbesc despre toate acestea pentru a arăta cât de profund s-a înrădăcinat în om *predispoziţia spre negativism.* Iar bunele intenţii ale pozitivismului au deseori efecte inverse: fie individul zboară spre nori şi îşi construieşte castele de nisip, fie îşi adună toate forţele ca să ia cu asalt cetăţile lumii.

Ce este de făcut pentru a păstra coordonarea şi a merge pe un drum lin, fără să dai în gropi şi fără să trebuiască să te caţeri pe obstacole? Este necesar, poate, să renunţăm la importanţă şi să ne deplasăm pe curs în mod conştient? Da, acest lucru trebuie făcut. Dar este foarte greu de făcut, întrucât nu este posibil să nu mai dăm importanţă la nimic şi să ne deplasăm pe curs. Ne împiedică raţiunea noastră neliniştită, care are năravul să-şi impună

controlul asupra cursului şi, în acelaşi timp, să doarmă în stare de veghe.

Şi cu toate acestea există o soluţie şi încă una simplă, ca tot ce este genial. Trebuie să ne folosim de obiceiul raţiunii de a ţine totul sub control şi să-i propunem un alt joc. Esenţa acestui joc constă în aceea că în orice situaţie neplăcută ea să se trezească, să aprecieze lucid importanţa şi să-şi schimbe atitudinea. Vă veţi convinge singur că un asemenea joc îi va plăcea raţiunii dumneavoastră. Principiile jocului le-am trecut deja în revistă – lupta caraghioasă cu bolovanul de lut. Dar asta nu este totul. Acum veţi afla principiul de bază al coordonării. Orientându-vă după acest principiu, puteţi să aveţi acelaşi succes în sens pozitiv, cum îl au negativiştii când se aşteaptă la tot ce e mai rău. Şi acesta sună astfel. *Dacă aveţi de gând ca o situaţie din scenariu, care pare negativă, să o consideraţi pozitivă, atunci aşa se va şi întâmpla.*

Sună, dacă nu cumva absurd, cu siguranţă nici prea convingător. Nu-i aşa? Ce poate fi pozitiv într-o înfrângere evidentă şi ce poate fi bine într-un rău? Şi, cu toate acestea, principiul enunţat lucrează absolut sigur. Nici de data aceasta nu vă invit să credeţi. Dar încercaţi să verificaţi. Iar o explicaţie pentru raţiune se va găsi şi ea.

După cum ştiţi, întreaga lume este construită după principiul dualismului: absolut orice îşi are latura sa opusă. Există lumină şi există întuneric, există alb şi negru, pozitiv şi negativ, plin şi gol şi aşa mai departe. În natură, orice echilibru poate să devieze fie într-o parte, fie în cealaltă. Când mergeţi pe o bârnă şi vă înclinaţi într-o parte, atunci ridicaţi mâna în partea cealaltă pentru a vă echilibra. Pe linia vieţii, orice eveniment are de asemenea două ramificaţii – una plăcută şi una neplăcută. De fiecare dată când

vă confruntaţi cu un eveniment, de fapt faceţi o alegere – cum să vă raportaţi la evenimentul respectiv. Dacă apreciaţi că evenimentul este pozitiv, intraţi pe ramificaţia pozitivă a liniei vieţii. Dar înclinaţia spre negativism îl face pe om să-şi exprime nemulţumirea şi să aleagă ramificaţia nefavorabilă.

Începând de dimineaţă, omul se enervează din motive neînsemnate şi o ţine tot aşa, astfel că ziua întreagă se transformă într-un lung şir de neplăceri. Ştiţi foarte bine că este suficient ca ceva să vă dezechilibreze, chiar dacă este vorba de fleacuri, că imediat vă faceţi un scenariu negativ care să evolueze dramatic. Cum vă irită ceva, cum vine o nouă neplăcere. Astfel se adevereşte că „un necaz nu vine niciodată singur”. *Dar şirul de neplăceri nu vine după un necaz, ci după cum vă raportaţi dumneavoastră la el.* Alegerea pe care o faceţi la o bifurcaţie devine legitate. V-a necăjit un fleac oarecare şi începeţi să emiteţi pe frecvenţa ramificaţiei nefavorabile. Ba mai mult, o atitudine negativă creează un potenţial de tensiune, care vă ia o parte din energia intenţiei, vă face să acţionaţi ineficient şi, iată, vă aşteaptă o nouă neplăcere mult mai mare. Puteţi să vă imaginaţi unde vă poate duce de-a lungul vieţii un asemenea şir de ramificaţii negative. Din această cauză se înlocuiesc generaţiile.

Iar acum, imaginaţi-vă un alt scenariu. Apare o situaţie neplăcută. Vă şi grăbiţi să reacţionaţi negativ la modul primitiv, cum fac moluştele. Spuneţi-vă: „Stop! Nu este decât un joc – jocul cu bolovanul de lut! Hei, bolovănaşule, hai să ne jucăm!” Făcând abstracţie de tot, mobilizaţi-vă pentru o dispoziţie pozitivă şi mimaţi că acest eveniment vă bucură. Nu întâmplător a apărut acest proverb: „În orice

rău este şi-un bine". „Nu poţi să ai noroc dacă n-ai şi ghinion".

Încercaţi să găsiţi şi ceva bun într-un eveniment care v-a supărat. Chiar dacă nu găsiţi nimic, bucuraţi-vă totuşi. *Faceţi-vă obiceiul „idiot" de a vă bucura şi de un eşec.* Este mult mai amuzant decât să vă enervaţi şi să vă necăjiţi din orice. Vă veţi convinge că, în majoritatea cazurilor s-ar putea ca o neplăcere să fie spre bine. Chiar dacă nu va fi aşa, fiţi totuşi convins că prin atitudinea dumneavoastră pozitivă o veţi apuca pe drumul cel bun şi veţi evita astfel alte neplăceri.

În general, neplăcerile sunt întotdeauna o încălcare a normalului. Ele sunt nedorite de toţi, inclusiv de dumneavoastră, pentru că reprezintă o puternică abatere de la echilibru şi cer pierderi suplimentare de energie. Dumneavoastră înşivă vă consumaţi această energie când vă creaţi singur piedici, ca apoi să vă străduiţi să le depăşiţi. Şi invers, când sunteţi mulţumit, reuşita vi se pare normală. Iar când sunteţi nemulţumit înseamnă că v-aţi abătut de la propriul scenariu. Imediat ce raţiunea vede că scenariul acceptat de ea nu a fost respectat, ea interpretează această schimbare într-o lumină negativă şi de aceea se comportă în mod corespunzător şi tinde să ţină situaţia sub control, aşa cum înţelege ea s-o facă.

Aşadar, explicaţi-i acum raţiunii dumneavoastră regulile noului joc. Spuneţi-i că ea va deţine în continuarea controlul, numai că acum funcţia acestui control este să perceapă orice eveniment ca ceva pozitiv. Activaţi-l pe Supraveghetor chiar de la începutul piesei; de exemplu, la începutul zilei. De obicei, vă imaginaţi cam cum ar trebui să se desfăşoare evenimentele. În momentul când scenariul se schimbă chiar sub ochii dumneavoastră, *este necesar să*

acceptaţi modificările şi să fiţi de acord cu ele. Numai că dumneavoastră aţi perceput evenimentul ca fiind negativ, doar pentru că el nu se înscria în scenariul dumneavoastră. Lăsaţi impresia că este exact ceea ce vă trebuia.

În felul acesta, *controlul* asupra introducerii în scenariu a unor modificări va avea un caracter glisant şi dinamic. Nu vă grăbiţi să vă exprimaţi nemulţumirea şi să luptaţi cu situaţia creată şi anume că, chiar în timpul desfăşurării piesei s-au făcut unele modificări în scenariu. Renunţând la controlul asupra scenariului, de fapt îl veţi şi avea. *Scopul controlului nu este acela de a lupta împotriva cursului variantelor, ci împotriva modului cum se desfăşoară acesta.*

Secretul coordonării constă în a renunţa la încleştare şi a ţine în mână situaţia. Când raţiunea se încăpăţânează, ea nu permite situaţiei să se dezvolte în direcţia de curgere a variantelor. Acceptând unele modificări în scenariu ca fiind necesare, renunţaţi să vă mai impuneţi controlul. Aceasta înseamnă să renunţaţi la el, dar în acelaşi timp să aveţi aceeaşi atitudine şi, prin urmare, să controlaţi situaţia.

În ultimă instanţă, dumneavoastră doriţi doar să evitaţi problemele şi trăiţi în aşa fel încât totul să vă reuşească. Aşa va fi dacă veţi începe să aplicaţi principiul coordonării. Va fi mai eficient decât să încercaţi să influenţaţi evenimentele prin intenţia dumneavoastră exterioară. Problema este că, aşa cum am spus, raţiunea nu poate anticipa la modul ideal tot ce se va petrece. Doar nu trăiţi singur în această lume. Stratul lumii dumneavoastră se intersectează cu o mulţime de straturi ale altor oameni şi ei realizează mereu câte ceva. Nici nu e nevoie ca raţiunea să anticipeze evenimentele. Tot ceea ce trebuie să faceţi este să derulaţi

slide-ul şi să respectaţi principiul coordonării. Şi atunci intenţia exterioară vă va conduce cu succes spre scop.

Trebuie remarcat că această coordonare se realizează prin practică. Nu este suficient să înţelegeţi principiul coordonării doar la nivel intelectual. Este necesar să vă dezvoltaţi continuu şi să vă perfecţionaţi această capacitate. Supraveghetorul dumneavoastră trebuie să lucreze în permanenţă. Nu scăpaţi din vedere momentul când, fără să vă daţi seama, puteţi să fiţi atraşi într-un joc negativ.

Coordonarea este cel mai eficient mod de a vă mişca în spaţiul variantelor. Orice eveniment ce vi se întâmplă consideraţi-l pozitiv şi în felul acesta când sunteţi la răscruce o luaţi pe drumul favorabil şi succesul vă va ieşi tot mai des în cale. Dar nu umblaţi cu capul în nori fiindcă acţionaţi premeditat şi conştient. În felul acesta vă *balansaţi* pe valul succesului. Aceasta este esenţa transurfingului.

Merele cad în cer

Aşa cum e scris în Sfânta Scriptură: „După credinţa voastră vi se va da vouă". Şi într-adevăr aşa este. Întotdeauna primiţi atât cât sunteţi pregătit să aveţi. Intenţia exterioară vă serveşte ireproşabil. Aveţi ceea ce aveţi, în funcţie de şablonul concepţiei pe care o aveţi despre lume şi viaţă şi de modul cum vă reprezentaţi propriul loc în această lume. Acum, vă sunt cunoscute toate principiile de bază ale transurfingului, aşa că puteţi să alegeţi cum să vă

conduceţi propria soartă. Soarta dumneavoastră va depinde de felul în care v-aţi ales-o şi de credinţă.

Cum să alegeţi, ştiţi deja. A rămas să răspundeţi la întrebarea: cum să crezi în toate acestea? Eu v-am spus deja că nu veţi putea să vă convingeţi raţiunea, atâta timp cât ea nu se va afla în faţa unui fapt. Raţiunea poate să se prefacă. De asemenea, ea poate să creadă orbeşte şi fanatic, dar aceasta este o falsă credinţă, bazată pe un potenţial excedentar extrem de puternic. Adică atunci când se dă o prea mare importanţă convingerii în sine. Raţiunea este într-atât de surdă, din cauza fanatismului său, că nu vede şi nu aude nimic. Nu doar sufletul şi l-a „băgat la cutie", ci şi pe ea însăşi şi de aceea o astfel de credinţă este oarbă.

Pânzele falsei credinţe nu vor fi niciodată umflate de vântul intenţiei exterioare. Falsa credinţă este capcana întinsă de pendul în labirintul neîncrederii. Vi s-ar putea părea că aţi ieşit din labirint, dar de fapt aceasta este numai o iluzie. În adâncul sufletului vă veţi îndoi, chiar fără să vă daţi seama deoarece, pentru a scăpa de îndoieli, aţi ridicat în jurul dumneavoastră un zid de apărare a credinţei.

Cum să deosebeşti falsa credinţă de cea adevărată? Adevărata credinţă deja nu mai este credinţă, ci este cunoaştere. *Dacă veţi încerca să vă autoconvingeţi – nu are importanţă cum, cu entuziasm sau impunându-vă – înseamnă că aceasta este o falsă credinţă.* Cunoaşterea se formează nu prin convingere, ci prin fapte. Atunci când raţiunea se află în faţa unui fapt, dumneavoastră deja ştiţi. Credinţa falsă stă sub controlul raţiunii. *Când raţiunea se află într-o cameră iluzorie a labirintului, ea urmăreşte ca pe acolo să nu se furişeze nicio îndoială.* Dacă raţiunea *vrea să spere*, ea nu vrea să audă nimic.

Niciodată să nu căutaţi să vă convingeţi şi să nu vă străduiţi să credeţi, altfel veţi risca să aveţi o credinţa falsă, care doar pare că e adevărată. Iluzia se dezvăluie atunci când dumneavoastră începeţi să auziţi murmurul stelelor dimineţii. Raţiunea nu mai trebuie să controleze, ci să fie atentă la cele mai mici semne de disconfort sufletesc. Dacă simţiţi un disconfort, nu mai încercaţi să vă autoconvingeţi. Atunci *când sufletul va fi în armonie cu raţiunea, nu va mai fi nevoie să vă autoconvingeţi.*

Este inutil să „aiuraţi" făcând mereu nişte afirmaţii. Faptul că vă veţi spune cu tărie „o să reuşesc" nu va face să dispară umbra îndoielii ci, dimpotrivă, ea va avea un sol propice pe care să se dezvolte. Sufletul nu crede pentru că încercaţi dumneavoastră să îl convingeţi. El nu înţelege nici logica şi nici limbajul raţiunii. Şi nici nu admite jumătăţi de măsură. Dacă îl veţi întreba: „Îmi voi atinge eu scopul?", el vă va răspunde fie „da", fie „nu", dar nicidecum „s-ar putea" sau „mai mult ca sigur". Dacă există cea mai mică umbră de îndoială, răspunsul va fi „nu".

Aşadar, dacă sufletul are îndoieli, nu-l poţi convinge, nu-l poţi face să înţeleagă. Ce rămâne de făcut? Răspunsul se află în ceea ce am spus mai sus: sufletul nu admite jumătăţi de măsură. Ai îndoieli , atunci crezi ceva doar parţial, nu în întregime. Sufletul nu crede şi nu se îndoieşte, el pur şi simplu ştie dacă va fi „da" sau „nu".

De aceea trebuie să facem pasul capital: să scoatem din şablonul nostru cuvântul „cred că..." şi să-l înlocuim cu cuvântul „ştiu că..." Dacă raţiunea ştie că va fi aşa sau aşa, sufletul va fi de acord cu ea, fără nicio condiţie. Credeţi că ţineţi în mână această carte scrisă de mine? Nu, nici vorbă, pur şi simplu *ştiţi că o ţineţi* şi cu asta s-a terminat.

Iar acolo unde este credinţă se va găsi mereu loc şi pentru îndoială.

Acum, lăsând la o parte noţiunea de credinţă, permiteţi-vă să *ştiţi* că dorinţa vi se va împlini. *Ştiţi* acest lucru pentru că asta e legea: scopul va fi atins dacă sunteţi hotărât să aveţi şi veţi putea să vă realizaţi hotărârea de a acţiona, deplasându-vă spre uşa dumneavoastră. Alegerea vă aparţine. Sunteţi stăpânul; de aceea, dacă aţi făcut singur alegerea, orice raţionamente pe tema: „dar dacă nu va ieşi nimic?" pur şi simplu nu îşi mai au rostul.

Să presupunem că sunt două variante de evoluţie a evenimentelor: reuşită şi nereuşită. N-are niciun rost să vă autoconvingeţi că veţi reuşi. Dar acum ştiţi: vă alegeţi singur varianta. Cunoaşterea constituie baza pe care vă puteţi construi încrederea.

A mai rămas foarte puţin şi ajungeţi la această *cunoaştere*. Pentru aceasta trebuie să vă obişnuiţi cu ea, să o acceptaţi. Cu timpul, oamenii se obişnuiesc cu lucruri incredibile ca de exemplu telefonul, televizorul, avionul.... Şi câte din ele nu au fost absolut incredibile! Folosiţi tehnica slide-urilor. Faceţi-i loc în mintea dumneavoastră, ocupaţi-vă de ea până când intenţia exterioară o va transforma în realitate. Dar sarcina dumneavoastră nu este să vă autoconvingeţi ci, din când în când, să vă amintiţi că *ştiţi* că scopul va fi atins.

Când vă veţi gândi la scopul dumneavoastră vă veţi da seama că, fără să vreţi, din obişnuinţă, aveţi îndoieli şi că, iarăşi, vă gândiţi la mijloacele de realizare. Desigur, veţi mai avea îndoieli, dar trebuie să reacţionaţi imediat şi în locul lor să vă spuneţi: „Ştiu că succesul depinde de alegerea mea. Eu am făcut deja alegerea. Ce ezitări mai pot să am?" Treptat, ele vor dispărea. Acolo unde nu este

vorba despre a crede că..., ci despre a şti, nu mai pot exista îndoieli. Nu trebuie însă să vă străduiţi prea mult să vă debarasaţi de ele şi, cu atât mai mult, să luptaţi împotriva lor. În ultimă instanţă, poate să vă liniştească faptul că îndoielile nu sunt o garanţie a insuccesului.

Vă vor apărea în cale doar unele asperităţi.

Vreau să subliniez încă o dată: important este să ţineţi minte că singur hotărâţi dacă să vă atingeţi sau nu scopul şi de aceea nu aveţi de ce să vă neliniştiţi. De fiecare dată când apare o îndoială, amintiţi-vă acest lucru. Vă atrag din nou atenţia asupra prostului obicei de a uita sau de a trăi într-un soi de semiconştienţă. Cunoştinţele noi se uită mai uşor, în schimb vechile obiceiuri sunt rezistente. Ţineţi minte întotdeauna că sunteţi stăpânul propriului destin.

Eu nu cred că Iisus a fost entuziasmat că a putut să meargă pe apă. Pentru el era un lucru firesc, aşa cum este pentru noi să mergem pe pământ. Oamenii ar fi putut şi ei să meargă pe apă dacă ar fi ştiut cum să scape de îndoieli, de griji, de emoţiile legate de acest fapt. Nu vi se pare credibil!? Dar toată istoria omenirii nu este decât un lung şir de lucruri incredibile legate de fapte absolut de neimaginat. De exemplu: „Navele din fier nu pot să plutească pe apă, iar de zburat – nici vorbă". Îndată ce oamenii s-au convins că se poate pluti pe apă cu nave de metal şi că se poate zbura cu avioane grele, nimeni nu mai discută dacă este posibil şi dacă este real aşa ceva.

Trăgând după dumneavoastră sacul cu îndoieli, vă reduceţi considerabil şansele de succes. În spaţiul variantelor sunt două linii de viaţă: pe una – succes, iar pe cealaltă – eşec. Când vă „bălăciţi" în ezitări, emiteţi energie pe frecvenţa liniei cu eşecuri. În acest caz, este puţin probabil

să aveţi parte de succes. Eşecul va depinde de circumstanţele apărute ca urmare a emisiei dumneavoastră mentale.

Problema trebuie pusă nu în maniera „voi reuşi sau nu?", ci altfel: „ce aleg – succesul sau insuccesul?" Este greu să te obişnuieşti cu o asemenea tehnică. Toată viaţa aţi crezut că merele cad pe pământ şi nu că zboară în cer. Însă, dacă veţi fi în permanenţă atent şi veţi surprinde momentul când aveţi îndoieli şi dacă vă veţi aminti imediat că succesul este numai o chestiune de alegere proprie, o să începeţi să vă obişnuiţi. Imaginaţi-vă că începând cu ziua de azi, merele, nu se ştie de ce, încep să cadă în cer. La început, acest lucru vă va uimi foarte mult dar, într-un final, veţi începe să vă împăcaţi cu această idee şi să vă obişnuiţi cu ea. N-ai ce-i face, aceasta este însuşirea merelor. De ce baloanele care zboară spre cer nu ne produc nici o mirare?

Iar acum, treziţi-vă şi încercaţi să conştientizaţi ce am încercat eu să vă conving. Vi s-a părut că vă conduc prin labirint în căutarea încrederii în sine? Dacă aşa aţi crezut, aţi căzut în capcană. Nu vă supăraţi, dragi Cititori! Eu am dorit doar să vă arăt cum bâjbâie raţiunea în acest labirint fără speranţă. Bâjbâiala noastră a început odată cu cuvintele: „De aceea trebuie să facem pasul capital, să..." Mai departe, am încercat să îl înlocuiesc pe „cred că..." cu „ştiu că...". La el încă nu aţi ajuns. Esenţa rămâne însă aceeaşi. Exact la fel acţionează şi pendulii când încearcă să vă facă să credeţi.

Puteţi să nu vă faceţi griji; transurfingul nu este o capcană pentru raţiune şi tot ce am scris eu în această carte nu constituie rezultatul unor exerciţii speculative. Şi chiar şi această mică rătăcire a noastră nu va mai fi o capcană dacă veţi lua ceea ce citiţi nu ca pe o invitaţie să credeţi, ci

ca pe o *speranță de a vă obține libertatea.* Doar pendulii au nevoie ca alții să creadă, transurfingul nu are nevoie.

Eu nu încerc să vă conving, eu urmăresc un cu totul alt scop – *să distrug stereotipurile unei concepții obișnuite despre lume și viață pentru a vă smulge din „cutia" condiționărilor* și a vă *trezi din somn la realitate.* Trezindu-vă, veți conștientiza că sunteți capabili să vă controlați visul. Pentru aceasta nu este nevoie să credeți. Acționați și apoi veți vedea ce va fi. Nu credeți, ci verificați. Când vă veți convinge că transurfingul într-adevăr funcționează, atunci veți și *ști.*

Sigur ați avut ocazia, să auziți nu o dată spunându-se că dacă credeți cu tărie în propriile forțe, în victorie, atunci puteți obține orice. Ușor de spus! „După credința voastră vi se va da vouă". Dar de unde să iei această credință? Cum să scapi de îndoieli? Nu veți scăpa în niciun fel. Dorința de a crede este o trudă zadarnică. Dacă în sufletul dumneavoastră s-a cuibărit îndoiala, n-o veți putea scoate de acolo prin niciun fel de convingeri. Puteți doar să vă amăgiți rațiunea. Ea se va preface că nu mai are îndoieli, dar ele vor rămâne în suflet.

Renunțați la eforturile zadarnice de a crede necondiționat. Există o cale mult mai realistă. *Nu vă mai gândiți la mijloacele de realizare, ci derulați în minte slide-ul scopului și îndreptați-vă spre scop.* Nu sunt vise deșarte. Este o muncă concretă – să-ți reglezi emisia mentală. Cele mai rele așteptări vi se realizează, nu-i așa? Procedați deci la modul concret: *reglați-vă în mod conștient emisia mentală pe direcția realizării celor mai bune așteptări.*

Dacă aveți un scop, dar aveți și îndoieli – o să reușesc sau nu? – atunci îndoielile nu vor mai fi o piedică. Nu veți reuși însă să scăpați de ele. Și nici nu trebuie. Rațiu-

nea trebuie să creadă pentru a pune bazele realizării scopului. Lăsaţi-o deoparte şi nu vă gândiţi la mijloace. *Trăiţi în slide-ul în care scopul a fost deja realizat.* Aceasta este acea muncă concretă despre care vorbeam. Faceţi-vă această plăcere. Şi atunci şi intenţia exterioară îşi va face treaba sa şi merele vor cădea singure în cer.

Merele cad în cer când raţiunea se află în faţa unui fapt. Atunci ea renunţă la control şi permite faptului să se înfăptuiască. N-are importanţă că situaţia nu este clar înţeleasă, important este că ea există, că este reală. Trăim într-o lume în care oamenii se deplasează mergând pe biciclete. Dacă omul ar nimeri într-o lume unde toţi zboară, ar începe şi el să zboare.

Am spus deja că reglându-şi emisia pe linia scopului, individul pune în funcţiune mecanismul intenţiei exterioare. În timp ce dumneavoastră derulaţi în minte slide-ul scopului şi vizualizaţi procesul, vântul intenţiei exterioare mişcă încet-încet fregata realizării materiale a lumii dumneavoastră în spaţiul variantelor. Încep să se întrevadă posibilităţi pe care nici nu le bănuiaţi. Mai mult chiar, intenţia exterioară începe să direcţioneze acţiunile în aşa fel, încât să vă apropie de scop.

Fiţi atent: *uneori vi se va părea că circumstanţele se configurează într-un mod destul de ciudat.* Dar de unde să ştiţi *care anume drum vă conduce spre ţelul dumneavoastră?* Doar nu-l veţi învăţa pe bucătarul şef din restaurant cum să pregătească bucatele?! Ţineţi minte mereu că raţiunea nu este capabilă să anticipeze toţi paşii şi nu ştie cum anume poate fi realizat scopul: Nu se poate pe căi obişnuite? Păi atunci de ce mai folosiţi aceleaşi vechi stereotipuri încercând să le daţi o faţă nouă? De ce vreţi să le băgaţi

într-un fel de pat al lui Procust[1]? Lăsaţi grija referitoare la mijloacele şi căile de realizare în seama intenţiei exterioare. Lăsaţi-vă în voia cursului variantelor. Chiar şi fără să vreţi, veţi acţiona astfel încât să ajungeţi la scopul dorit.

Iată cum acţionează intenţia exterioară. Un exemplu. Trebuie să vă duceţi prin frig, prin ploaie şi prin noroaie la slujba de care v-aţi cam săturat. Dacă vă veţi duce cu bucurie în suflet, în curând toate aceste inconveniente care acum vă deranjează vor dispărea. Veţi vedea unde. Parametrii dumneavoastră vor fi cu totul alţii decât ar impune-o conjunctura respectivă.

Eu nici acum nu încerc să vă conving, vreau doar să vă sugerez să *speraţi*. Din labirintul credinţei nu există ieşire. Dar trebuie să existe speranţa că pereţii labirintului se vor nărui atunci când intenţia exterioară vă va arăta cum cad merele în sus. Neavând o asemenea speranţă, nu veţi putea să faceţi transurfing şi nici măcar n-aţi începe. Având o speranţă, raţiunea capătă un suport, iar sufletul se înviorează.

Când au o neplăcere sau o problemă complicată care îi necăjeşte, oamenii îşi diminuează energia, cedând-o

---

[1] Procust (în mitologia greacă) – ademenea călătorii şi le oferea ospitalitatea casei sale. Odată ajunşi în casă, Procust îi obliga să se culce pe un pat de aramă. Atunci când călătorul era mai scurt decât patul, Procust îi întindea corpul, trăgându-l de mâini şi de picioare, până ce-l lungea pe potriva patului. Dacă oaspetele era mai lung decât patul, Procust îi tăia capul ori picioarele. Evident, în orice situaţie deznodământul era moartea călătorului ghinionist.

Eroul Tezeu a pus capăt vieţii şi practicilor sadice ale lui Procust, supunându-l aceloraşi tratamente pe care le rezervase el „oaspeţilor" săi.

Metaforic, „patul lui Procust" a devenit simbolul practicilor abuzive de încadrare a oamenilor, a gândirii şi simţămintelor lor, în anumite tipare prestabilite.

pendulului şi, drept urmare, se simt neliniştiţi, slăbiţi, demoralizaţi. În această situaţie, unii sunt gata de luptă, alţii abandonează. Niciuna din aceste reacţii nu este normală, ele generând stres sau depresii. Nu mai există linişte; suportul s-a năruit, iar pilonul principal al încrederii s-a distrus. Ca să-şi găsească un sprijin, oamenii îşi caută salvarea în ţigări, alcool, în droguri şi altele. Iar, drept urmare, cad în capcana unor noi penduli.

Suportul îl poţi găsi întotdeauna în tine însuţi dacă te trezeşti şi eşti conştient că s-a creat o situaţie complicată. Pendulul a fost cel care a creat-o. Nu este nimic îngrozitor. Pericolul pleacă nu de la problema în sine, ci de la atitudinea noastră faţă de ea. Dacă aţi acceptat să daţi importanţă problemei, înseamnă că îi cedaţi energie pendulului. Important este să fiţi conştient de faptul că în orice situaţie complicată pendulul vă cere fie să vă adunaţi forţele şi să luptaţi, fie să abandonaţi şi să cădeţi în depresie. Nu trebuie să faceţi nici una, nici alta. Dar ce este de făcut atunci când nu mai ai niciun suport şi când pilonul principal al încrederii în sine este pierdut? Veţi mai găsi un suport dacă veţi înţelege că pendulul încearcă să vă supună şi să vă ia energia.

S-ar părea că simpla cunoaştere n-are cum să te ajute. Şi totuşi, poate, şi chiar foarte bine. Speranţa este şi ea tot o cunoaştere a faptului că nu e totul pierdut şi că există o soluţie. Înţelegerea mecanismului unei situaţii complicate are aceeaşi greutate ca şi speranţa. Deja nu mai sunteţi nici o marionetă şi nici o bărcuţă de hârtie. Sigur puteţi să înţelegeţi ce se petrece, să râdeţi în barbă şi să vă spuneţi: „Nu, pendulule, nu-ţi voi da energia! Înţeleg perfect ce-ţi trebuie şi înţeleg că încerci să pui mâna pe mine, dar n-o să-ţi meargă! N-ai să poţi să-mi impui să dau importanţă unei

probleme! Am dreptul să aleg şi am ales să nu depind de tine, ci să fiu liber."

În viaţă, fiecare dintre noi săvârşeşte o sumedenie de greşeli pe care mai târziu le regretă. Vă puteţi gândi că v-aţi depărtat prea mult de scopul dumneavoastră anterior. Nu este totul pierdut, transurfingul vă poate ajuta să vă îndreptaţi situaţia. Chiar dacă fostul scop nu mai este de actualitate, din motive obiective vă puteţi găsi unul nou. Nu aveţi un singur scop, aşa că la orice vârstă există o şansă şi ea trebuie folosită.

Greşelile pe care le-aţi făcut constituie un capital pentru dumneavoastră. Dacă veţi accepta o asemenea poziţie, vă va aştepta un viitor strălucit. Toţi oamenii care s-au realizat, au avut o serie întreagă de insuccese. Nu întâmplător se spune că: „În schimbul unuia bătut se dau doi neînvinşi". Toate personalităţile excepţionale au trecut prin multe greutăţi. Numai că această latură a vieţii lor nu este prea mult afişată. Aşa că dacă aţi comis o mare greşeală şi v-aţi expus insuccesului, bucuraţi-vă: sunteţi pe drumul spre succes. Dacă vă veţi autoflagela, dacă vă veţi plânge de viaţă, eşecurile se vor ţine lanţ. Căci toată experienţa pe care aţi acumulat-o şi care, după părerea dumneavoastră este inutilă, vă va fi categoric de folos pe drumul vieţii către un anume scop.

Apatia dispare atunci când apare o nouă speranţă. Animalele sau oamenii care rătăcesc prin pustiuri şi sunt sleite de puteri, uită de oboseală dacă la orizont se întrevede o oază. Gândiţi-vă la o muscă ce se loveşte de geam, deşi oberlihtul este deschis. Musca ştie dintotdeauna că, dacă vrea să iasă – acesta fiind scopul ei – trebuie să zboare direct spre el. Ea vede scopul şi se loveşte de geam, dar fără nici un rezultat. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu dum-

neavoastră când nu înţelegeţi cum să vă atingeţi scopul, când sunteţi lipsit de posibilitatea de a alege şi când sunteţi nevoit să vă mulţumiţi cu ceea ce aveţi. Dar acum, când ştiţi că în apropiere există totuşi un oberliht, chiar dacă el nu se vede, deja nutriţi o speranţă. Iar atunci când există o speranţă, se eliberează energia intenţiei.

Speranţa vă este necesară pentru a începe să acţionaţi. Începeţi şi veţi vedea că merele vor cădea în cer. După ce speranţa îşi va fi făcut rostul ei, veţi fi conştient că sunteţi liber să alegeţi. Şi atunci vă veţi spune nu *că vreţi şi nu că speraţi să..., ci că intenţionaţi să ..."*

Rezumat

Încrederea în sine este tot o timiditate, numai că e întoarsă pe dos.

Pereţii labirintului neîncrederii în sine se vor prăbuşi când veţi renunţa la importanţă.

Când aveţi libertatea de a alege, fără să trebuiască să luptaţi, atunci nu este necesară încrederea în sine.

Dacă nu am importanţă, dacă nu reprezint nimic, nu am ce să apăr şi nu am ce să cuceresc.

Nu vă luptaţi cu propria reacţie la o provocare. Schimbaţi-vă atitudinea.

Dacă e să pierdeţi – faceţi-o cu indiferenţă şi nu vă daţi ultimatumuri.

Raportaţi-vă conştient la orice fel de informaţie.

Aveţi libertatea să alegeţi. Tot ceea ce vă trebuie este hotărârea de a avea.

Nu bani trebuie să câştigaţi, ci hotărârea de a avea.

Concentraţi-vă asupra scopului ca şi cum acesta ar fi deja realizat.

Alegerea este pentru dumneavoastră o lege inexorabilă. Singur vă făuriţi propria realitate. Cum să faceţi să nu vă mai fie teamă? – Găsindu-vă o asigurare, o variantă de rezervă, o cale ocolită.

Cum să nu vă faceţi griji şi să nu vă panicaţi? – Acţionând.

Cum să nu mai aveţi dorinţe? – Împăcându-vă cu înfrângerea şi acţionând.

Cum să nu mai staţi în aşteptare? – Acţionând.

Cum să vă măriţi prestigiul? – Renunţând la strădaniile de a-l obţine.

Cum să nu vă enervaţi? – Jucându-vă cu pendulul, încălcându-i regulile de joc.

Cum să vă eliberaţi de complexul de vinovăţie? – Încetând să vă mai justificaţi.

Cum să nu vă mai revoltaţi? – Încetând lupta şi mergând în direcţia cursului.

Dacă nu este posibil să nu vă mai revoltaţi, permiteţi-vă această slăbiciune;

Linia vieţii se bifurcă – un drum pozitiv şi unul negativ.

Exprimându-vă atitudinea faţă de un eveniment când vă aflaţi la răscruce, înseamnă că faceţi o alegere.

Dacă intenţionaţi să consideraţi că o schimbare negativă din scenariu este de fapt una pozitivă, veţi intra pe drumul benefic.

Faceţi-vă obiceiul „idiot" de a vă bucura de insuccese.

Reorientaţi-vă controlul: în loc să luptaţi împotriva cursului variantelor, mergeţi în direcţia lui.

Nu vă mai gândiţi la mijloacele de realizare, ci derulaţi în minte slide-ul-scop şi îndreptaţi-vă paşii spre scop. Obişnuiţi-vă cu acel slide în care scopul a fost deja atins.

Atunci intenţia exterioară îşi va face treaba şi merele vor cădea în cer.

Capitolul IV

ÎNAINTE SPRE TRECUT

Fantasticul şi magia ne farmecă uneori prin miracolul lor mistic. Dar aceasta nu înseamnă nimic în comparaţie cu sentimentul magnific de uimire şi extaz pe care îl aveţi când visele, care vi se păreau irealizabile, încep să se înfăptuiască. Pentru aceasta va trebui să treacă o vreme. Dumneavoastră doriţi însă ca ce citiţi în această carte să se confirme imediat. Se va confirma. Dumneavoastră înşivă veţi face o minune pe care o veţi vedea cu propriii ochi. Când ceea ce era neverosimil se va preface în realitate, veţi fi uluit. Nu va mai fi o fantasmagorie, ci o realitate care este cu mult mai uimitoare decât orice mistică.

Tranzacția

Amintiți-vă că au existat în viața dumneavoastră și perioade când ați fost fericit. Vă aduceți aminte de ele când ascultați unele melodii din acea perioadă. Uneori retrăiți, ca o umbră trecătoare, acea senzație când erați plin de speranțe și când viața vi se părea, dacă nu chiar o sărbătoare, cel puțin o pregătire pentru ea. În astfel de momente deveniți nostalgic după trecut. Sunteți trist că ce a fost odată, nu se mai întoarce. Oare chiar nu se mai poate întoarce?

În introducere vă promisesem că veți afla sensul cuvintelor „înainte spre trecut" doar spre sfârșitul cărții. A venit timpul să mă țin de promisiune. Citind despre transurfing ați descoperit deja multe lucruri uimitoare. Sunteți probabil intrigat: ce o să mai descopăr acum? Toate trucurile în domeniul fantasticului au fost cu timpul solid fundamentate. Deși nici fizica teoretică nu exclude posibilitatea de a călători în timp, oamenii mai au încă mari îndoieli că acest lucru este real.

Da, o călătorie în timp pare extrem de îndoielnică, dar depinde de punctul în care se află observatorul. Amintiți-vă de modelul cu cei doi omuleți cu două dimensiuni în plan. Ei nu pot să înțeleagă unde se află cea de-a treia dimensiune. Dacă vorbim de a patra dimensiune a spațiului, cea tridimensională pare și ea o întindere plană. O

minte raţională ar spune: „Toate aceste modele teoretice sunt doar abstracţiunile mele şi totuşi eu văd ceea ce văd".

Şi transurfingul are multe lucruri incredibile, dar eu vă invit nu să credeţi, ci să verificaţi. Evident, pentru a verifica vă este necesar să aveţi intenţie, să faceţi unele eforturi şi să aveţi răbdare pentru că rezultatele nu se configurează imediat. În majoritatea cazurilor, intenţia exterioară acţionează încet şi invizibil. Vă este greu să credeţi în existenţa acestei forţe tainice, care nu se vede, care nu acţionează în mod vizibil, mai ales dacă deocamdată doar citiţi, fără să încercaţi să puneţi în practică transurfingul.

Dar, iată, a sosit momentul când puteţi să vedeţi cu propriii ochi cum vă mişcaţi în spaţiul variantelor. Vă veţi convinge că puteţi să călătoriţi în timp atât înainte, cât şi înapoi. Şi nu va fi acea călătorie pe care vi-o descriu autorii S.F. Eu, împreună cu dumneavoastră, ne ocupăm numai de lucruri reale. De data aceasta nu va trebui să aşteptaţi să acţioneze intenţia exterioară – veţi vedea totul cu propriii ochi. Nu va fi nici un truc, nici nişte experimente cu ieşire în astral sau în spaţiul viselor. Pentru câteva clipe, veţi simţi în mod real cum vă mişcaţi în timp şi spaţiu. În practică, procesul se reduce la o acţiune simplă – la o *tranzacţie*, care constă din trei elemente.

Pentru realizarea primului element trebuie să vă amintiţi de propriile fluxuri energetice centrale. Dacă aţi făcut deja gimnastică energetică, ar trebui să simţiţi aceste fluxuri. Mai întâi, treceţi rapid cu o privire interioară prin corpul dumneavoastră şi detensionaţi-vă muşchii, intrând într-o stare de relaxare. Apoi, mental, vedeţi cum fluxurile ascendente de energie şi cele descendente se mişcă de-a lungul coloanei vertebrale.

Pentru pornirea rapidă a fântânilor energetice se poate folosi următorul procedeu, care este eficient. Imaginați-vă că exact din centrul corpului dumneavoastră ies două săgeți orizontale opuse: una este direcționată în față, cealaltă – în spate. Săgețile ies din corp și acționează la o distanță de 20-30 de centimetri sau ceva mai mult. Acum, tot mental, răsuciți simultan săgețile: cea din față – în sus, iar cea din spate în jos, în așa fel, încât ele să stea vertical de-a lungul coloanei. Veți simți imediat că fluxurile de energie se amplifică vizibil.

Aceste exerciții pot fi executate atât stând pe loc, cât și în mers. Este ca și cum ați răsuci o *cheie* care deschide canalele energetice centrale. Nu este obligatoriu să le transformați în fântâni și să le închideți într-o sferă. Important este să vă imaginați cum circulă fluxurile de energie. Nu are importanță dacă deocamdată nu le simțiți. Pe măsură ce veți face exerciții, le veți simți în mod real. Faceți acest exercițiu și când vă plimbați pur și simplu și când vă duceți undeva. Veți simți cum vă relaxați și vă veți simți ușurat. *Răsucirea cheii este primul element al tranzacției.*

Acest prim element îl puteți executa în orice situație când doriți să vă relaxați rapid. Încercați să răsuciți cheia de multe ori în cursul unei zile, în special atunci când sunteți îngrijorați de ceva. Veți simți imediat cum vă detensionați. În permanență, noi toți ne aflăm sub presiunea unor probleme mai mari sau mai mici. În mod automat, această presiune se reflectă în starea mușchilor. De exemplu, în timp ce mergeți, reflectați asupra unui lucru neplăcut, apăsător, care vă îngrijorează. În acel moment, *amintiți-vă* de cheie și răsuciți-o. Vă veți convinge că anumiți mușchi care au fost încordați, acum s-au detensionat și simțiți o ușurare.

Ar fi bine dacă v-aţi face un obicei din a răsuci cheia cât mai des în cursul unei zile. În felul acesta veţi putea să eliberaţi în permanenţă şi să curăţaţi energia intenţiei de potenţialele excedentare care vă apasă. Închipuiţi-vă că este *cheia de la „cutia" condiţionărilor*, pe care vi le impun în permanenţă unele împrejurări apăsătoare. Ea nu vă va scăpa de importanţă, dar va uşura simţitor procesul de eliberare atât la nivel fizic, cât şi la nivel energetic.

Cel de-al doilea element al tranzacţiei îl constituie vizualizarea slide-ului-scop. După ce aţi răsucit cheia, porniţi în gând slide-ul-scop. Nu uitaţi că trebuie să vă închipuiţi că vă aflaţi în interiorul slide-ului şi că nu sunteţi doar un spectator care se uită la un film. Imaginaţi-vă că sunteţi în situaţia în care scopul a fost atins. Ca să vă ataşaţi la slide, imaginaţi-vă senzaţiile pe care le-aţi încerca în interiorul acestuia. Atingeţi cu mâinile lucrurile din jur: imaginaţi-vă sunete, mirosuri sau alte senzaţii care vă reuşesc mai bine. Răsuciţi în minte slide-ul timp de un minut sau mai multe minute. Este preferabil să efectuaţi tranzacţia atunci când mergeţi liniştit printr-un loc cunoscut. Puteţi privi în stânga şi în dreapta, dar este mai bine să priviţi în jos, la picioare pentru a vă putea concentra atenţia asupra slide-ului.

După ce aţi reuşit, mai mult sau mai puţin, să vă imaginaţi că sunteţi în slide, priviţi înainte cu o *privire conştientizată.* Nu vă mai gândiţi la nimic, nu analizaţi, ci priviţi cu o privire clară la ceea ce vedeţi înainte şi în depărtare. *Privirea clară este al treilea şi ultimul element al tranzacţiei.*

Timp de câteva secunde, sub ochii dumneavoastră nuanţele decorului înconjurător se vor schimba. Când vă uitaţi la ceva care vi se pare cunoscut, vedeţi că tabloul

parcă ar fi acelaşi, dar în el ceva este altfel. S-a mai adăugat o anume nuanţă, abia vizibilă şi inexplicabilă. Vi se pare că l-aţi mai văzut cândva. Sau că este ceva nou, întrucâtva neobişnuit. Nu este vorba de detalii concrete ale tabloului, de o anume senzaţie, de o oarecare stare de spirit, ci este vorba de o *nuanţă*.

De exemplu, vedeţi casa pe care aţi mai văzut-o de multe ori, dar abia acum remarcaţi în ce culoare e vopsită sau cum este iluminată şi înţelegeţi că odată, cândva, în alte circumstanţe, aţi trăit ceva asemănător. În anume cazuri, poate să apară o senzaţie clară a ceva cunoscut, care s-a petrecut altădată. În mod cert, aţi mai avut ocazia să simţiţi ceva ciudat, că dintr-o dată vă ţâşneşte în memorie senzaţia de ceva cunoscut. Nu este o amintire din trecut, ci o senzaţie din trecut – deja vue.

Acest lucru vi se întâmplă destul de des, dar pur şi simplu nu vă daţi seama pentru că luaţi situaţia ca atare, cu alte cuvinte dormiţi în stare de veghe. Aşadar, tranzacţia vă ajută *să observaţi* că lumea se schimbă chiar sub propriii ochi. Aveţi senzaţia confuză de ceva cunoscut sau, dimpotrivă, simţiţi că a apărut o nuanţă nouă, neobişnuită.

Ce se întâmplă aici? Realizarea materială a stratului lumii dumneavoastră se mişcă în spaţiul variantelor. Şi ce vedeţi? *Vedeţi că nuanţele decorurilor se schimbă.*

După cum ştiţi, în spaţiul variantelor, fiecare sector are scenariile şi decorurile sale. În funcţie de distanţa relativă la care se află sectoarele, diferenţele se pot manifesta mai mult sau mai puţin pregnant. Realizarea materială se face uniform şi de aceea ea nu este vizibilă. Nu veţi reuşi să sesizaţi modul cum se desfăşoară, la fel cum nu vedeţi mişcarea minutarului la un ceas mic. Schimbările frapante de nuanţă sunt remarcate doar în cazul unei treceri bruşte

de pe o linie a vieţii pe alta. În astfel de cazuri vă apar *semne*, care în mod evident vă atrag atenţia asupra lor.

În procesul de tranzacţie, vizualizarea slide-ului-scop intensifică vântul intenţiei exterioare. Parametrii emisiei mentale se modifică puternic faţă de linia vieţii în curs. Răsucirea cheii intensifică energia de emisie modulată de gândurile dumneavoastră. Drept urmare, mersul realizării pe sectoare se intensifică. O privire lucidă vă mobilizează să vă treziţi şi să remarcaţi schimbările. Iată de ce doar în decurs de câteva clipe, cât durează o rafală de vânt, puteţi să remarcaţi că decorurile şi-au schimbat nuanţele.

Faceţi tranzacţia fără patimă, aşa cum vă spălaţi pe dinţi sau vă pieptănaţi. S-ar putea să nu reuşiţi imediat, ca la mersul pe bicicletă. Nu trebuie ignorat nici faptul că în timpul tranzacţiei veniţi în contact cu intenţia exterioară – lucru greu de surprins şi de controlat. Vă sfătuiesc să nu luaţi în seamă faptul că nu v-a reuşit imediat. Vă va reuşi în mod categoric. Faceţi încercări spontane, nu insistaţi, nu faceţi eforturi şi nu vă concentraţi pe tehnica tranzacţiei. Este foarte posibil să dibuiţi o cu totul altă tehnică. Faceţi-o printre altele şi cum vă este mai comod. *Cu cât îi veţi da mai puţină importanţă, cu atât rezultatul tranzacţiei va fi mai bun.* Dacă nu vă forţaţi, atunci totul va merge mai uşor.

S-ar putea să vi se pară că dacă repetaţi foarte des tranzacţia, deplasarea spre scop se va transforma într-un proces impetuos. Într-adevăr, aşa este, dar problema este că nu veţi putea ca mereu să executaţi ireproşabil tranzacţia, cu alte cuvinte, fără patimă. Vechiul obicei de a dori poate strica absolut totul. Dacă intenţionaţi să vă chinuiţi cu tranzacţiile înseamnă că aveţi un puternic potenţial al dorinţei de a obţine negreşit şi cât mai repede un rezultat.

Un potenţial mare veţi avea şi dacă sunteţi convins că trebuie neapărat să acţionaţi şi să vă chinuiţi să executaţi tranzacţiile. Necesitatea este şi ea un potenţial excedentar. De aceea eu v-am cerut doar să vă oferiţi o plăcere prin vizualizarea slide-ului-scop şi nu să vă forţaţi, să vă chinuiţi din necesitate.

Potenţialele dorinţei şi necesităţii iau din energia intenţiei, aşa că nu apare nici o rafală de vânt şi, prin urmare, tranzacţia nu va fi posibilă. La început, dorinţa de a vedea un rezultat este foarte mare. Eu vă recomand să acordaţi în permanenţă atenţie stării dorinţei dumneavoastră. Cum v-aţi surprins că doriţi să aveţi un rezultat, faceţi o pauză şi după aceea reluaţi tranzacţia. Dacă v-aţi surprins că vă străduiţi din toate puterile să executaţi o tranzacţie „cum scrie la carte" şi pentru aceasta vă forţaţi, amânaţi-vă din nou încercările.

Faceţi tranzacţia numai din când în când, de plăcere şi din curiozitate. Nu trebuie să forţaţi tranzacţia. Ea serveşte numai pentru ca dumneavoastră să vedeţi cu proprii ochi mişcarea în spaţiul variantelor. Când faceţi transurfing, atenţia principală trebuie îndreptată către derularea slide-ului-scop şi a vizualizării procesului de realizare a verigii în curs din lanţul de transfer. Intenţia exterioară acţionează oricum, indiferent dacă vedeţi sau nu. Dar acum, în spaţiul variantelor a apărut un fel de luminator. Vi se oferă posibilitatea să urmăriţi în mod real propria mişcare. Este foarte interesant. Nu veţi fi dezamăgit.

Nuanțele decorurilor

Acum, ne vom opri mai pe larg la ceea ce vedeţi propriu-zis ca rezultat al tranzacţiei. Totul este atât de neverosimil, încât este normal să trezească îndoieli. Să fie oare o iluzie determinată de însuşirile percepţiei umane? Unde este garanţia că se observă chiar acea schimbare a nuanţelor decorurilor, la trecerea dintr-un sector în altul?

Aşa cum am mai spus, dar ştiţi şi dumneavoastră, oamenii pe care îi vedem în vis nu seamănă întru totul cu cei din realitate. Dacă în vis vă uitaţi în oglindă, vă vedeţi chipul, dar în acelaşi timp el este un chip străin. Tot ce vedeţi în jur este cu totul altfel. Aceleaşi străzi şi aceleaşi case, dar care arată altfel. Lumea reală se schimbă şi ea cu timpul. Casele sunt vopsite în alte culori, copacii cresc, oamenii îmbătrânesc. Toate aceste schimbări sunt fireşti. Dar, în acelaşi timp, mişcarea realizării materiale, nu se face în linie dreaptă. Cum să faceţi deosebirea dintre decorurile unei linii şi altei linii?

Se poate spune că ar fi fost imposibil dacă n-ar fi existat o asemenea invenţie, cum este fotografia. Uitaţi-vă la albumele cu fotografii vechi. Comparând peisajele, nu puteţi să vedeţi ce deosebire există între nuanţele decorurilor de pe diferite linii, pentru că aspectul locaţiei se schimbă repede prin forţa unor cauze naturale. Există o modalitate mai evidentă şi mai sigură. Comparaţi feţele oamenilor din fotografii în diferite perioade de timp. S-ar părea că înfăţişarea omului ar trebui să se schimbe linear, pe măsură ce îmbătrâneşte. Cu toate acestea, dumneavoastră vedeţi cu totul altceva.

În fiecare fotografie o persoană arată cu totul altfel. În acelaşi timp, aceste deosebiri nu au un caracter liniar. Chiar dacă nu ţinem seama de pieptănătură, alta de fiecare dată şi comparăm fotografii făcute la mijlocul vieţii individului, când chipul nu i s-a maturizat sau nu a îmbătrânit prea mult, totuşi deosebirile sunt vizibile. Faţa este a individului respectiv, dar ea este *alta*. Şi nu este vorba de faptul că el a îmbătrânit sau că şi-a schimbat pieptănătura sau că emoţiile erau altele. Faţa a căpătat un alt desen în care a apărut ceva, ceva altfel. Iată, aceasta este chiar deosebirea între nuanţele decorurilor. Ştiaţi că omul se schimbă. Dar, e posibil să nu fi acordat atenţie la *diferenţa* caracteristică dintre *nuanţe*. Răsfoiţi albumele vechi de fotografii şi vă veţi convinge.

La unii oameni deosebirea poate să fie atât de evidentă încât, întâlnindu-i după câtva timp, pur şi simplu să nu-i recunoaşteţi. Comparându-vă propriile fotografii, din perioade de viaţă calitativ diferite, veţi vedea că există deosebiri importante de nuanţă. Puteţi să vă faceţi o imagine despre felul cum arată realizarea dumneavoastră în sectoare calitativ diferite ale spaţiului variantelor.

Dar, în timp ce dumneavoastră vă mutaţi pe sectoare, fotografiile din album ar trebui să capete şi ele alte nuanţe? Evident, dar nuanţele obiectelor care arată la fel sunt atât de neînsemnate încât, practic, nici nu le observaţi. Dacă veţi face tranzacţia, uitându-vă atent la pat sau la dulap, nu veţi vedea nicio schimbare. De aceea vă recomand să efectuaţi tranzacţia pe stradă şi nu într-o ambianţă care arată la fel şi atunci schimbările vor fi vizibile.

Linia vieţii este un lanţ de sectoare, aproximativ uniforme calitativ. Decorurile unei linii sunt şi ele aproximativ uniforme. Când stratul lumii dumneavoastră se transfe-

ră pe altă linie, decorurile se schimbă. În funcţie de forţa şi calitatea deosebirilor dintre linii, schimbările din decoruri se manifestă fie prin uşoare nuanţe, fie sub forma unor transformări importante. În orice caz, veţi vedea diferenţa calitativă dintre nuanţe.

Dar unde este acea călătorie în timp despre care vorbeam? Deplasându-ne firesc pe liniile vieţii, noi plutim sincron cu timpul cum plutim pe cursul unui râu. Realizarea materială se mişcă în spaţiul variantelor aşa cum se mişcă pelicula în proiector la cinematograf. Această mişcare noi o percepem ca trecere a timpului. Ca să ne deplasăm în raport cu el, este necesar să o luăm înainte, să mergem mai repede decât curentul sau să o luăm înapoi, contra curentului. Este ca şi când un cadru ar începe deodată să se deplaseze pe peliculă. În acest sens, călătoria în timp este într-adevăr imposibilă.

Cu alte cuvinte, *nu puteţi să călătoriţi înainte sau înapoi în timp dacă vă aflaţi pe una şi aceeaşi linie a vieţii.* În caz contrar, legăturile cauză-efect s-ar rupe. Dar între diferite linii ale vieţii, călătoria în timp este, în mod teoretic, posibilă. Transurfingul nu vă dă răspuns la întrebarea cum se poate face acest lucru. Dar chiar şi călătoria în timp se face întrucâtva într-o altă perspectivă, puţin diferită. De ce atunci când facem tranzacţia ne apar unele trăiri din trecut? Acest fenomen poate fi explicat cam în felul următor.

Din fragedă copilărie, sufletul a năzuit în mod intuitiv spre scopurile sale prin porţile sale. Atunci încă vă aflaţi pe acele linii ale vieţii care vă purtau spre ele. Poate că acesta era visul dumneavoastră. Sau, poate, nici dumneavoastră înşivă nu vă dădeaţi seama ce anume doriţi, deşi sufletul ştia. Dar în viaţă noi toţi ne supunem mai

mult influenţei pendulilor distructivi, decât pornirilor inimii noastre. Ca să nu mai vorbim despre lungul şir de răscruci negative, pe care le parcurge fiecare dintre noi din cauza înclinaţiei spre negativism. De aceea treptat v-aţi îndepărtat tot mai mult de liniile iniţiale care vă duceau spre un anume scop.

Efectuând tranzacţia, vă mişcaţi în sens invers şi intraţi pe acele linii unde aţi mai fost şi înainte, numai că acum poziţia în timp este alta. Acel segment al fostei linii pe care l-aţi fi putut parcurge, a rămas în trecut. Dar nici nu v-aţi întors pe aceeaşi linie. Fiecare linie are specificul ei, gustul ei, nuanţele ei. Iată că acestea sunt nuanţele pe care le simţiţi în momentul când priviţi atent la sfârşitul tranzacţiei. Numai să nu confundaţi unele lucruri, cum ar fi de exemplu aspectul casei dimineaţa cu cel de seara. Diferenţa de nuanţe între diferite linii este cu totul altceva. Veţi înţelege ce anume am în vedere, când veţi încerca această senzaţie.

Aşadar, întoarcerea în trecut înseamnă să călătoreşti în viitor pe fostele linii ale vieţii. S-ar putea să vă fi aşteptat la altceva, dar ce vă spun este real. Imaginaţi-vă ce ocol aţi făcut, îndepărtându-vă de potecă şi rătăcind în desişul pădurii. Dar acum nu este momentul să regretaţi trecutul, ci să vă bucuraţi de faptul că, treptat, vă întoarceţi din nou pe *drumul dumneavoastră*. Doar ştiţi că majoritatea oamenilor nu se pot întoarce.

Dar, nu este nici obligatoriu să simţiţi nuanţa liniei pe care aţi fost anterior. Pentru că drumul spre scop s-ar putea afla pe alte linii noi, unde încă nu aţi fost. În acest caz, întoarcerea pe fostele linii ori nu se petrece niciodată, ori se petrece doar arareori. În spaţiul variantelor, liniile vieţii se întretaie puternic şi nu e nevoie să înţelegem cum

anume lucrează transurfingul. E posibil ca într-un anume caz să vi se pară că nuanţa respectivă aţi mai întâlnit-o undeva, iar în alt caz, va fi ceva cu totul nou. V-aţi uitat la un chip cunoscut şi vi s-a părut că era ceva nou, o nuanţă deosebită. Încă o dată subliniez că nu este vorba despre detalii noi pe care le-aţi fi putut observa şi fără niciun fel de tranzacţii, ci despre nuanţe noi, un stil nou, o stare de spirit nouă, o importanţă nouă, o temă nouă, o senzaţie momentană nouă.

De altfel, o să înţelegeţi când veţi încerca. În mod sigur, veţi reuşi. Numai că nu trebuie să vă străduiţi. Raţiunea, cu înclinaţia ei de a avea un control total, va putea să strice totul. De aceea, imediat ce vă veţi surprinde că vă străduiţi din toate puterile să vedeţi nuanţele, este mai bine să renunţaţi şi să reluaţi această îndeletnicire când vi se va potoli dorinţa de a obţine un rezultat. Amintiţi-vă de regulile executării tranzacţiei – ea nu funcţionează dacă vă forţaţi. Credeţi-mă, veţi reuşi cu uşurinţă şi firesc şi este suficient să „mişcaţi degetul cel mic al intenţiei exterioare". Şi, dimpotrivă, toate eforturile intenţiei interioare vor deveni inutile dacă vă veţi strădui să obţineţi un rezultat.

Dacă în timpul tranzacţiei nu se observă o schimbare de nuanţe, înseamnă că parametrii liniei în curs satisfac şi aşa vizualizarea efectuată. Înseamnă că transmiteţi emisia mentală a liniei în curs a vieţii şi scopul dumneavoastră se află în viitor pe această linie. Oricum, executând tranzacţia, într-un fel sau altul veţi remarca din când în când o transformare a nuanţelor.

Veţi percepe nuanţele nu numai pe feţele şi peisajele cunoscute. Chiar atunci când veţi privi atent unele imagini pe care le vedeţi pentru prima oară, apare pentru o clipă senzaţia că le-aţi mai văzut cândva şi le-aţi uitat sau că e

ceva nou, proaspăt. Subliniez: e ceva nou şi nu ceva necunoscut. Când vă uitaţi la o imagine necunoscută, constataţi pentru dumneavoastră faptul că o vedeţi pentru prima oară, fără să remarcaţi ceva deosebit. În procesul tranzacţiei apare însă o senzaţie clară: în imagine a apărut ceva care în urmă cu câteva secunde nu exista. Veţi simţi acest lucru.

Când veţi vedea nuanţele, veţi fi stupefiaţi de cât sunt acestea de reale. Recunoaşteţi că, citind această carte, n-aţi crezut în realitatea spaţiului variantelor şi a liniilor vieţii. Când veţi vedea cu ochii dumneavoastră, să nu vă speriaţi, aceasta nu e ceva mistic. Dar nici nu este o însuşire a percepţiei umane, cum poate să pară. În curând veţi descoperi şi alte caracteristici ale transferului pe noi linii de viaţă, care nu au nicicum legătură cu percepţia. Veţi simţi că atitudinea oamenilor din jur faţă de dumneavoastră s-a schimbat în bine, aparent fără nici un motiv. Unele probleme care vă însoţeau în fiecare zi au dispărut fără urmă. În genere, veţi remarca singur ce atribute ale vieţii de zi cu zi s-au schimbat, deşi cauze evidente pentru aceasta nu au existat. De exemplu, ceasul care vi s-a oprit cu mulţi ani în urmă, ar putea să înceapă să meargă.

În genere, în condiţii obişnuite, un ceas se opreşte din cauza murdăririi fireşti a pieselor aflate în mişcare. Este suficient ca ceasul să fie curăţat şi el va merge din nou. Dar, se întâmplă de multe ori ca ceasurile şi aparatele complicate de uz casnic să se oprească sau să se strice atunci când proprietarii acestora ies din starea de echilibru. Aşa se întâmplă în situaţii de agitaţie, stres sau conflicte. Defectarea aparatelor nu este provocată de energia potenţialelor excedentare; volumul ei este prea mic şi nu este orientat diferenţiat ca să genereze nişte schimbări mecanice.

Energia trăirilor negative induce transferul pe linii ale vieţii unde echilibrul este distrus, unde viaţa a ieşit din cursul ei liniştit, unde există o oarecare abatere de la normal. Pe aceste linii, totul pare să fie ca înainte, dar de fapt ceva nu mai este ca înainte, nu mai este linişte, lucrurile nu mai stau cum trebuie. Este ca şi cum pe scenă decorurile ar fi rămas aceleaşi, şi totuşi ceva nu mai este ca înainte – lumina nu mai este la fel, aerul este mai încărcat, apa mai tulbure. Parcă pluteşte un fel de văl. Aceste mici schimbări sunt cele care influenţează funcţionarea aparatelor sensibile şi a mecanismelor de precizie la care acel văl uşor devine deja vizibil.

Există chiar o categorie de oameni în mâna cărora totul „frige". De obicei, aceştia sunt într-o permanentă stare de dezechilibru faţă de normal – ori sunt prea împrăştiaţi, ori sunt „montaţi", ori tensionaţi, ori neliniştiţi. Nimerind pe unele linii tulburi, aparatele sensibile ale acestor nefericiţi se defectează. Prin urmare, dacă ceasul dumneavoastră a început să meargă, înseamnă că aţi reuşit să treceţi pe liniile „limpezi" ale vieţii. Acum nu trebuie să vă neliniştească faptul că ceasul vi s-a oprit. Poate că trebuie să-l daţi la reparat.

Acum călătoriţi, ştiţi lucrul acesta, nu numai în spaţiul variantelor dar, într-un anume sens, şi în timp. Trecutul nu-l mai poţi întoarce. Dar puteţi să aduceţi înapoi acea senzaţie proaspătă de nou, de speranţă şi de fericire pe care aţi pierdut-o când v-aţi deplasat pe ramificaţiile negative. La începutul cărţii, vorbeam despre faptul că în timp se pierde acea senzaţie de prospeţime a vieţii. Deplasarea spre scop înseamnă întoarcerea în trecutul în care îngheţata era gustoasă, speranţele erau precum curcubeele, iar via-

ţa părea atât de plină de bucurie, şi atât de promiţătoare. Nu fiţi trişti, trecutul este în viitor!

Alunecarea

În sfârşit, ne-am apropiat de momentul când sunteţi deja pregătit să primiţi răspunsul la Ghicitoarea Veghetorului. Afirmaţia că fiecare om are dreptul la o reală libertate de a-şi alege destinul rămâne o ghicitoare numai atâta timp cât nu este clar de unde vine dependenţa, altfel spus, *lipsa de libertate*. Acum, pe baza celor spuse eu pot să vă dau răspunsul.

Vă veţi dobândi libertatea când veţi înceta să vă mai luptaţi.

Vedeţi, răspunsul este foarte simplu şi scurt, întocmai ca secretul alchimiştilor pe tăbliţele de smarald ale lui Toth. Dacă eu v-aş fi dat răspunsul la începutul cărţii, n-aţi fi înţeles nimic, nu-i aşa? Dependenţa constă în faptul că aţi luat parte la o luptă ce v-a fost impusă. Imediat ce vă treziţi din somn la realitate, încetaţi lupta cu dumneavoastră înşivă şi cu lumea întreagă pentru că nimic nu vă mai reţine. Lupta continuă, dar deja fără participarea dumneavoastră şi sunteţi liber să mergeţi unde vă trece prin minte şi să alegeţi tot ceea ce doriţi.

Lumea, întocmai ca o oglindă, reflectă atitudinea dumneavoastră faţă de ea. Când sunteţi nemulţumit de lume, ea se întoarce cu spatele. Când luptaţi cu lumea, se

luptă şi ea cu dumneavoastră. Când încetaţi lupta, atunci lumea vă vine în întâmpinare.

Chiar de la naştere, pendulii v-au arătat locul pe care îl ocupaţi în această lume. V-au impus un şablon pentru concepţia despre lume şi viaţă, v-au explicat regulile jocului, v-au rezervat un rol şi, în felul acesta, v-au închis în „cutia" condiţionării. În acelaşi timp, v-au dat şi o falsă declaraţie de independenţă. În conformitate cu această declaraţie, puteţi să alegeţi. V-au atârnat de o sforicică, ca pe o marionetă şi, chipurile, „v-au dat drumul" – să vă doriţi ce vă pofteşte inima, şi să şi obţineţi ceea ce vă doriţi. Prinşi fiind de aţă, începeţi să vă agitaţi ca să obţineţi ceea ce doriţi, dar fără succes. Atunci ei vă dau de înţeles că încă mai trebuie să vă luptaţi cu propria persoană şi cu lumea ca să vă câştigaţi un loc sub soare. Acestea sunt regulile jocului pendulilor: „Luptă şi fă ca mine".

V-aţi folosit numai de libertatea de a participa la luptă. Da, este şi aceasta o alegere! Întotdeauna primiţi ceea ce alegeţi – este o lege incontestabilă. În lupta pendulilor, individul nu e capabil să obţină victoria – el poate doar să primească un premiu, dar şi pe acesta îl primesc doar aleşii. Sarcina pendulilor este să ascundă adevărata libertate. În realitate, nimeni nu vă poate *obliga* să participaţi la luptă. Vi se poate doar induce ideea că nu aveţi de ales. Şi într-adevăr aşa este: *nu aveţi altă soluţie, atâta timp cât vă ţineţi de sforicica importanţei.*

Ca să obţineţi libertatea, este necesar să renunţaţi la importanţă – să nu daţi prea mare importanţă la nimic. În majoritatea cazurilor, pentru a nu da importanţă este suficient să vă treziţi şi să vă schimbaţi în mod conştient atitudinea. Noi toţi dormim în stare de veghe şi ne jucăm rolurile în mod mecanic. Profunzimea somnului nostru este şi

ea proporţională cu importanţa pe care o dăm atributelor jocului şi de aceea suntem prizonierii propriei noastre importanţe.

Dar încercarea de a ne schimba atitudinea nu este şi ea o luptă? Nu. Vă luptaţi cu dumneavoastră când încercaţi să vă stăpâniţi *emoţiile*. Acum, când ştiţi în ce constă jocul pendulilor, puteţi să vă schimbaţi în mod conştient *atitudinea* faţă de el fără să vă forţaţi. În felul acesta, alegeţi să fiţi liber în loc să vă luptaţi. Stabiliţi singur regulile jocului. Acum jocul dumneavoastră cu pendulul constă în a-i da peste cap regulile lui de joc. Un asemenea joc transformă lupta într-o încăierare amuzantă cu un bolovan de lut. Parcă începeţi să înţelegeţi: tot ce se întâmplă – nu este decât un vis în stare de veghe. Ieşiţi din scenă, coborâţi în sala de spectacol şi veţi înţelege imediat că dumneavoastră sunteţi cel care trebuie să hotărâţi dacă continuaţi să participaţi la luptă sau, pur şi simplu, mergeţi în linişte să vă luaţi ce vi se cuvine.

Evident, nu veţi reuşi să rupeţi dintr-o dată sforile importanţei. Nu este posibil aşa, dintr-odată să nu mai dai importanţă şi să te eliberezi de toate complexele. Nici nu este necesar, întrucât asta ar însemna iarăşi luptă! De fapt, toate firele importanţei se vor rupe singure încetul cu încetul, după ce veţi curma lupta. Dacă puteţi, în mod conştient, să nu mai daţi importanţă la orice, faceţi-o. Dacă nu reuşiţi, treceţi la acţiune. Derulaţi în minte slide-ul-scop, vizualizaţi procesul şi porniţi în direcţia scopului – asta înseamnă să acţionaţi. Şi renunţarea la luptă este tot o acţiune. Daţi-vă posibilitatea, dumneavoastră şi lumii, să fiţi aşa cum sunteţi. Nu trebuie să vă schimbaţi şi nici să luptaţi împotriva lumii. Imediat ce veţi renunţa să mai luptaţi, veţi simţi cum pe fiecare zi ce trece veţi fi tot mai liber.

Nu este posibil nici să scăpaţi dintr-o dată de povara problemelor adunate într-o viaţă întreagă. Dar, respectând principiul coordonării, treptat veţi reuşi să ieşiţi din pădurea răvăşită de furtună la lumina drumului neted. Nu există nicio garanţie că totul va merge uns. Vă aşteaptă provocările pendulilor, piedici şi dezamăgiri. Important este să nu disperaţi. Cu timpul, totul se va aranja, doar sunteţi înarmat cu o tehnică puternică pentru a vă gestiona destinul.

Dacă aţi reuşit să vă impuneţi conştiinţa faptului că sunteţi capabil să stăpâniţi evenimentele propriei vieţi, dacă aţi căpătat încredere în sine şi simţiţi un elan, să vă aşteptaţi la surprize neplăcute. Mai mult ca sigur, veţi primi un bobârnac mai mic sau mai mare, în funcţie de câtă încredere aveţi în dumneavoastră şi de elanul pe care îl aveţi. Acestea sunt forţele de egalizare care reacţionează la potenţialul dumneavoastră excedentar. Nu vă lăsaţi tentat să vă imaginaţi că sunteţi mânuitor de marionete sau regizorul piesei care se numeşte „Viaţa mea".

Desigur, sunteţi într-adevăr un regizor, dar exclusiv al destinului dumneavoastră. În piesa „Viaţa mea" nu jucaţi singur, ci joacă şi alţii. De aceea, cel mai mic semn de infatuare şi aroganţă va crea un potenţial excedentar. S-ar putea să vi se pară că nu sunteţi un încrezut, dar nimeni nu este fără cusur. Aţi primit cheia unei foarte mari forţe şi de aceea cea mai mică derogare de la responsabilitate atrage după sine urmări palpabile.

Ideal ar fi ca orice om să fie conştient că este stăpânul propriului destin. Imaginaţi-vă că aţi primit o adeverinţă în virtutea căreia aveţi dreptul să cumpăraţi ziare de la oricare chioşc din oraş. Vă bucuraţi, nu-i aşa? Mă îndoiesc. Şi aşa aveaţi acest drept. De ce să vă supăraţi că la chioşcul respectiv n-aţi reuşit să vă cumpăraţi ziarul. Îl

veţi cumpăra de la alt chioşc sau vă veţi descurca şi fără ziar. Exact aşa trebuie să vă raportaţi şi la noua dumneavoastră capacitate de a gestiona evenimentele propriei vieţi.

Trebuie să vă avertizez de încă un lucru. Transurfingul nu trebuie folosit pentru a face cuiva un rău. Dacă, prin vizualizare vreţi să transmiteţi un gând rău, o intenţie duşmănoasă şi să vă răzbunaţi pe o persoană sau pe mai multe persoane care v-au supărat, veţi reuşi. Dar după aceea veţi avea probleme. Eu vă sfătuiesc foarte serios să nu vă ocupaţi de magie neagră. Chiar dacă vi se pare că răzbunarea este pe deplin justificată, nu faceţi acest lucru. Dacă totuşi nu reuşiţi să vă abţineţi de la ispită şi vreţi ca duşmanul să aibă neplăceri, aşteptaţi-vă să primiţi primul avertisment – sigur vi se va da un semn. Iar dacă nu vă veţi opri, veţi fi pedepsit. Nu uitaţi că suntem cu toţii musafiri în această lume. Astea sunt condiţiile libertăţii: puteţi să alegeţi, dar nu aveţi dreptul să schimbaţi ceva.

După cum se ştie, străvechile civilizaţii au pierit. Mai există doar rămăşiţe sub forma unor construcţii de genul piramidelor egiptene şi nişte ecouri neclare despre unele cunoştinţe secrete de magie. Oamenii care au pus stăpânire pe forţa intenţiei exterioare, au devenit prea puternici şi de aceea au fost nu numai pedepsiţi, ci şi distruşi de forţele de egalizare. Civilizaţii ca Atlantida, au fost o mulţime. De fiecare dată când oamenii puneau stăpânire pe intenţia exterioară, ei uitau că sunt doar nişte musafiri. Şi, după cum se ştie, musafirul care întrece măsura, este dat afară.

Trebuie să vă temeţi mai ales de lăudăroşenie în faţa cunoscuţilor şi a celor apropiaţi. Dacă veţi declara cu voce tare că sunteţi în stare să obţineţi orice vă propuneţi, şan-

sele de reuşită se micşorează simţitor. Este acel caz când încrederea în sine se transformă în grandomanie. Dacă ştiţi că veţi obţine ce vi se cuvine, nu încălcaţi echilibrul. Ştiţi acest lucru în sufletul dumneavoastră. Dar dacă declaraţi în faţa altora că puteţi obţine ceea ce în momentul respectiv nu aveţi, creaţi un potenţial excedentar. Şi atunci intră în acţiune forţele de egalizare pentru a înlătura potenţialul. De aici şi concluzia: este mai bine să fii modest şi să nu spui vrute şi nevrute. Desigur, după ce v-aţi atins scopul, puteţi să o spuneţi şi în gura mare, dar fără prea mult entuziasm, fără euforie pentru că forţele de egalizare vă pot lua jucăria înapoi.

Transformaţi-vă entuziasmul în intenţie de a sărbători. Folosiţi-vă dreptul de a alege şi permiteţi-vă luxul de a percepe viaţa - care acum nu vă satisface - ca pe o sărbătoare. Acum aveţi un temei, nu iluzoriu, ci real pentru a sărbători. Aceasta este speranţa de libertate. Veţi simţi o bucurie calmă ştiind că vă îndreptaţi spre scopul dumneavoastră şi de aceea momentul sărbătorii nu este departe. Această bucurie calmă nu o pot întuneca nici chiar forţele de egalizare. Respectând principiul coordonării, *dacă veţi lua viaţa ca pe o sărbătoare, indiferent ce-ar fi, înseamnă că va fi chiar aşa.*

Acum, nu mai este nevoie să continuáţi lupta. Şi aşa veţi căpăta ce vi se cuvine. Renunţând la luptă, vă rupeţi sforile şi vă obţineţi libertatea, fără să vă pierdeţi suportul. Suportul va fi cursul variantelor. Ţineţi minte că ceea ce veţi alege se va împlini negreşit. Reglaţi-vă emisia mentală pe linia-scop şi atunci variantele vor curge exact spre ţelul dumneavoastră. Nu există forţe care să vă poată împiedica dacă vă deplasaţi pe direcţia de curgere, dacă vă păstraţi echilibrul şi dacă respectaţi principiul coordonării.

Nu veţi mai fi o corăbioară de hârtie pe valurile circumstanţelor şi nici o marionetă în mâinile pendulilor. Pânzele există – unitatea dintre suflet şi raţiune. Există şi cârmă – alegerea dumneavoastră. Alunecaţi în spaţiul variantelor, folosindu-vă de vântul intenţiei exterioare.

Rezumat

Răsucind cheia, deschideţi supapele şi energia intenţiei se eliberează.

Tranzacţie înseamnă să răsuceşti cheia, să vizualizezi şi să fixezi atent.

Ca rezultat al tranzacţiei, veţi vedea cum se schimbă nuanţele decorurilor.

Nu acordaţi o atenţie prea mare modului cum se face tranzacţia.

Faceţi tranzacţia relaxat, fără să vă impuneţi.

Nu vă siliţi să executaţi des tranzacţia.

Sunt absolut suficiente slide-ul-scop şi vizualizarea procesului.

Tranzacţia serveşte doar pentru a urmări mişcarea în spaţiu.

Deplasarea spre scop reprezintă un nou strat al lumii dumneavoastră.

Lumea ca oglindă reflectă atitudinea pe care o aveţi faţă de ea.

Încetând lupta, vă obţineţi libertatea.

Capitolul V

SCRISORI DIN TRECUT

Fragmente din cartea „Transurfingul realității", înainte ca aceasta să fie tipărită, au fost publicate sub formă de e-mailuri, prin Internet. Acest capitolul s-a născut ca urmare a scrisorilor primite de la primele persoane care s-au aventurat în spațiul variantelor. Mă folosesc de această ocazie și îmi exprim gratitudinea față de dumneavoastră, dragi Cititori, pentru aceste calde scrisori, pentru bucuria nespusă pe care mi-ați făcut-o spunându-vă părerea, pentru entuziasmul cu care ați primit ideile transurfingului. Vă mulțumesc!

Să nu faci deosebire
între înfrângere şi victorie.
B. Pasternak

Zonele negre

Mi-au apărut întrebări la care singură nu pot să găsesc răspuns. După teoria dumneavoastră, dacă voi lua numai partea bună din tot ce mi se întâmplă, înseamnă că mă voi afla pe valul unor evenimente pozitive. La mine n-a mers, deşi am încercat de mai multe ori. Altfel nici n-aş fi dat atenţie acestui fapt.

Să vă dau un exemplu. Cu numai o jumătate de an în urmă, am avut un serviciu minunat care îmi convenea din toate punctele de vedere şi îmi făcea şi plăcere. Era viaţa mea. Aveam în jurul meu prieteni buni, cunoştinţe, omul iubit, casă, părinţi. Realmente mă bucuram în mod conştient; ba mai mult, chiar eram, dacă se poate spune aşa ceva, invidioasă pe mine însămi. Aveam o viaţă foarte liniştită şi nu mi se părea normal să fie aşa. Mă temeam însă că nu va putea dura prea mult. Am fost nevoită să plec. Acum n-am casă, am mai puţini prieteni, iar munca pe care o am acum nu corespunde planurilor şi pregătirii mele.

Un alt exemplu.

Am terminat institutul. În ultimii doi ani am petrecut mult timp la catedră şi m-am apropiat foarte mult de colegi şi de studenţi. În ultimul semestru aproape că simţeam fizic că trăiesc o perioadă minunată şi că este puţin pro-

babil să mai am parte de aşa ceva. Mă străduiam să ţin minte fiecare zi. Mi s-a propus să rămân să lucrez la institut. Nu pot să vă spun cât eram de bucuroasă! Dar au început restructurările şi am fost dată afară. Drept urmare, am stat acasă fără serviciu o jumătate de an. Pentru mine acestea au fost zilele cele mai negre.

Au fost şi perioade când eram într-adevăr mulţumită de viaţă şi îi mulţumeam lui Dumnezeu pentru asta, dar după un timp am intrat într-un fel de zonă neagră. În cazul meu, transurfingul nu a funcţionat; am fost dusă pe valul acţiunilor negative. Şi încă ceva; când îmi merge rău de tot, încep „să urlu" (să mă jelesc); ca la şcoală când îţi suflă un coleg ca să te ajute, deşi după teoria dumneavoastră ar fi trebuit să ajung departe.

Vedeţi că nu se potriveşte la toată lumea? Voi fi bucuroasă dacă m-aţi ajuta să mă descurc în toate astea".

De fapt, în cazul dumneavoastră nu sunt niciun fel de nepotriviri. Dimpotrivă, totul decurge aşa cum trebuie. Dumneavoastră nu înţelegeţi de ce în viaţă intri brusc dintr-o „zonă" albă într-una neagră. Dar în scrisoare, chiar dumneavoastră aţi formulat admirabil şi cauza.

Cauza a fost întotdeauna şi este şi acum aceeaşi: *lumea este oglinda în care se reflectă atitudinea dumneavoastră faţă de ea.* Este adevărata cauză. Deosebirea dintre prima şi a doua constă în faptul că o oglindă obişnuită relectă imediat schimbările, în timp ce lumea răspunde cu întârziere, uneori de câteva zile, alteori de câteva luni.

Iată ce scrieţi dumneavoastră: *„Aveam o viaţă liniştită şi mi se părea normal să fie aşa .Mă temeam însă că nu va putea dura prea mult... În ultimul semestru aproape*

că simţeam fizic că trăiesc o perioadă minunată şi că e puţin probabil să mai am parte de aşa ceva".

Unde vedeţi nepotrivirea? Prin atitudinea dumneavoastră, aţi fixat singură programul, iar lumea vi l-a îndeplinit ireproşabil. Întotdeauna lumea vă realizează ireproşabil alegerea. Ea doar de asta se ocupă.

Pretenţia pe care o aveţi faţă de oglindă aţi formulat-o în modul următor: „... nu o dată au apărut situaţii în care eu, *într-adevăr* am fost mulţumită de viaţă şi i-am mulţumit lui Dumnezeu pentru asta, dar după aceea am intrat într-o „zonă" atât de neagră! De ce, care a fost motivul pentru care aţi intrat în această zonă?

Aşadar, dacă eu vă voi spune de unde vin aceste „zone" negre, nu mă veţi crede. Chiar dacă nu aţi avut în scrisoare fraze-cheie, pe care să le citez, nu-mi este deloc greu să vă spun care este sursa acestor „zone" negre. Cazul dumneavoastră nu este unicul. Noi toţi facem mereu una şi aceeaşi greşeală.

De fapt, „zona" neagră care a urmat după cea albă, nu a fost deloc aşa. Dumneavoastră aţi colorat-o în negru. Răul nu poate urma după bine. În realitate, *după bine a urmat şi mai bine*. Dar vi s-a părut că nu este aşa. Nu aţi acceptat schimbările care se apropiau şi v-aţi dat de gol în faţa lumii având o atitudine negativă. Iar lumea a trebuit să reflecte în oglindă atitudinea respectivă şi în felul acesta v-a realizat alegerea.

O caracteristică a raţiunii umane este că întotdeauna ea ţine morţiş la scenariul ei. Tot ce nu se încadrează în scenariu este considerat un eşec. Şi, invers, consideră că este un succes ce a gândit ea dinainte. O asemenea îndărătnicie a raţiunii îşi are începutul în faptul că ea se bizuie

doar pe ea şi în stereotipurile sociale foarte rezistente în timp.

De unde poate să ştie raţiunea dumneavoastră ce este în realitate bun pentru ea şi ce este rău? Oare poate ea să ghicească ce întorsătură vor lua lucrurile? Un mare succes nu bate niciodată în prealabil la uşă – întotdeauna îţi pică efectiv în cap. Nu v-aţi gândit niciodată de ce se întâmplă aşa? Pentru că, în asemenea cazuri, raţiunea, nefiind pe fază, nu reuşeşte să împiedice realizarea succesului.

Numai în clipa în care raţiunea nu se mai încăpăţânează să-şi exercite controlul asupra scenariului, numai atunci succesul este capabil să „se strecoare" prin această apărare surdă. Succesul nu poate fi planificat, nu-i aşa? Încearcă să planifici şi să obţii ceea ce ai plănuit! Nici gând de aşa ceva. Aşa ceva se întâmplă foarte rar.

Raţiunea nu este capabilă să elaboreze un algoritm al succesului. Cititorii mă întreabă cum să procedeze într-un caz concret sau într-altul. Iar eu de unde să ştiu? Nu credeţi pe nimeni care afirmă că ştie reţeta succesului pentru fiecare caz concret! *Nu îi este dat nimănui să ştie.*

Atunci cine ştie şi unde poate fi găsit răspunsul? Lumea dumneavoastră, care este oglinda dumneavoastră – ea ştie. Transurfingul conţine în el cea mai uimitoare descoperire pe care ţi-o poţi imagina. Această descoperire constă în faptul că vi se cere doar să alegeţi, iar după aceea să nu puneţi piedici lumii să vă realizeze alegerea.

Aici e paradoxul: - individul nu este obligat să ştie cu exactitate în ce mod să obţină succesul. Mai exact, este mai bine chiar să nu ştie. Ce-aţi gândit dumneavoastră? Că transurfingul vă va da reţeta clasică a succesului? Raţiunea nu este capabilă să găsească o asemenea reţetă. Toată frumuseţea constă în aceea că *succesul se găseşte el singur!*

Sarcina raţiunii este aceea de a nu împiedica, prin controlul său, cursul variantelor, adică desfăşurarea evenimentelor. *Cursul variantelor este întotdeauna orientat în direcţia alegerii pe care o faceţi.* Tocmai de aceea, dacă aţi făcut alegerea, vă puteţi bizui cu încredere pe principiul coordonării intenţiei: *intenţia mea se realizează; totul duce spre asta; totul merge cum trebuie.*

Să ne întoarcem la „zona" neagră. De fiecare dată când apărea o zonă neagră, dumneavoastră, după cum se vede, pierdeaţi o anumită şansă. Era şansa de a face zona albă şi mai albă. Dar raţiunea nu accepta evenimentele care urmau să vină, mai exact, le aprecia ca fiind negative şi, drept urmare, negativul se manifesta într-adevăr cu toată forţa.

N-are rost să vă necăjiţi din această cauză. Dacă v-aţi fixat scopul şi vă veţi ţine de principiul coordonării, veţi face o descoperire minunată. Vă veţi convinge că toate greşelile pe care le-aţi făcut au servit chiar acestui scop. Nu l-aţi fi realizat, dacă n-aţi fi trecut prin toate acele neajunsuri. Pe de altă parte, dacă nu le-aţi fi făcut, iarăşi aţi fi putut să vă realizaţi scopul, dar acela era alt scop. Doar nu aveţi numai un singur scop. Iată cât de inaccesibil, de măreţ şi de generos este alcătuită lumea noastră.

Aşa că nu disperaţi: trecutul este în faţă, dacă vă deplasaţi în direcţia scopului dumneavoastră. Poate că până acum v-au atras numai scopurile altora?

Jocul partenerilor

„Dumneavoastră spuneţi aşa: am impresia că persoanele care se unesc pentru a forma un cuplu sunt de obicei incompatibile, parcă ar vrea să se pedepsească reciproc. Aceasta se referă la mine. N-aţi putea să-mi daţi

câteva sfaturi practice, ca să pot să ies din această situație? Ce ar trebui să fac și cum ar trebui să gândesc?

Am încercat de multe ori să repar relațiile dintre noi; am simțit un oarecare efect, dar nu de lungă durată, apoi am înțeles că nu suntem compatibili și că trebuie să încerc cu o altă femeie. Am ales divorțul. Aș vrea foarte mult să închei relațiile cu ea, dar există o inerție comună și anumite circumstanțe care mă împiedică să realizez fără asperități, cu pierderi minime, ceea ce mi-am propus.

Când mă înfurii, mă gândesc că sunt dispus să rup imediat și în orice condiții, dar pentru un timp relațiile se îmbunătățesc, fără cauze evidente. Foarte repede însă totul începe din nou. Ce ar trebui să fac din punctul de vedere al transurfingului pentru a schimba situația?

Nu greșesc dacă spun că majoritatea divorțurilor au loc dintr-un motiv banal; partenerii nu-și permit unul altuia să fie ei înșiși. Credeți, cu siguranță, că amândoi greșesc și că eu vreau să vă arăt unde greșesc. N-ați ghicit!

Problema nu este cine are dreptate și cine este vinovat. În conflicte din motive mărunte apare un aspect care nu este unul obișnuit, dar este foarte important – *conștientizarea, mai exact, lipsa acesteia.*

Iritarea este o reacție inconștientă. În visarea inconștientă visul i se întâmplă individului pentru că el este în întregime absorbit de acest joc și nu-și mai dă seama că totul este doar în somn.

Exact la fel, omul doarme și în stare de veghe, reacționând negativ la un stimulent exterior. Teoretic, toată lumea pare să fie de acord că fiecare om are dreptul la particularitățile și la ciudățeniile sale. Și dacă nu este la fel ca dumneavoastră nici nu este obligatoriu să fie la fel.

Dar îşi dau seama de lucrul acesta numai atunci când sunt întrebaţi. În celelalte situaţii, butonul declanşator al enervării acţionează în stare inconştientă. Dormind inconştient în stare de veghe, individul nu-şi permite să fie el însuşi, iar ceilalţi să fie altfel. Apar relaţii de dependenţă care generează o polarizare şi produc vântul forţelor de egalizare. Acestea conduc la ciocnirea caracterelor opuse pentru a stinge neuniformitatea.

În plus, pendulii, simţind polarizarea, induc partenerilor acţiuni menite să le intensifice iritarea. Nu aţi observat că uneori partenerul se poartă de parcă ar vrea dinadins să vă supere şi mai tare?

Aflaţi că în majoritatea cazurilor el o face în mod inconştient, sub influenţa pendulului care se hrăneşte cu energia enervării dumneavoastră şi vrea să-l facă pe partener să vă enerveze şi mai rău.

Dumneavoastră înşivă ilustraţi în scrisoare cum se manifestă polarizarea. Iată: *„Când mă enervez şi mă gândesc că sunt dispus să termin imediat şi în orice condiţii, atunci pentru o vreme relaţiile se îmbunătăţesc fără motive evidente."*

Când sunteţi dispus să acceptaţi „orice condiţii", înseamnă că sunteţi atât de încrâncenat, încât vă vine să spuneţi: „Arde-te-ar focul!" În acest moment polarizarea se diminuează, vântul forţelor de egalizare se potoleşte, pendulul vă lasă-n pace şi, în consecinţă, relaţiile se îmbunătăţesc.

În general, trebuie spus că incompatibili sunt mai degrabă cei care seamănă, decât cei care sunt diferiţi. Când spuneţi „nu suntem compatibili" sau „nu ne potrivim la caracter", tradus în limbajul faptelor, acest lucru trebuie înţeles ca „nu ne-am permis unul altuia să fim noi înşine".

În realitate, oamenii cu caractere opuse pot şi trebuie să trăiască în fericire şi în înţelegere. Nu degeaba forţele de egalizare confruntă contrariile, menţinând în felul acesta un status-quo. Eu, ca şi dumneavoastră, ştiu cupluri care, pe parcursul unei lungi convieţuiri s-au despărţit de multe ori. Şi au divorţat de-adevăratelea, cu geamantanele scoase la uşă, cu spartul veselei, arderea fotografiilor de familie, cu distrugerea actelor de căsătorie şi alte ritualuri înfricoşătoare. Toate aceste drame năucitoare erau însoţite de jurăminte înfricoşătoare că de data asta totul e definitiv şi ireversibil. Dar furtuna se potolea, ambii combatanţi se linişteau şi continuau să fie împreună.

Toate aceste conflicte cu spargeri de farfurii pot fi evitate dacă coborâţi în mod conştient de pe scenă în sala de spectacole şi priviţi de pe margine jocul, adică viaţa în comun. Lucrul acesta trebuie să-l facă măcar unul dintre parteneri.

De ce oare viaţa în comun este un joc? Pentru că fiecare şi-a asumat un rol: eu sunt cutare, eu fac cutare şi cutare lucru şi mă enervează asta şi asta. Dar oamenii intră până peste cap în acest joc şi de aceea acţionează fără să-şi dea seama, de parcă ar dormi în stare de veghe şi nu sunt în stare să influenţeze scenariul, deşi se străduiesc din toate puterile să facă acest lucru.

Iar acum amintiţi-vă cum în copilărie vă jucaţi de-a oamenii mari. Spre deosebire de adulţi, copiii îşi dau seama că totul se face „dinadins". Ei ştiu în fiecare moment că e vorba de un joc şi din acest motiv acţionează conştient, ca nişte spectatori-actori. Copiii sunt capabili să schimbe scenariul jocului întrucât îşi dau seama că nu este realitate. Exact aşa cum în visul conştientizat, cel care visează este capabil să controleze evenimentele care au loc.

Maturizându-se, oamenii îşi pierd capacitatea de a se juca cu detaşare; intră total în joc ca într-un somn adânc şi, în final, nu-şi mai dau seama. Dar întrucât oamenii dorm în stare de veghe, ei se transformă în marionete lipsite de voinţă, în ascultători fideli ai pendulilor, iar viaţa lor „se întâmplă" ca în vis.

Încercaţi totuşi să vă jucaţi de-a viaţa în comun, aşa cum fac copiii. Luaţi-vă rolurile care v-au fost distribuite şi jucaţi-le detaşat, „dinadins". De exemplu, imediat ce partenerul începe să facă ceea ce nu vă place, enervaţi-vă, aşa cum o făceaţi înainte, dar acum jucaţi-vă rolul scenă cu scenă, grotesc şi cu umor.

Urmarea va fi că veţi înţelege imediat mecanismul conflictelor pe care le-aţi generat dormind în stare de veghe. Într-adevăr, veţi conştientiza că multe certuri apar hodoronc-tronc, la fel ca în telenovele. Iar când veţi conştientiza, veţi putea să vă permiteţi în sfârşit să fiţi dumneavoastră înşivă şi permiteţi-i şi celuilalt să fie el însuşi.

Binefacerea

În ultimii doi ani m-am angrenat în vânzări la bursă (FORE). Nu reuşesc deloc să ajung la o vânzare stabilă. Doi ani la rând am avut numai pierderi. Poate este adevărat, aşa cum scrie un coleg: piaţa este o invenţie diabolică. „Daţi-i lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu şi cezarului ce e al cezarului". Jucând pe piaţă, noi ne pierdem sufletul. Propriul suflet. Din nefericire, aşa este. Acesta este adevărul. Singura soluţie pentru mine este să fac daruri

într-un lăcaş de rugăciune. Dar în felul acesta lucrurile se rezolvă?

Şi atunci cum stau lucrurile cu multivariantele destinului? Chiar nu e posibil să trăieşti din afaceri la bursă? Toate poveştile acelea cu miliardari sunt doar un mit? Sau trebuie să-ţi scoţi din minte ideea cu îmbogăţirea şi să o înlocuieşti cu ideea ajutorării aproapelui? Nu sunt nici teoretician, dar nici începător nu sunt; tot ceea ce vă scriu, am trăit pe propria-mi piele şi nu o singură dată, ci de sute de ori. În ce ar trebui să constea, după dumneavoastră, alegerea mea?

Mă întrebaţi în ce trebuie să constea, după părerea *mea,* alegerea *dumneavoastră.* Este posibil oare ca eu să vă arăt calea cea dreaptă, sau altcineva? Lucrul acesta îl ştie doar sufletul dumneavoastră. Eu pot doar să vă arăt greşelile şi acestea, numai subiectiv.

Dumneavoastră scrieţi: *„Singura soluţie pentru mine este să fac daruri într-un lăcaş de rugăciune".* Eu, desigur, înţeleg că dumneavoastră personal consideraţi acest fapt drept unica soluţie. Dar de unde aţi scos-o că sacrificiul în general poate fi considerat o soluţie?

Aderenţii, nu ai lui Dumnezeu, ci cei ai pendulului religiei v-au indus ideea că dând bani la biserică „vă salvaţi sufletul" sau vă plătiţi unele datorii karmice. Oricare slujitor *adevărat* al Domnului vă spune că indulgenţele nu pot fi cumpărate cu bani.

Haideţi să spunem lucrurilor pe nume: pendulul religiei nu este Dumnezeu. Nu Cel de sus are nevoie de biserică, ci pendulul. Dumnezeu nu are nevoie de ofrandele dumneavoastră. Dacă credeţi că ofranda este o cale de re-

zolvare a propriilor probleme, înseamnă că încercaţi să încheiaţi cu El o afacere.

Facerea de bine poate elimina potenţialul excedentar al banilor adunaţi dacă aveţi prea mulţi. Şi întrucât faceţi afaceri la bursă, mai mult ca sigur la finanţe nu există o stagnare.

Binefacerea este un lucru bun în sensul adevărat al cuvântului, numai în cazul când este făcută în mod sincer. De exemplu, un bogătaş ajută o casă de copii, dar el n-a trecut niciodată pe acolo. În acest caz nu se poate vorbi de o faptă bună, ci de o afacere. Ajutorul lui este orientat cu indiferenţă; este o idee frumoasă formulată printr-o frază cucernică: „Eu ajut copiii!"

Dar motivele acestui om nu sunt sincere. El nu simte nevoia să comunice cu copiii cărora le dă ajutoare şi de aceea nici nu-i iubeşte. *Ajutând copiii, se preţuieşte pe el.* Dar, să vedem, este oare rău că individul acesta acordă ajutor fără să iubească, fără sinceritate? Nu e rău, este chiar foarte bine. Numai că nu trebuie să spere că în felul acesta păcatele îi vor fi iertate.

Se va vorbi mai mult în mass-media despre el, dar sufletul său nu va primi nici o recompensă. Este mai bine să te iubeşti pe tine însuţi în mod sincer, decât pe alţii în mod nesincer. Eu chiar aş zice că a te iubi pe tine însuţi este absolut necesar.

Dumneavoastră mai scrieţi aşa: *„Sau trebuie scoasă din minte ideea de îmbogăţire şi înlocuită cu ideea de a ajuta aproapele?"* Nu trebuie să vă chinuiţi cu asemenea idei de a vă ajuta aproapele dacă nu simţiţi un îndemn sincer. Dimpotrivă, ocupaţi-vă de *propria* îmbogăţire. Faceţi lucrul acesta cu sinceritate şi nu veţi avea de ce să vă ruşinaţi. Nu acordaţi atenţie strigătelor simpatizanţilor pendu-

lului care vă impun valorile lor „spirituale". Ţineţi minte: *niciodată personalităţile cu adevărat spirituale nu impun nimic nimănui.*

Prima şi cea mai de preţ bogăţie spirituală o constituie sufletul dumneavoastră. Întoarceţi spatele pendulilor şi întoarceţi-vă cu faţa către sufletul dumneavoastră, ocupaţi-vă de propria persoană, de exemplu, îmbogăţiţi-vă! Numai că, iată, nu trebuie să vă apropiaţi de această îmbogăţire de acolo de unde încercaţi dumneavoastră.

Sufletul doreşte nu bani, ci ceea ce se poate cumpăra cu ei. Ştiţi cu exactitate ce vă doriţi? Mai sigur este că nu ştiţi. Iată, întrebaţi-vă, ce anume doriţi cu adevărat de la viaţă. *Ce anume vă transformă viaţa dumneavoastră într-o sărbătoare?* Determinaţi-vă scopul!

Raţiunea dumneavoastră rezolvă frontal această problemă: cu bani se poate cumpăra practic orice, prin urmare, trebuie mers direct acolo unde se află aceşti bani. Dar tot necazul este că şi sufletul acţionează, în felul său, tot frontal. El nu împărtăşeşte dorinţa raţiunii în legătură cu banii. În general, el nu înţelege ce înseamnă asta, întrucât nu ştie „să gândească" abstract. De aceea, în obţinerea banilor, sufletul nu va fi un aliat al raţiunii. Iar raţiunea fără suflet este neputincioasă: la fel ca şi sufletul fără raţiune.

Atunci, ce este de făcut? *Să-ţi determini scopul şi să te deplasezi către el, fără să te mai gândeşti la mijloacele de realizare ale acestuia.* Mijloace se vor găsi – aici e trucul. Cu alte cuvinte, dacă sufletul şi raţiunea merg mână-n mână spre scop, vi se vor deschide uşi care înainte păreau inaccesibile.

Se poate considera că jocul la bursă este uşa dumneavoastră? Nu încerc să judec. Dumneavoastră scrieţi: .... *nu pot nicicum să ajung la un comerţ stabil, de succes.*

Doi ani – pierderi peste pierderi". Concluziile le trageţi singur. Miliardari devin numai aceia care se deplasează spre scop, nu spre bani.

Când individul merge spre scop intrând pe poarta sa, sufletul lui cântă, iar raţiunea îşi freacă mâinile de bucurie. Produce bucurie sufletului dumneavoastră jocul la bursă? Îi conferă satisfacţie această îndeletnicire raţiunii dumneavoastră? La aceste întrebări trebuie să vă răspundeţi singur.

Cunoaşterea ezoterică

Mie îmi este cunoscută o literatură variată din acest domeniu şi ce este mai surprinzător este că în principiu toţi vor să spună acelaşi lucru, numai că în multe privinţe ei se deosebesc.

Eu, de exemplu, din cauza acestui mare volum de informaţii, încep să mă încurc; nu mai înţeleg cum este corect şi cum nu. Practic, toţi spun că nu trebuie pusă la inimă orice informaţie. Dar ce pot face oamenii impresionabili şi aceia cărora, să zicem, în fiecare zi li se dă de pomană? Dacă nu primeşti şi nu înţelegi durerea altora, viaţa pare mai uscată şi mai rea.

În viitor vreau să devin ziaristă şi, în momentul de faţă deja lucrez la o editură unde mă lovesc în general de problematica feminină; scriu schiţe pe baza poveştilor de viaţă ale femeilor. Este imposibil să lucrezi productiv dacă nu filtrezi prin propria ta persoană grijile lor. Ce trebuie să facă ziariştii care se lovesc zilnic de informaţii extrem de diferite? Înseamnă oare că eu va trebui toată via-

ța să balansez pendulii sau să sufăr eu însămi? Poate că nu înțeleg ceva cum ar trebui?

Iar uneori mă gândesc că toate ideile acestea, inclusiv transurfingul, sunt utopice. Dacă este să ne lămurim și transurfingul pe care l-ați creat dumneavoastră este tot un pendul pe care îl faceți să se balanseze folosind gândurile altor oameni. Deci, de ce n-ați face legile lui mai simple?

Transurfingul nu este inventat și de aceea legile lui n-ai cum să le schimbi. Iar „să inventezi" asemenea lucruri, chiar nu este posibil. Să înveți de la alții, de asemenea, nu se poate. Cunoașterea ezoterică nu se inventează și nu se învață. Ea există într-un loc accesibil tuturor. Eu numesc acest loc spațiul variantelor. Alții îl pot numi altfel, dar esența nu se schimbă.

În scrisoarea dumneavoastră spuneți că vă încurcați în unele probleme. Cum să te descurci în această mulțime de teorii care, după cum spuneți, deși se referă la unul și același lucru, cu toate acestea se deosebesc? Nici n-o să credeți cât este de simplu.

Citind un noian de cărți de psihologie și ezoterism, se poate ca la un moment dat să te oprești și să uiți tot ceea ce au scris alte persoane în cărțile lor. Dacă ați acumulat un minimum de cunoștințe fundamentale într-un oarecare domeniu, în continuare puteți primi informația direct din spațiul variantelor.

Pentru aceasta trebuie să aveți îndrăzneala de a înceta să încercați să aflați răspunsurile la întrebări în alte cărți și să vă adresați dumneavoastră înșivă. Atâta timp cât rațiunea este orientată către înțelepții acestei lumi vă veți încurca și vă veți găsi în situația veșnicului student. Schimbați-vă orientarea: orientați-vă propria rațiune spre propri-

ul suflet şi veţi primi răspunsuri la toate întrebările dumneavoastră.

Ştiţi ce-i deosebeşte pe cei care fac descoperiri, care creează capodopere ale culturii, artei şi scriu asemenea cărţi, de alţii care se minunează de aceste descoperiri, care sunt extaziaţi de aceste capodopere, citesc aceste cărţi? Ce-i deosebeşte pe creatori de experţii care le evaluează arta, pe învăţători de elevi?

Primii au avut cutezanţa să-şi „desprindă" raţiunea de creaţiile altora şi s-o orienteze către propriul suflet. Experţii şi învăţăceii nu au deloc talent! Ei au pur şi simplu intenţia îndreptată în altă direcţie – ei evaluează ce fac alţii şi învaţă de la alţii.

S-ar putea să vi se pară că fac demagogie goală sau că mă ocup de adevăruri unanim cunoscute. Să-mi orientez raţiunea către propriul suflet? Ceva aici nu e concret, nu este clar şi te duce cu gândul la o spiritualitate contrafăcută.

Dar, de fapt, eu vorbesc despre lucruri absolut concrete.

Să vă spun că sufletul dumneavoastră ştie şi aşa totul – nu ar fi tocmai exact. Sufletul nu ştie, dar spre deosebire de raţiune, are acces la câmpul informaţional, unde se păstrează totul – date despre trecut şi viitor, capodopere şi descoperiri.

Raţiunea percepe sentimentele sufletului ca fiind cunoştinţe intuitive sau iluminări, iar apoi le interpretează sub formă de noţiuni şi simboluri unanim acceptate.

Raţiunea nu poate inventa ceva nou. Ea este capabilă să creeze doar o versiune nouă a unei case din cuburi vechi. Tot ceea ce este principial nou se creează din unita-

tea sufletului cu raţiunea. Dar pentru obţinerea acestei unităţi trebuie făcuţi nişte paşi simpli şi concreţi.

Să acceptaţi faptul că vă sunt accesibile orice fel de cunoştinţe. Să vă puneţi întrebări. Să mergeţi pe calea proprie. Să vă folosiţi de dreptul la individualitate. Să vă folosiţi de faptul că aveţi acces la cunoaştere.

Cunoaşterea vă va fi accesibilă imediat ce veţi reuşi să vă reorientaţi intenţia proprie dinspre alţii către sine. Spuneţi-vă simplu că sunteţi unic, irepetabil şi că ştiţi totul. Formulaţi-vă întrebarea şi aşteptaţi răspunsul. El vă va veni singur: imediat sau poate peste câteva zile, dar s-ar putea şi peste câteva luni, în funcţie de complexitate. Dar va veni negreşit!

La fiecare individ, comunicarea dintre raţiune şi suflet se petrece în felul său propriu. Important este ca intenţia raţiunii să se adreseze sufletului. *Secretul constă în aceea că puţine sunt persoanele cărora le vine în gând să încerce să facă aceasta. Dar cine a încercat, acela începe să descopere noul şi să creeze opere de artă.*

Singura chestiune care împiedică unirea dintre suflet şi raţiune este importanţa, atât interioară cât şi exterioară. Importanţa închide principiul creator în „cutia" stereotipurilor unanim acceptate. Iată ce scrieţi dumneavoastră despre problemele cititorilor: *„Este imposibil să lucrezi productiv dacă nu laşi să treacă prin tine grijile altora".*

Este un clişeu corect, nu-i aşa? Se mai poate adăuga că dacă nu laşi să treacă prin propria ta fiinţă problema individului n-ai, în general, cum să-l ajuţi cu ceva. Şi aceasta sună corect. Dar de fapt este un stereotip fals, formulat de penduli.

Puteţi să rezolvaţi problemele oamenilor nu datorită faptului că le treceţi prin propria fiinţă, ci dimpotrivă. Mai

mult chiar, aglomerându-vă până peste cap cu problemele altora, nu mai sunteţi capabil să le rezolvaţi obiectiv.

Oamenii încep să aibă probleme ca urmare a faptului că sunt prinşi în propriul joc până peste cap. Viaţa li „se întâmplă" şi ei, ca într-un vis neconştientizat, se găsesc în voia circumstanţelor. Dar este suficient să cobori în sala de spectacol, să priveşti la joc din afară şi multe lucruri devin clare.

Atâta timp cât sunteţi până peste cap preocupat de problemele altora, vă găsiţi într-o situaţie asemănătoare cu a lor. Pentru a putea înţelege şi rezolva problemele lor, trebuie să acţionaţi detaşat.

Nu fără inimă, nu indiferent, ci detaşat! În aceasta constă diferenţa dintre a nu da importanţă şi a fi nesimţitor.

Problemele, atât ale tale, cât şi ale altora, pot fi rezolvate numai în cazul în care vă asumaţi rolul de spectator-actor. Atâta timp cât veţi „trăi" problemele proprii şi pe cele ale altora, veţi fi lipsit de putere şi nu veţi putea face nimic.

Mulţi cititori nu pot să înţeleagă sub nicio formă care este deosebirea dintre detaşare şi nesimţire. Repet încă o dată: *a nu da importanţă – este detaşare şi nu indiferenţă.* Jucaţi-vă rolurile „nu de-adevăratelea", precum copiii. Abia atunci veţi fi mânuitor de păpuşi, adică stăpânul situaţiei. Dacă intraţi în joc până peste cap, sunteţi marionetă.

Într-adevăr, nu trebuie să puneţi totul la inimă. Dacă vă lămuriţi, nu va mai fi totul atât de important pe cât pare. Trebuie să-i ajutaţi pe aceia care au nevoie de ajutorul dumneavoastră. Dar faceţi lucrul acesta detaşat, fără să vă lăsaţi copleşit de sentimente şi fără să suferiţi. Sentimentele, trăirile, vă pot face rău. Şi de altfel, ajutorul trebuie acordat numai acelora care-l solicită.

La întrebarea dumneavoastră: *„Ce trebuie să facă oamenii impresionabili care, să zicem că dau de pomană în fiecare zi?"* – vă dau un răspuns absolut concret şi neaşteptat pentru dumneavoastră – *renunţaţi la sentimentul de vinovăţie.*

Dacă daţi de pomană în mod sistematic, înseamnă că vă simţiţi obligat. Iar obligaţia rezultă din sentimentului de vinovăţie. Într-atât îi compătimiţi pe cei aflaţi în nevoie, încât vă simţiţi obligat să îi ajutaţi. Aceasta nu este compasiune, ci o manifestare a importanţei.

Dacă dintr-o dată vi se face milă de o biată bătrână bolnavă, aceasta este compătimire. Dar dacă nu puteţi trece liniştit, fără remuşcări, pe lângă oricare sărman, înseamnă că nu este vorba de compasiune, ci de sentimentul de obligativitate.

Ce este de făcut?

Pur şi simplu trăiţi-vă libertatea. Nu sunteţi obligaţi să ajutaţi pe nimeni. Asumaţi-vă dreptul de a şti. Sunteţi capabil şi singur să creaţi şi să daţi răspunsuri. Dacă nu sunteţi liber vis-a-vis de importanţă, înseamnă că vă chinuiesc îndoielile. Dacă sunteţi liber, atunci aveţi dreptate. Iar când sunteţi liber, vă puteţi permite să aveţi compasiune, să compătimiţi.

Cum să ne recucerim omul iubit

„Vă rog foarte mult să răspundeţi cum îl pot aduce înapoi pe bărbatul iubit?"

Dacă a plecat el singur, atunci e puţin probabil că-l veţi putea aduce. Mai exact, nu-l veţi putea aduce înapoi prin eforturile intenţiei interioare, adică întreprinzând unele acţiuni orientate spre „întoarcerea" lui. Aceste acţiuni vor fi doar încercări de a-l influenţa. Chiar dacă într-un fel veţi reuşi, el nu va mai fi acelaşi ca odinioară.

El poate fi întors numai prin intenţia exterioară. Prin intenţia interioară încercaţi să acţionaţi nemijlocit asupra lumii, obţinând astfel ceea ce v-aţi propus. Intenţia exterioară lucrează de aşa manieră, încât lumea vă vine în întâmpinare. Pe scurt, eu pot să explic mecanismul de funcţionare al intenţiei exterioare în modul următor.

În relaţiile lor, partenerii se conduc după intenţia interioară, adică doresc să primească ceva unul de la celălalt. Dacă unul dintre parteneri nu primeşte, el rupe relaţiile.

Fiecare individ tinde în felul său să primească satisfacţie în relaţii. În speţă, este vorba despre nevoia de iubire, sex, respect, recunoaşterea meritelor, înţelegere reciprocă, comunicare, fuga de singurătate, distracţii etc.

Există oare ceva comun care să unească asemenea tendinţe personale atât de diferite? Acest ceva comun au fost şi rămân apărarea propriei importanţe şi confirmarea ei. Oricare ar fi mobilul pentru individ, motivaţiile sale se leagă într-un fel sau altul de simţământul propriei sale valori, propriei sale însemnătăţi. Aşa este omul făcut.

În relaţiile dintre oameni, intenţia interioară este orientată întotdeauna în direcţia apărării şi a confirmării propriei însemnătăţi, într-o formă sau alta. Spre ce este orientată intenţia interioară a persoanei îndrăgite de dumneavoastră? Spre căutarea unui partener care să-i dea satisfacţie arătându-i că înseamnă şi el ceva.

Iar propria dumneavoastră intenţie interioară spre ce este direcţionată? Să-l aduceţi înapoi pe cel drag, astfel încât să vă recăpătaţi importanţa în primul rând, iar în al doilea rând să reînnoiţi acele relaţii care vă dădeau o anumită satisfacţie.

Acum gândiţi-vă, veţi putea să satisfaceţi năzuinţele partenerului dacă vă veţi conduce numai după propria intenţie interioară?

Pentru a-l întoarce înapoi pe omul iubit va trebui să-i daţi acel ceva spre care era orientată intenţia lui interioară. Nu este cazul să-l condamnaţi dacă el va dori să primească de la dumneavoastră satisfacerea într-o formă sau alta a propriei însemnătăţi. Că doar şi dumneavoastră doriţi să primiţi ceva.

După cum se ştie, primul principiu al freilingului glăsuieşte astfel: renunţaţi la intenţia *de a primi, şi înlocuiţi-o cu intenţia de a da; atunci veţi căpăta acel ceva la care aţi renunţat.*

Renunţaţi la intenţia dumneavoastră interioară indiferent spre ce anume ar fi ea orientată. Determinaţi către ce anume este orientată intenţia partenerului. Orientaţi-vă năzuinţa spre ceea ce înseamnă satisfacerea intenţiei lui. Imediat ce acţiunile dumneavoastră se reorientează spre satisfacerea trebuinţelor lui, intenţia dumneavoastră interioară se transformă în intenţie exterioară.

În felul acesta, veţi reuşi nu numai să-l faceţi fericit pe partener, dar şi să obţineţi de la el tot ceea ce v-aţi dorit, *ba chiar să primiţi în plus.* Dacă veţi putea să renunţaţi la intenţia de a primi, înlocuind-o cu intenţia de a da, veţi obţine negreşit ceea ce v-aţi refuzat.

Acest principiu funcţionează atât de eficient, încât se creează senzaţia că ar fi la mijloc o vrajă. Iată că aici chiar

se poate vorbi de o adevărată magie. Şi nu mai e nevoie nici de descântece, nici de buruieni de dragoste.

În general, este foarte greu să recapeţi ceea ce ai pierdut; este ca şi cum ai putea să intri a doua oară în aceeaşi apă a unui râu. Apa curge, nu mai este aceeaşi. Este mai bine să te străduieşti să respecţi principiile freilingului înainte ca relaţiile să înceapă să se deterioreze.

În orice caz, înainte de a iniţia ceva, în locul dumneavoastră eu m-aş gândi mai bine: chiar doriţi ca el să vină înapoi sau ardeţi de dorinţa de a vă reface importanţa pe care el nu v-a dat-o?

Dacă simţiţi că sunteţi neglijat este dureros. Eu ştiu. Şi chiar dacă eu aş şti tot ce s-a întâmplat, tot n-aş putea să vă dau un sfat concret. Eu pot să vă dau doar instrumentul, iar cum îl veţi folosi, dumneavoastră hotărâţi.

Nu uitaţi că stratul lumii dumneavoastră este oglinda dumneavoastră. Dacă preferaţi să suferiţi, înseamnă că aşa va fi. Dacă însă chiar din acest moment veţi folosi principiul coordonării intenţiei şi veţi aprecia circumstanţele create ca fiind exclusiv favorabile, înseamnă că aşa va fi.

S-ar putea ca ruptura de persoana iubită să vă ferească de probleme pe care nu aveţi de unde să le ştiţi şi dumneavoastră să vi se pară că totul merge rău. Spuneţi-vă că totul merge cum trebuie, căci dumneavoastră sunteţi cel care hotărâţi – să vă bucuraţi sau să suferiţi. În locul dumneavoastră, eu m-aş bucura, aş sări în sus şi aş bate din palme. Permiteţi oglinzii să vă dea satisfacţii.

„Am aceeaşi problemă. Mă părăseşte femeia iubită – soţia mea (trei ani am fost prieteni şi patru ani am fost căsătoriţi).

Principala cauză a rupturii a constituit-o instabilitatea financiară din partea mea. În multe privințe sunt un om moale, lipsit de curaj și excesiv de prudent. Soția mea consideră că la experiența mea și cu cunoștințele mele, ar trebui să-mi deschid o firmă. Este greu, cu caracterul meu moale să ajung mai sus, să răzbat în carieră. Și apoi, cariera nu este ceva în spiritul unui creator.

În multe privințe sunt de acord cu soția mea. În majoritatea problemelor, eu vreau să știu absolut toate amănuntele și caut informații suplimentare, încercând astfel să obțin mai multă experiență. În general,cu meseria pe care o am, nu stau mai mult de un an sau doi în același loc. (Capăt experiență și învăț câte ceva din fiecare afacere). Un plus al caracterului meu este că sunt bun la inimă. Dar aceasta este în același timp și un minus deoarece mă împiedică să fac carieră.

Soția mea are nevoie de stabilitate, siguranță, copii. Motivația mea interioară se îndreaptă tot în această direcție. Dar nu ca să fac carieră, ci pe principiul să elaborez un sistem (o schemă de business) care să îmi aducă profit. Pentru aceasta îmi și trebuie experiență și cunoștințe, ele fiind întotdeauna pentru mine una din cele mai mari priorități.

Acum trei luni, eu și soția mea ne-am despărțit. Fără scandal. Soția mea și-a închiriat o locuință – leafa îi permite. Se caută pe ea însăși. Iar relațiile noastre sunt tot mai reci. Nici nu mai simte nevoia să comunice cu mine. Cum să-mi recâștig femeia iubită?"

Eu nu pot să vă dau o rețetă concretă cum să vă rezolvați problemele. Fac acest lucru numai atunci când si-

tuaţia îmi este perfect clară. Dar chiar şi atunci părerea mea este subiectivă şi de aceea poate fi greşită.

Dacă nu ştiu ce să răspund, îmi consult intuiţia. Dacă intuiţia nu-mi sugerează nimic, pot să recomand unul din principiile transurfingului întrucât ştiu că acesta nu poate face niciun rău.

În cazul dumneavoastră, răspunsul meu intuitiv coincide cu principiul potrivit căruia ar trebui să ascultaţi ce vă spune inima. Unii spun că a reuşi înseamnă să faci carieră, să ai stabilitate, să ai un salariu mare. Aceste lucruri nu trebuie subsumate scopului. Oare calea pe care trebuie să mergem fiecare dintre noi este să avansăm în carieră?

În realitate, cariera, stabilitatea, un salariu mare, nu sunt scopuri, ci sunt nişte atribute însoţitoare. Scopul dumneavoastră este acela care poate să vă transforme viaţa într-o sărbătoare. Înlocuind scopul cu un atribut, nu veţi obţine nimic. Atributele vin de la sine, ca rezultat al atingerii scopului. De exemplu, devenind un specialist de înaltă clasă, un unicat în domeniu, puteţi să ajungeţi la o stare materială foarte bună.

De aceea omul trebuie să năzuiască spre un scop şi nu la avantajele pe care el le presupune. S-ar părea că lucrurile sunt evidente. Toţi înţeleg acest lucru. Dar paradoxul este că scopul doar licăreşte pentru o clipă în conştiinţa oamenilor, ca apoi să fie eclipsat de strălucirea atributelor.

Oamenii aleargă după aceste atribute ca moliile după lumină, dar nu reuşesc mai nimic. Cum poţi să obţii succesul dacă tinzi nu spre realizarea scopului, ci spre realizarea atributelor acestuia? De aici şi mitul că bunăstarea este apanajul celor aleşi.

Opinia publică este cea care vă induce stereotipurile sale. Dar această părere se bazează pe rezultatele obţinute în final, care se şi văd.

Succesul vine în procesul mişcării spre scop. Rezultatele finale se văd întotdeauna, dar procesul mişcării spre scop rămâne în umbră. În final apare următorul stereotip: fă carieră şi bani! Cu alte cuvinte, „zboară spre lampă".

Toţi văd strălucirea staruriior numai după ce ele au ajuns staruri. Puţini acordă însă atenţie drumului străbătut de acestea pentru a ajunge pe culmile succesului. Toate starurile au străbătut şi pădurea deasă a insucceselor. Succesul surâde, mai devreme sau mai târziu, numai aceluia care este convins că merge pe calea sa. Trebuie numai să nu te abaţi din drumul spre atingerea scopului şi trebuie să ţii minte că, orice s-ar întâmpla, cursul variantelor se îndreaptă spre ceea ce trebuie. Nimănui nu-i este dat să ştie când şi în ce mod va fi realizat scopul.

Dacă vă veţi conforma stereotipurilor unanim acceptate, s-ar putea să aveţi unele succese. Dar succesele acestea vor fi cam pe la mijloc şi vor fi obţinute cu mare greutate. Pentru a obţine un succes cu adevărat remarcabil, trebuie să vă fixaţi scopul şi să vă deplasaţi *neabătut* spre el, fără să ascultaţi de nimeni. Puteţi să luaţi act de ceea ce vă sfătuiesc alţii, dar hotărârea finală trebuie să o ia inima dumneavoastră. Numai astfel veţi înceta să vă agitaţi ca fluturii în jurul lămpii.

O decizie corectă se naşte din unitatea dintre suflet şi raţiune. Semnul că decizia nu a fost *corectă* va fi starea de disconfort sufletesc. Dacă aţi luat o hotărâre şi aveţi o cât de mică senzaţie de apăsare, ca atunci când se impune o necesitate, înseamnă că sufletul a spus „nu". Dacă în contextul luării unei hotărâri nu există un disconfort sufletesc,

înseamnă că sufletul spune „da” sau „nu ştiu”. În acest caz, cuvântul hotărâtor îl are raţiunea dumneavoastră. Dacă hotărârea este corectă, *sufletul cântă, iar raţiunea îşi freacă mâinile de mulţumire.*

Pe de altă parte, dacă în niciun fel nu vă puteţi fixa scopul, încetaţi să vă mai chinuiţi cu această problemă. Oare fără un scop nu se poate trăi? Dacă dumneavoastră doriţi să trăiţi pur şi simplu fără a avea niciun scop, de ce nu? În acest caz vă pot sfătui doar un lucru: nu trebuie să vă lăsaţi dus de curs, ci să vă mişcaţi pe el. Cu alte cuvinte, este necesar să respectaţi principiul coordonării; atunci viaţa va intra într-un făgaş liniştit şi confortabil. Iar scopul, mai mult ca sigur, vă va da el de ştire când veţi înceta să vă zbateţi să îl căutaţi.

Cât priveşte problema recâştigării soţiei, aici eu nu pot să vă dau niciun sfat. Din fraza-cheie: „Se caută pe ea însăşi. Iar relaţiile noastre sunt tot mai reci. Deja nu mai simte nevoia să comunice cu mine”, se poate înţelege că aici nu e vorba de instabilitate financiară. Dacă nu vă iubeşte – întoarcerea este imposibilă.

Intenția

„Am următoarea întrebare: legea transurfingului acţionează şi în relaţia cu alţi oameni? De exemplu, ca o mamă să poată să-şi vindece copiii (bolnavi psihic) sau dacă dumneavoastră (sau eu) avem intenţia ca Rusia să devină o ţară bogată şi oamenii să trăiască fericiţi în ea?”

Intenţia este capabilă de orice. Problema e care este puterea ei. Dacă dumneavoastră dispuneţi de o intenţie egală cu cea a lui Hristos, desigur, veţi putea să vindecaţi. Dar forţa intenţiei nu este acelaşi lucru cu forţa dorinţei. Dacă doriţi foarte mult ceva, e puţin probabil să şi obţineţi. Nu este nici măcar credinţă pentru că acolo unde există credinţă se găseşte întotdeauna loc şi pentru îndoială.

Intenţia este o hotărâre neemoţională, necondiţionată şi incontestabilă de a transpune în realitate voinţa proprie şi conştientizarea calmă a faptului că aşa va fi. Eliberată de dorinţă, de teamă, de îndoieli şi de alte potenţiale ale importanţei, intenţia este pură. De exemplu, intenţia de a-ţi lua corespondenţa din cutia poştală este pură.

Dacă disponibilitatea de a vă vindeca copiii va fi la fel de pură, dumneavoastră veţi putea face acest lucru. Numai să nu credeţi că veţi obţine acest lucru depunând eforturi. Un om paralizat, oricât de multe eforturi ar depune, nu se va putea mişca din loc. Şi, în acelaşi timp, el îşi va recăpăta cu uşurinţă mobilitatea dacă îşi va „aminti" întâmplător cum făcea înainte.

Nimeni, nici eu, nici altcineva nu va putea să înveţe să stăpânească intenţia. Dar în transurfing există metode care vă permit să faceţi în aşa fel încât intenţia să lucreze independent de voinţa dumneavoastră. Aceasta este aşa-numita *intenţie exterioară.*

În cazul dumneavoastră, dacă tratamentul medical nu are efect, trebuie să renunţaţi la încercările de a vă lecui copiii. Ce este un deranjament psihic? Este atunci când sufletul omului s-a reglat pe o zonă nerealizată din spaţiul variantelor. Oamenii normali se reglează pe lumea noastră, care este realizată, iar bolnavii psihici nu sunt nicidecum

bolnavi, ci pur şi simplu trăiesc în fantasmele lor într-o zonă care nu s-a realizat şi de aceea „nu este normală" din punctul nostru de vedere.

Acceptaţi-i pe copiii dumneavoastră aşa cum sunt. Ei nu sunt bolnavi, ei sunt pur şi simplu altfel, nu ca toţi ceilalţi. Este foarte bine când un om nu este ca toţi ceilalţi – asta e normal. Anormală este situaţia de acum, când toţi gândesc şi acţionează la fel. Dacă vă veţi strădui să-i faceţi normali pe copiii dumneavoastră, nu veţi reuşi. După cum spuneam, intenţia nu se poate stăpâni cu forţa. Străduindu-vă, depunând eforturi şi supărându-vă, creaţi puternice potenţiale excedentare, care nu fac altceva decât să adâncească situaţia.

Dar dacă veţi reuşi să-i acceptaţi pe copiii dumneavoastră aşa cum sunt ei şi veţi recunoaşte normalitatea lor, atunci veţi primi intenţia pe o cale ocolită. În acest caz, intenţia dumneavoastră interioară se va transforma în intenţie exterioară.

Acordaţi-le copiilor atenţie şi grijă şi, atât cât este posibil, daţi-le şi libertate. Eliberaţi-i pe ei de necesitatea de a fi „normali", iar pe dumneavoastră – de necesitatea de a-i face „normali". Şi atunci, nu imediat, ci după trecerea unui anumit timp, veţi vedea rezultatele.

În acelaşi timp, dumneavoastră decideţi dacă să acceptaţi sau nu sfatul meu. Cred că aţi înţeles că v-am dat un răspuns, nefiind un specialist în domeniul psihiatriei. Dar am eu dreptul, în general vorbind, să dau asemenea sfaturi?

Sufletul dumneavoastră vă poate da răspuns la orice întrebare referitoare la persoana dumneavoastră. Daţi-i mai multă crezare glasului inimii dumneavoastră decât părerii altor oameni, inclusiv a mea.

Singurul meu avantaj constă în faptul că îmi sunt indiferenţi copii dumneavoastră. În acest sens, în raport cu ei, eu nu am potenţiale excedentare şi de aceea intenţia mea de a da un răspuns este curată.

În general vorbind, nu înţeleg de ce vă preocupă soarta Rusiei, dacă copiii dumneavoastră sunt bolnavi? Nu este mult prea mult? Nu-mi plac aceste idei – să-i faci pe toţi fericiţi.

Fiecare individ formează doar stratul lumii sale, de aceea un singur individ nu poate ferici toată Rusia. Acest lucru îl pot face toţi oamenii împreună. Dar oamenii, uniţi în jurul unei idei comune, ajung până la urmă să creeze un pendul. Iar acesta, mai devreme sau mai târziu, îşi va începe activitatea sa distructivă: îi îndepărtează pe aderenţi de calea pe care trebuie să meargă şi dezlănţuie lupta cu concurenţii.

Dumneavoastră ştiţi perfect cum se termină toate ideile de a-i face fericiţi pe oameni. Oricare idee asemănătoare, inclusiv cea mai luminoasă dintre ele, aceea care se bazează pe dragostea pentru Dumnezeu, generează un pendul. În numele Domnului şi în numele fericirii pe Pământ au fost distruse popoare întregi.

Un pendul nu este în stare să-i facă pe toţi oamenii fericiţi. Fericirea nu poate fi generală. Această noţiune este pur individuală. Dacă toată societatea se mobilizează pentru construcţia fericirii generale, apare acea dezordine care, după exprimarea scriitorului Bulgakov[2] „se află nu în W.C.-uri, ci în capetele oamenilor". Pentru penduli este profitabil să dea grija pentru alţii drept mărinimie sufletească.

---

[2] Mare scriitor şi dramaturg rus al secolului al XIX-lea care, în piesele sale a înfierat multe tare ale societăţii în care a trăit şi a creat (n.tr.)

Ei se pricep foarte bine să creeze stereotipuri foarte convingătoare. Dar toate acestea nu sunt decât o frumoasă demagogie. Oamenii vor fi cu toții fericiți numai atunci când fiecare va merge spre Scopul Său, prin Poarta Sa. În sensul acesta, Transurfingul constituie un pendul pentru individualiști. Dar acesta este unicul drum real spre o fericire veritabilă și nu una efemeră.

Este necesar să le întoarcem spatele pendulilor, să ne eliberăm sufletul din „cutia" stereotipurilor și să ne ocupăm de propria fericire. În calea spre propriul scop veți realiza o sumedenie de lucruri, cu adevărat minunate și folositoare. Și, desigur, veți ajuta mulți sărmani și nefericiți, pentru că vi se vor ivi mari posibilități:

„Dumneavoastră spuneți că atunci când individul se află pe valul succesului, el este fericit și totul îi reușește; important este să nu se lase influențat de pendulii distructivi. Dar ce spuneți despre faptul că omului nu-i poate merge bine întotdeauna? Fie la serviciu – carieră, promovare, succes, fie acasă – confort, liniște și dragoste. Dar, vedeți, în majoritatea cazurilor, vrei ca totul să-ți meargă foarte bine".

Dumneavoastră spuneți – că omul nu le poate avea pe toate. Este o alegere personală. Dacă dumneavoastră așa credeți, înseamnă că așa va fi. Ceea ce alegeți, aceea vi se întâmplă. Dumneavoastră scrieți că *„în majoritatea cazurilor vrei ca și colo și dincolo să îți meargă foarte bine".* Și aici vi se realizează alegerea. Ea reflectă faptul că *vreți* ca totul să fie foarte bine. Dar doar atât. Dumneavoastră vreți, nu-i așa? Ei bine, veți primi ce vreți.

Când veți înceta să mai *vreți și veți avea intenția să aveți,* atunci veți și primi. Fiți atent la deviza transurfingului: *„Eu nu vreau și nu sper. Eu am intenția".*

Potențialele importanței

„Sugerați-mi, cum să scap de temeri, de nelinişti, de panică? Cum se poate face acest lucru în mod practic? De exemplu: pleacă undeva fiul sau fiica mea. Sunt neliniştit şi îngrijorat: o fi ajuns cu bine? De ce nu dă un telefon?"

Aţi atins o problemă interesantă, dar complicată. O reţetă universală împotriva fricii nu există. Şi dacă s-ar fi găsit un mijloc simplu şi eficient care să risipească frica fără să modifice conştiinţa, ar fi fost una din cele mai mari descoperiri ale tuturor timpurilor.

Frica, în termenii transurfingului, este un potenţial energetic excedentar care apare când obiectului fricii i se acordă o importanţă excesiv de mare. Potenţialul excedentar distruge echilibrul din câmpul energetic şi de aceea generează forţe orientate spre înlăturarea lui.

Să presupunem că sunteţi nevoit să mergeţi pe marginea unei prăpastii şi, panicat, vă temeţi să nu cădeţi. În ce mod pot să înlăture acest potenţial forţele de egalizare? Modalitatea care cere cel mai mic consum de energie este să fiţi împins în prăpastie şi să se termine totul. Întotdeauna natura merge pe calea pierderilor minime.

Dar întrucât această variantă nu vă aranjează, va trebui să înfrângeţi rezistenţa forţelor de egalizare, cu alte cuvinte să fiţi calm, să vă stăpâniţi emoţia. Rezultă că pentru a echilibra potenţialul fricii sunt necesare eforturi suplimentare. Ca urmare, energia dumneavoastră se consumă dublu: pentru potenţialul ca atare şi pentru menţinerea

acestuia. Aproape că nu vă mai rămâne energie liberă şi de aici vine acea înţepenire.

Dacă potenţialul fricii este destul de mare, ea este greu de ţinut sub control şi atunci forţele de egalizare fac ce vor cu dumneavoastră. Cu alte cuvinte, apare panica şi atrageţi forţele de stingere a potenţialului, adică – pieirea dumneavoastră.

Dacă în mod conştient coborâţi ştacheta importanţei, atunci frica dispare. Dar marea problemă este că nu reuşeşti ca în mod conştient să nu dai importanţă. De aceea, singura modalitate eficientă este asigurarea – calea ocolită. În fiecare caz concret în parte, ea poate fi diferită.

Dacă nu ai cum să te asiguri, atunci tot ceea ce se poate face este să nu te lupţi cu panica. Dar cum? Să începi să te autoconvingi că nu trebuie să te temi – este inutil. Autoamăgindu-te, nu faci nimic. Orice formă de luptă cu frica nu face altceva decât să vă ia din energie şi să adâncească potenţialul excedentar. Dacă nu se poate fără teamă, atunci temeţi-vă! Acţionaţi aşa cum puteţi, numai nu vă luptaţi cu frica.

De exemplu, aveţi emoţii când trebuie să luaţi cuvântul – să vă fie de bine!Emoţionaţi-vă cât poftiţi şi cum vă place. Lăsaţi-vă în voia acestui minunat simţământ. Permiteţi-vă să vă manifestaţi chiar exagerat. Dacă vă veţi permite acest lucru, imediat după aceea toate emoţiile vor dispărea. Se întâmplă aşa pentru că cea mai mare parte din energie se consumă în lupta cu emoţiile.

Alarmarea şi neliniştea sunt manifestări mai slabe ale fricii. Aici importanţa este generată de faptul că nu ştii la ce să te aştepţi. În acest caz există posibilitatea ca în mod conştient să cobori ştacheta importanţei. Dacă vă alarmează ceva, explicaţi-vă că un asemenea comporta-

ment este extrem de păgubos. Temerile şi aşteptările cele mai rele, de regulă, se adeveresc.

Una din modalităţile de a înlătura neliniştea este acţiunea – n-are importanţă ce fel de acţiune. Potenţialele alarmării şi neliniştii se risipesc prin acţiune. Dacă staţi şi doar vă neliniştiţi, neliniştea va dura până când veţi începe să faceţi ceva. Tipul de activitate poate să nu aibă nicio legătură cu obiectul neliniştii. Este suficient să vă ocupaţi de ceva şi veţi simţi imediat că neliniştea s-a dus.

Un bun punct de sprijin pentru coborârea ştachetei importanţei îl poate constitui principiul coordonării intenţiei: totul merge cum trebuie. Permiteţi-vă să nu ştiţi cum trebuie să se desfăşoare evenimentele. Slăbiţi controlul asupra scenariului şi lăsaţi-i situaţiei posibilitatea de a se rezolva benefic.

Circumstanţele vor începe să se aranjeze de la sine benefic dacă dumneavoastră vă veţi deplasa pe curs în mod conştient, şi nu veţi da din mâini ca să înaintaţi. Principiul coordonării intenţiei funcţionează, puteţi fi sigur. Lumea nu intenţionează să facă neplăceri nimănui. Nu pentru că ar exista forţe care, chipurile, au grijă de dumneavoastră. Ci pentru că astfel se pierde mai puţină energie.

Natura nu pierde energie în gol. Nu este avantajos pentru ea să consume energie pentru dumneavoastră. Neplăcerile sunt întotdeauna legate de consumuri excedentare de energie. Bunăstarea, dimpotrivă, este normală şi necesită consumuri minime de energie. Raţiunea umană, neavând cunoştinţă de căile minimei rezistenţe, luptă împotriva cursului variantelor şi se aglomerează singură cu tot soiul de piedici şi probleme. Dar de unde să le tot iei? Legea conservării energiei nu a desfiinţat-o încă nimeni.

Principiul coordonării nu trebuie înţeles ad-litteram. De exemplu, să ajungi în cazanul cu smoală şi să susţii că totul merge cum trebuie. Dar în general te poţi bizui în totalitate pe acest principiu.

„Problema mea este următoarea: mi-am propus scopuri foarte mari, dar mă aflu în permanenţă înconjurat de penduli care îmi pun piedici. Nu pot să vorbesc cu nimeni despre scopul meu, să discut despre interesele mele; până şi rudele îmi spun că n-o să realizez nimic. Observând oamenii, văd că, practic, toţi sunt pe acelaşi calapod. Sugeraţi-mi, vă rog, ceva".

Fireşte, pendulii vă vor pune piedici; ei le pun tuturor beţe-n roate. Ca să contracaraţi atitudinea lor, trebuie menţinută ştacheta importanţei la nivelul de jos, adică nu trebuie să acordaţi atenţie excesivă la absolut nimic. O asemenea recomandare sună nefiresc; şi cu toate acestea, majoritatea problemelor apar tocmai din cauza importanţei interioare şi exterioare.

„Scopurile foarte înalte", prin definiţie nu sunt nicidecum greu de realizat. Le fac greu realizabile stereotipurile raţiunii. Cu ajutorul principiului coordonării intenţiei aceste stereotipuri pot fi distruse.

Vă puteţi realiza orice scop, dacă el este al dumneavoastră. Dacă scopul este străin, puteţi să aveţi un oarecare disconfort sufletesc dacă vă tot răsuciţi în minte imaginea că scopul ar fi deja atins.

Cât priveşte problema alegerii propriului scop şi a modalităţilor concrete de realizare a acestuia, puteţi doar să luaţi notă de ce spun ceilalţi, dar atât. Îndemnurile inimii trebuie să servească drept ghid de acţiune şi nu sfaturi-

le altora, mai ales ale celor apropiaţi care „vă doresc binele din toată inima”.

Dar, în general, din scrisoare eu nu pot să-mi dau seama cu exactitate în ce constă problema dumneavoastră. Mai ales că nu-mi este clară fraza: „Observând oamenii, văd că, practic, toţi sunt pe acelaşi calapod”.

„Vreau să lămuresc: toţi oamenii care mă înconjoară, inclusiv părinţii şi prietenii, nu mă înţeleg; nu-mi înţeleg dorinţele şi îmi impun să-mi văd de interesele mele. Ei nici măcar nu înţeleg cum pot eu să gândesc aşa. Iar eu sunt un om care preferă disciplina severă, planificarea fiecărei zile, activismul, perseverenţa, consecvenţa în realizarea propriului scop; năzuiesc să obţin cunoştinţe noi etc. Iar părinţii mei mă obligă să uit de toate astea spunându-mi că trebuie să-mi găsesc de lucru şi să trăiesc liniştit (după părerea mea, acestea sunt scopuri minore). Toţi prietenii mei au o filozofie de viaţă, zic eu, şi mai rea: cum să chiulească de la ore, cum să-şi facă răutăţi unul altuia şi chiar să-l jignească pe profesor; discută teme neinteresante, după părerea mea. De asemenea, mă deranjează la lecţii. În plus, şi părinţii mei se ceartă permanent”.

Acum tabloul s-a mai clarificat. Nu ştiu dacă îţi va plăcea sfatul meu. Dar rostul meu este să propun, iar dumneata vei hotărî singur. Eu nu impun niciodată nimănui nimic. Mă întrebaţi – eu răspund.

Aşadar, pentru rezolvarea acestei probleme trebuie să te joci de-a „prostul”. În sensul propriu al cuvântului. Vorbesc foarte serios, să nu crezi că o spun „la mişto”. Alege cu foarte multă atenţie cine ai vrea să fie prostul. E

de preferat să nu fie o persoană, ci un obiect neînsufleţit. Ţi-aş propune o variantă – un ursuleţ de pluş.

După ce ai găsit prostănacul potrivit elaborează un plan „ştiinţific": unde, când şi cum să se rostogolească. Ar fi foarte bine să întocmeşti şi nişte instrucţiuni cu descrierea amănunţită a acţiunilor, ceva de genul acesta: „Rostogolirea prostului mai sus amintit se efectuează prin răsucirea acestuia în jurul axului longitudinal. În acelaşi timp, prostănacul trebuie să se afle pe o suprafaţă netedă, într-o poziţie care să nu împiedice răsucirea. Rostogolirea respectivului prostănac se va efectua în condiţiile depunerii unor eforturi susţinute, executate de mâinile rostogolitorului. Şi aşa mai departe, în acelaşi spirit.

În general, instrucţiunile şi planul trebuie să fie alcătuite amănunţit, cu precizarea tuturor detaliilor posibile, inclusiv instrucţiuni privind tehnica securităţii muncii. Tratează această chestiune cu toată seriozitatea. În final, trebuie să rezulte un proiect impresionant. Îţi recomand să-i dai un aspect de act oficial şi să-l pui într-o mapă.

După ce proiectul va fi gata, treci la realizarea lui. Pregăteşte-te minuţios şi execută toate acţiunile necesare, respectând cu stricteţe instrucţiunile. Ia-ţi o mină foarte deşteaptă şi concentrată. Dacă te umflă râsul şi nu te mai poţi ţine, întrerupe pentru un timp această îndeletnicire, linişteşte-te şi apoi continuă.

Crezi că îmi bat joc de tine, nu-i aşa? De fapt, cauza problemei se ascunde în potenţialul foarte ridicat al importanţei tale interioare. Tu scrii că: *„... sunt o persoană care preferă o disciplină aspră, planificarea fiecărei zile, activitate continuă, perseverenţă, tenacitate în realizarea propriului scop..., dar sunt în permanenţă înconjurat de penduli care mă deranjează"*.

Tu îţi impui (probabil le impui şi altora) nişte cerinţe foarte înalte. Nu pot să afirm, dar presupun că ţi-ai asumat rolul omului care se ocupă serios şi cu toată răspunderea de o chestiune importantă". Dacă este aşa, în jurul tău se foiesc în permanenţă oameni cu trăsături de caracter complet opuse. De exemplu, te pot scoate din sărite tot felul de persoane iresponsabile, indisciplinate şi cârcotaşe. În genere, tot soiul de incompetenţi care se vor strădui să te împiedice să faci o planificare exactă.

De ce se întâmplă aşa? Pentru că potenţialul excedentar al importanţei tale interioare creează o puternică polarizare. Oamenii cu trăsături de caracter opuse vor fi atraşi de tine ca pilitura de fier de un magnet. Aşa lucrează forţele de egalizare care trebuie să înlăture potenţialul. Lumea înconjurătoare este oglinda ta. Dar dacă tu creezi potenţialele excedentare de importanţă interioară şi exterioară, oglinda denaturează imaginile. Iată, denaturarea realităţii se manifestă prin faptul că eşti înconjurat de nişte penduli care te deranjează.

Ca să fiu mai exact, oamenii care te deranjează nu sunt pendulii, ci marionetele acestora. Pendulii simt energia potenţialului tău şi îi obligă pe oameni să se poarte astfel încât să-ţi facă în ciudă. Tu te enervezi, iar paiaţa ţopăie şi mai abitir pentru că pendulul trage de sfori şi îi ia energia enervării.

Este suficient însă să alungi potenţialul importanţei şi tabloul lumii înconjurătoare se va transforma. Vor rămâne aceiaşi oameni, dar ei se vor purta cu tine cu totul altfel. Imediat ce va dispărea polarizarea, oglinda se va „corecta" şi realitatea va reveni la normal.

Dar ce anume determină această polarizare? Să fie oare calităţile tale, trăsăturile de caracter pozitive? Nicide-

cum. Ai calităţi deosebite care îţi fac cinste şi, neîndoielnic, te vor ajuta în viaţă. Polarizarea apare ca o consecinţă a relaţiilor de dependenţă.

Calităţile tale nu vor produce niciun fel de schimbări în tabloul energetic, atâta timp cât te compari cu alţii. De exemplu, tu gândeşti aşa: eu sunt disciplinat, iar ei sunt nişte căscaţi; ei sunt nişte lasă-mă să te las iar eu ştiu ce vreau. Iată, această opoziţie este cea care „atrage" polarizarea.

Executând acest ritual, tu vei reduce la zero toată importanţa interioară. Sau e posibil să-ţi dai seama că acest ritual nu ţi se potriveşte. Atunci va fi mai bine pur şi simplu să încetezi să te mai compari cu cei din jur. *Permite-ţi luxul de a fi tu însuţi şi permite-le şi altora să fie ei înşişi. Nu te mai încrâncena.* După ce vei face acest lucru, polarizarea va dispărea imediat, iar lumea înconjurătoare se va schimba într-un mod de neînţeles – ea nu te va mai deranja. Atunci vei înţelege ce este acela „Transurfingul realităţii".

„Îl sfătuiaţi pe un cititor serios să se joace de-a „prostul". Dar ce să facă aceia cărora le place prea mult să facă pe proştii? Cum poţi să îţi impui să te ocupi de lucruri serioase?"

Ei nu vor să se ocupe de lucruri serioase – nu pentru că n-ar fi serioşi, ci pentru că e treaba lor, nu este treaba ta. Lenea este o stare sufletească. Evident, sufletul nu are niciun chef să se ocupe de treburi care nu îl privesc. Poate că el a venit pe această lume nu pentru a investi în cine ştie ce pendul, ci pentru a se încălzi la soare pe malul unei mări calde sau să schieze în Alpi, sau să călătorească; câte plăceri nu sunt pe lumea aceasta?

„Dar de lucrat cine va lucra?" – întreabă un pendul supărat. La această întrebare se poate răspunde în glumă, cu cuvintele unui cântec studenţesc: „Să lucreze acel urs lăţos şi să bâjbâie, să orbecăie şi să mormăie cât va dori prin pădure". Chiar aşa, pentru că simţul datoriei şi necesitatea au fost inventate de penduli.

Lumea noastră este într-adevăr atât de bogată şi de generoasă, încât bogăţiile ei ajung pentru toţi, dacă fiecare se va deplasa spre ţelul Său prin poarta Sa. Dar acest lucru este puţin probabil să se întâmple cândva în acest fel. Însă un individ, luat separat, poate să transforme stratul lumii sale într-un colţişor foarte plăcut.

Pentru aceasta, fiecare trebuie să-şi găsească scopul propriu şi poarta proprie. Dacă vă veţi deplasa spre propriul scop, nu va fi nevoie nici să vă autoconvingeţi şi nici să vă impuneţi. Sufletul va alerga sărind într-un picior spre scopul său prin poarta sa. Pentru alţii, poarta dumneavoastră ar putea să pară o treabă apăsătoare, dar pentru dumneavoastră va fi o plăcere.

Atâta timp cât vă veţi deplasa spre un scop străin, printr-o poartă străină, veţi lucra pentru un pendul. Pe acest drum, sufletul dumneavoastră va spune tot timpul „nu vreau", iar raţiunea va spune apăsat „trebuie". Acest drum nu duce nicăieri, cu toate argumentele rezonabile şi frumoasele decoruri cu care va fi garnisit. Soluţia este una singură – să vă determinaţi propriul scop şi să vă deplasaţi spre el.

Iar deocamdată leacul pentru necesitatea impusă poate deveni jocul. Amintiţi-vă cum în copilărie vă jucaţi de-a oamenii mari: de exemplu, la magazin sau la spital. Faceţi şi acum la fel. Imaginaţi-vă că nu trebuie să munciţi, ci să vă jucaţi.

Veţi suferi de necesitatea impusă numai în cazul în care vă veţi lăsa prins în joc până peste cap. Alegeţi-vă rolul de spectator-actor. Acţionaţi detaşat. Nu vă lăsaţi prinşi în totalitate de treaba pe care trebuie să o executaţi. Prefaceţi-vă că aceasta este un joc. *Arendaţi-vă.*

Inversarea realităţii

Realitatea schimbă inexorabil cadrele sale pe pelicula timpului. Sărbătorile vin şi pleacă. Ce păcat că sunt aşa de scurte! Hemingway avea dreptate când afirma că sărbătoarea trebuie mereu purtată cu tine. Dar faptul acesta arareori ne reuşeşte. Sărbătoarea se pierde pe neaşteptate undeva şi toate culorile vieţii pălesc. În suflet apare pustietatea, te copleşesc plictisul, tristeţea, mâhnirea, uneori explicabile, alteori parcă n-ar avea cauze vizibile.

Cel mai neplăcut lucru este faptul că lumea se cufundă cu repeziciune şi chiar cu o anumită dorinţă în întunecime, iar înseninarea apare încet, după o aşteptare apăsătoare. Aplecarea individului spre negativism îşi face treaba sa întunecată, aspră. Oprimarea – este starea de unitate între suflet şi raţiune în ceea ce individul are mai rău.

În acest caz, intenţia exterioară împinge neabătut realitatea spre zonele întunecate ale spaţiului variantelor. Oglinda reacţionează rapid, fără zăbavă. Iar înseninarea nu mai apare după aceea timp îndelungat pentru că individului îi este greu şi el, prin atitudinea sa ternă, întunecă pur şi simplu încontinuu stratul lumii sale.

Uneori este aşa de rău, de urât, încât nici n-ai putere să-ţi aminteşti de transurfing sau de ceva asemănător. Cum să te smulgi din acest cerc vicios şi să îndrepţi realitatea? În genere fie spus, practic este destul de greu. Şi totuşi există o metodă radicală cunoscută sub denumirea de *inversarea realităţii.*

S-a întâmplat lucrul acesta demult, dar nu chiar aşa demult – acum douăzeci de ani. Pe timpul acela eram studenţi la fizică, la o facultate de-a dreptul înfiorătoare, unde profesorii erau „bestiali", ca pe vremea grotelor. Am intrat şaptezeci şi cinci de persoane şi am terminat facultatea cam douăzeci şi cinci. În asemenea condiţii funcţiona legea: *vrei să trăieşti – învaţă să râzi.*

Noi născocisem atunci un joc, de care şi uitasem cu totul. Abia după aceea am înţeles că jocul acela se desfăşura după toate regulile transurfingului. Esenţa jocului consta în inversarea situaţiei, pe dos faţă de cum era. Cum făceam, puteţi aprecia singur:

„M-a încercat o foarte veselă dezamăgire". De fapt, am avut un necaz foarte fericit"!

„Un gentleman simpatic, aflat la volanul maşinii sale, m-a stropit irezistibil de plăcut din cap până-n picioare cu noroi".

„Toate încercările mele au fost de prisos şi acest fapt a constituit chezăşia succesului".

„Ea nu mă iubeşte! Este prea frumos să fie adevărat! Ciuma de ea, ce ştie să se prefacă!"

„El m-a părăsit! Am nechezat de bucurie precum calul lui Budionnâi[3]!"

---

[3] Budionnâi – comandantul Armatei de Cavalerie (în cadrul Armatei Roşii), în timpul războiului civil din Rusia (1918-1920). A

Şi aşa mai departe, în acelaşi stil, cu toate înfloriturile de rigoare. Singurul lucru care ne deranja erau hohotele de râs isteric care însoţeau toate aceste inversări ale insucceselor. La cursuri, nimeni nu-ţi permite să râzi în hohote şi de aceea râsul înăbuşit se transforma în ceva ce ar fi putut fi numit gâlgâit, fornăit, grohăit, mârâitură, tuse şi alte sunete pe care le emit doar paricopitatele şi alte vietăţi ce trăiesc pe pământ sau în apă. În pauze, energia acumulată în acest fel se revărsa într-un vuiet absolut idiot.

Ce se întâmplă în aceste situaţii din perspectiva transurfingului, înţelegeţi şi dumneavoastră. În primul rând, imediat este abandonată orice importanţă şi potenţialele excedentare dispar. În al doilea rând, parametrii emisiei noastre mentale, energia entuziasmului nostru, chiar dacă era grotesc, nu coincidea deloc cu liniile triste ale vieţii şi de aceea trecerea se realiza imediat. Oglinda reacţiona rapid deoarece sufletul şi raţiunea ajungeau în sfârşit să răsufle uşurate. Drept urmare, realitatea se îndrepta.

La un moment dat trebuia să dăm examen la teoria probabilităţilor. Profesorul era un tip îngrozitor, eufemistic spus. Eram la căminul studenţesc, în noaptea de dinaintea examenului respectiv. Nefericită noapte. Împreună cu prietenii ne storceam creierii, cum să facem să ieşim totuşi cu bine din situaţia respectivă.

- Băi, care ştie ce înseamnă probabilitatea şi cum poate fi calculată?

- Este un mister ce pluteşte în ceaţă.

- Colegii noştri, gloabele naibii, stau în cameră şi tocesc.

- Asta nu e de noi! Suntem bărbaţi sau ce suntem?

---

contribuit la înfrângerea definitivă a armatelor „albilor" (Denikin, Vranghel) Mareşal al Uniunii Sovietice.

- Avortoni nenorociţi! – exclamă din uşă o „gloabă” care ne auzise discuţia.

- Taci bă din gură, nefericitule! Noi suntem nişte gentlemeni!

- I-auzi! Neruşinaţilor!

- Noi suntem nişte tineri oameni de ştiinţă!

- Sunteţi nişte debili mintali!

În sfârşit, cineva a venit cu ideea să stăm toată noaptea şi să jucăm cărţi. Au fost cu toţii de acord. Eu însă le-am spus că e prea de tot şi că mă duc să mă culc. În schimb, „gentlemenii” s-au pus la costum cu cravată şi, ca tacâmul să fie complet, cu o ţigară de foi ieftină în gură şi cu o sticlă de băutură dubioasă pe masă, s-au apucat de joc.

Dimineaţa i-am găsit tot acolo.

- Idioţilor – le spun eu – n-o să vă meargă!

Ei s-au ridicat de la masă, s-au scuturat mahmurei şi au pornit să înfrunte moartea.

Şi într-adevăr, n-au făcut nimic. Au luat cu toţii câte un trei[4]. În schimb eu... Cu totul altă treabă! Eu am luat patru! Într-adevăr, era un succes! Ce m-au mai invidiat! Nu-mi dădeau pace, mă priveau în ochi şi mă tot întrebau cu insistenţă cum de am reuşit această performanţă.

Iar eu mergeam cu capul sus, mândru nevoie mare.

- Aţi văzut? V-am spus eu! Sper să înţelegeţi, domnilor, cam unde ar trebui să vă băgaţi aceste amărâte note de trei!

În aceeaşi zi, am fost sărbătorit cu mare „pompă” pentru victorie. Ne-am distrat pe cinste. Iar a doua zi m-am dus şi am dat din nou examenul; l-am luat cu cinci, nota maximă. Asta a fost tot! Credeţi-mă, nu este o născocire.

---

[4] Sistemul de notare este de la 1 la 5, nota de trecere fiind trei

Dacă inversarea este de calitate şi este executată corespunzător, rezultatul nu se lasă aşteptat.

Dar dacă starea de spirit este atât de proastă, încât este imposibil să faci inversarea? Atunci, trebuie să-ţi creezi o stare de spirit şi mai proastă, s-o duci până la grotesc, până la absurd. Dacă gradul de contrast al slide-ului este maxim, acesta se transformă la un moment dat în negativ. Noi am procedat cam în acest fel.

Să zicem că o fată are depresie. Pentru a sublinia situaţia, ea se îmbracă complet în negru şi declară că este în doliu. Toţi se apropie, îşi exprimă compasiunea, se interesează cam cum a decis ea să-şi ia viaţa şi cam când se va petrece evenimentul. În sfârşit, în jurul ei se adună o mână de „nenorociţi" care încep să îngâne un cântec de jale, cu lamentări, cu vaiete, cu frângeri de mâini, în general, cu tot tacâmul, ca nişte „tribali" care se respectă. Treptat, cântecul sălbatic se transformă într-un vuiet prelung, apoi într-un urlet canin veritabil şi, în final, niciunul nu se mai poate ţine şi izbucnesc toţi în râs ca nebunii, inclusiv doamna în negru.

Sigur, totul este simplu dacă există un astfel de anturaj vesel. Dar când omul este singur, se descurcă şi el cum poate. Ce metode să folosiţi? Fiecare face cum pofteşte. Fără glumă. Trebuie într-adevăr, să împingi situaţia până la absurd. Dar nu se vor folosi în niciun caz mijloace care să modifice starea de conştiinţă; altfel va fi cu adevărat rău.

Mie, personal, nu-mi place metoda contrastului aplicată de unul singur, de aceea nu v-o recomand; o amintesc doar cu titlu informativ. O stare apăsătoare, copleşitoare, arată un nivel extrem de scăzut al energiei intenţionale. Este mai bine ca energetic să te menţii la un nivel corespunzător şi atunci stările depresive vor dispărea.

După cum vedeţi, inversiunea realităţii seamănă foarte bine cu principiul coordonării intenţiei. Deosebirea constă, însă, doar în aceea că inversiunea este mai radicală şi că e plină de umor.

Capitolul VI

ÎNCHEIERE

Pe baza modelului variantelor sunt explicate unele fenomene paranormale şi unele fenomene ale timpului şi spaţiului.

Realitatea stranie

În încheiere, aş dori să mai consolidez puţin terenul pe care se sprijină raţiunea. Uf! În transurfing există atât de multe lucruri incredibile, încât în permanenţă trebuie să i se explice raţiunii că toate acestea sunt cu adevărat reale.

Orice model ar fi pus la baza transurfingului, principiile sale rămân valabile. Cu alte cuvinte, *toate aceste principii sunt invariante în raport cu modelul.* Iar principiul de bază constă în aceea că gândurile noastre nu au doar o influenţă indirectă asupra realităţii care ne înconjoară, ci şi una directă. Ştiinţa oficială refuză deocamdată să recunoască acest fapt deoarece verificarea pe cale experimentală nu a dus la aceleaşi rezultate uniforme. Dar noi trebuie să ne rezolvăm problemele acum şi să nu aşteptăm până când oamenii de ştiinţă îşi vor spune cuvântul în mod oficial.

Ne-am obişnuit cu toţii că lumea noastră se subordonează legii cauzalităţii, potrivit căreia orice efect are o cauză. Prin cauză se înţelege de obicei o anume acţiune. Dar problema este că gândurile omului sunt considerate a fi doar un îndreptar pentru acţiunile sale viitoare, şi nu sunt privite ca o emisie materială capabilă să influenţeze lumea înconjurătoare. Şi cu toate acestea, faptele sunt lucruri îndărătnice.

Manifestările inexplicabile ale activităţii intenţiei exterioare nu au putut fi în întregime ignorate de ştiinţă. Renumitul psihiatru elveţian Karl Jung a studiat fenomenele legate de interacţiunea dintre gânduri şi realitatea materială. El a analizat sute de cazuri ciudate care se manifestau

ca nişte coincidenţe greu de înţeles şi care nu erau determinate de cauze vizibile. Jung a denumit aceste coincidenţe prin termenul de *sincronicitate*. În prelegerea „Despre sincronicitate", el se referă la un exemplu clasic din cazuistica sa.

„Pe 1 aprilie 1949, dimineaţa, am desenat în blocnotesul meu ceva de genul jumătate peşte-jumătate om. Într-o discuţie, cineva mi-a amintit de obiceiul de a-l numi pe cineva „peşte de aprilie". La micul dejun, mi s-a servit peşte. Într-o discuţie, cineva mi-a adus aminte că există obiceiul de a păcăli pe cineva de 1 Aprilie agăţându-i un peşte de hârtie pe spate fără ca acesta să observe (peşte de aprilie). În cursul zilei, una din fostele mele paciente, pe care n-o mai văzusem de câteva luni, mi-a arătat câteva tablouri cu peşti. Seara, cineva mi-a arătat o bucată de goblen cu imagini de monştri marini şi peşti. În dimineaţa următoare am întâlnit o fostă pacientă care fusese ultima oară la mine în urmă cu 10 ani. În noaptea de dinaintea întâlnirii noastre ea visase un peşte. Câteva luni mai târziu, am inclus acest caz într-una din lucrările mele şi, după ce am terminat descrierea, am ieşit din casă şi m-am îndreptat spre lacul unde mai fusesem deja de câteva ori în cursul aceleiaşi dimineţi. De data aceasta, am văzut pe debarcader un peşte de vreo treizeci de centimetri. Şi cum prin apropiere nu era nimeni, nu am putut să-mi explic în ce mod a ajuns peştele acolo".

Nu mă pot abţine să nu citez încă un fragment din prelegerile lui Jung. Motivul îl veţi afla mai târziu. El scrie: „Aş putea să vă relatez extrem de multe astfel de întâmplări care, în principiu, nu sunt mai puţin uimitoare sau incredibile decât rezultatele incontestabile obţinute de Rein (este vorba de experimentele cu percepţii extrasenzoriale,

cum ar fi ghicirea cărţilor de joc – nota autorului). Veţi înţelege că aproape fiecare caz în parte necesită o explicaţie. Dar explicaţia cauzală, singura posibilă din perspectiva ştiinţelor naturii, nu este sustenabilă din cauza relativităţii psihice a spaţiului şi timpului care constituie condiţii obligatorii pentru relaţia de cauză - efect.

Eroina acestei întâmplări este o tânără pacientă care, cu toate eforturile noastre reciproce, era total „închisă" din punct de vedere psihologic. Dificultatea consta în aceea că ea credea că este competentă în orice problemă. Educaţia ei extraordinară îi pusese la îndemână o „armă" ideal de potrivită pentru acest scop şi anume un raţionalism cartezian uşor înnobilat de ideea ei de realitate ireproşabil „geometrică". După câteva încercări nereuşite de a-i mai „dilua" raţionalismul printr-o gândire puţin mai umană, eu am fost nevoit să mă limitez în a spera într-un eveniment neaşteptat şi iraţional, ceva care să-i zdruncine retorta intelectuală în care ea se ferecase.

Şi iată că într-o zi, aflându-mă în faţa ei, cu spatele la fereastră, ascultam torentul retoricii sale. În noaptea aceea, ea avusese un vis remarcabil în care cineva i-a dăruit un scarabeu de aur – o piesă deosebit de valoroasă. Îmi povestea acest vis, când am auzit o lovitură uşoară în fereastră. M-am întors şi am văzut o insectă destul de mare care se izbea de geam, în mod sigur încercând să pătrundă din afară în camera întunecată. Lucrul acesta mi s-a părut foarte straniu. Am deschis fereastra şi am prins insecta de îndată ce a pătruns în cameră. Era un cărăbuş sau un gândac obişnuit asemănător cu scarabeul. Cetonia aurata, a cărui culoare galben-verzuie amintea foarte puternic de culoarea scarabeului de aur. I-am întins pacientei mele gândacul şi i-am spus: „Iată scarabeul dumneavoastră".

Această întâmplare a făcut breşa dorită în raţionalismul ei şi a spart gheaţa rezistenţei ei intelectuale. Acum, tratamentul putea să dea rezultate satisfăcătoare".

Şi iată că la o jumătate de oră după reflecţiile mele despre gândacul lui Jung, în timp ce mă gândeam dacă să le includ în carte ca exemplu, s-a lovit de fereastră un Pelerin, cu o înfăţişare impunătoare. Era un gândac asemănător cu cel descris mai-sus. Vreţi – credeţi, nu vreţi – nu credeţi. Trebuie să recunosc că, deşi astfel de apariţii sunt extrem de rare, nu m-a surprins deloc această întâmplare. Şi nu pentru că m-am obişnuit să mă raportez calm la fenomenele de sincronicitate. Dimpotrivă, absorbit de reflecţiile mele, nu i-am acordat acestui eveniment niciun fel de importanţă. Cu un gest maşinal, i-am dat drumul gândacului prin oberliht ca să nu-l mai caute. Abia după un timp oarecare, efectiv m-am îngrozit: Doamne Dumnezeule, ce idiot pot să fiu! A câta oară intenţia exterioară mă atenţionează de prezenţa ei; a câta oară deschid ochii mari de uimire! Dorm adânc în stare de veghe când din toate părţile sunt asaltat de câte un semn. Dacă aş fi fost superstiţios, aş crede că e un semn de sus. Vă puteţi imagina că în permanenţă oamenii dorm în stare de veghe şi nu observă manifestări evidente ale intenţiei exterioare!

Există o multitudine de astfel de exemple. Din punctul de vedere al transurfingului, aici situaţia este absolut clară: în anumite cazuri, vizualizarea generează o rafală puternică de vânt al intenţiei exterioare. Dar Jung nu s-a grăbit să tragă o concluzie finală despre ceea ce a constituit cauza coincidenţelor: gândurile în sine au generat evenimentele sau gândurile au apărut ca urmare a unui presentiment neconştientizat al evenimentelor. Pe de o parte, el spune că „gândurile au creat baza pentru o serie de eve-

nimente întâmplătoare, iar, pe de altă parte, - „uneori este greu să te desprinzi de impresia că există un presentiment al apariţiei unei serii de anumite evenimente".

În lucrarea sa „Sincronicitatea: un principiu acauzal unificator" (1960), Jung a definit sincronicitatea ca fiind instalarea simultană a unei oarecare stări psihice şi a unuia sau a mai multor evenimente din lumea exterioară care au paralele esenţiale cu starea subiectivă dintr-un moment dat. Mult timp Jung nu s-a hotărât să-şi publice lucrarea, întrucât fenomenul de sincronicitate nu se încadra în tiparele gândirii ştiinţifice tradiţionale.

Jung trage o concluzie echivocă, dar destul de îndrăzneaţă în comparaţie cu criteriile ştiinţei tradiţionale: „Fenomenele sincronice demonstrează posibilitatea unei echivalenţe simultane de sens între diferite procese cauzale, care nu au legătură unele cu altele; cu alte cuvinte, ele demonstrează că un conţinut perceput de un observator poate fi în acelaşi timp prezentat de către un eveniment exterior, fără niciun fel de legătură cauzală. Din aceasta rezultă fie că sufletul (gr. psyche) se află undeva în afara spaţiului, fie că spaţiul este intim legat de suflet".

Evident că nu există niciun fel de încălcare a legii cauzalităţii. O cauză există întotdeauna, numai că mecanismul interacţiunii dintre gânduri şi mediul înconjurător se manifestă neclar şi deocamdată într-un mod greu de înţeles. Care este cauza în cazul unor coincidenţe sincronice: evenimentele sunt generate de gânduri, sau gândurile apar ca un presentiment al evenimentelor? Din punctul de vedere al trasurfingului, ambele cauze sunt posibile. Sufletul capătă acces la datele aflate în câmpul informaţiei, care apoi pot fi interpretate de raţiune. Raţiunea, la rândul său, generează gândurile care, în prezenţa unităţii dintre suflet

şi raţiune, se pot întruchipa, căpătând realizare materială. Acestea şi sunt principiile care se află la baza modelului transurfing. Dar eu subliniez din nou că modelul variantelor nu pretinde să fie o descriere exactă a lumii, ci serveşte doar ca bază de plecare, un temei pentru înţelegerea principiilor. Noi ştim prea puţine lucruri despre această lume. Dar acest lucru nu ne împiedică să folosim principiile transurfingului. Că ele lucrează, vă puteţi convinge singuri.

Toate fenomenele legate de interacţiunea dintre energia mentală şi lumea înconjurătoare pot fi fundamentate prin cunoscuta teoremă a lui John Bell din fizica cuantică: „Nu există sisteme izolate; fiecare particulă din univers se găseşte într-o legătură instantanee, momentană (care depăşeşte viteza luminii) cu toate celelalte particule. Întregul sistem, chiar dacă părţile lui sunt despărţite prin distanţe uriaşe, funcţionează ca un Sistem Unic". Teorema respectivă este demonstrată teoretic şi ea şi-a găsit confirmări practice. Este adevărat că „legătura de o clipă" intră în contradicţie cu teoria specială a relativităţii, care afirmă că energia nu se poate răspândi mai repede decât lumina. Cu toate acestea, teorema are loc să existe.

Rezultă că intenţia exterioară nu se subordonează teoriei relativităţii. În genere, fizica cuantică se bazează pe postulate nedemonstrabile. Aceasta înseamnă că şi ea reprezintă un anumit model. Iar acolo contradicţii de neînţeles există nu una, ci o întreagă multitudine. Acest fapt confirmă încă o dată că unui model nu trebuie să i se acorde o mare importanţă. Şi trebuie consemnat că ideile lui Jung şi-au găsit susţinere la înşişi fondatorii fizicii moderne – Wolfgang Pauli şi Albert Einstein. De altminteri, este pe deplin posibil ca procesul de transmitere a informaţiei să

nu aibă o legătură cu energia în general şi de aceea ea poate să se producă mai repede decât viteza luminii.

În modelul variantelor se pot găsi de asemenea contradicţii şi, cu toate acestea, el explică multe. Modelul variantelor, dacă nu înlătură, cel puţin „atenuează" unele cunoscute paradoxuri ale spaţiului şi timpului. Până acum, noi am examinat mutarea pe alte linii ale vieţii cu sincronizarea în timp. Liniile vieţii au fost întotdeauna paralele cu axa timpului. Cu alte cuvinte, transferul se realizează întotdeauna dintr-un punct al timpului în acelaşi punct.

Acum, imaginaţi-vă două linii de viaţă neparalele în raport cu axa timpului. Proiecţiile unuia şi aceluiaşi punct ale acestor linii pe axa timpului se vor afla în locuri diferite. Transferul între ele semnifică călătoria în timp, în trecut sau în viitor, în funcţie de direcţia de înclinare a pantei. Panta relativă a înclinării determină îndepărtarea schimbării în timp.

Prin analogie, dacă două linii de viaţă nu sunt paralele în raport cu axa aleasă a spaţiului, trecerea de la una la alta va însemna o deplasare de o clipă (sau ireal de repede) în spaţiu. Panta şi direcţia de înclinare a liniilor determină direcţia şi distanţa de deplasare. Este o explicaţie grosieră, dar pentru înţelegerea noastră este destul de acceptabilă.

Un Cititor cusurgiu ar putea obiecta: dar cum rămâne cu paradoxul ruperii legăturilor cauză-efect atunci când se călătoreşte în timp? Să presupunem că eu mă deplasez în trecut, înaintea naşterii mele şi acolo ... îmi ucid în mod sălbatic părinţii. Atunci cum am apărut pe lume? Paradoxul de faţă, în limitele modelului variantelor este numai aparent. Pe acea linie a vieţii, într-adevăr nu mă pot naşte. Şi ce-i cu asta? Doar m-am născut pe altă linie. Vă reamintesc faptul că există o mulţime infinită de linii ale vieţii –

variante unde eu exist şi unde nu exist. Cel mai teribil amator de paradoxuri se poate deplasa în copilăria sa, acolo se va găsi pe sine şi va face să dispară o fiinţă nevinovată. Dar în cazul respectiv, el nu se va întâlni cu el însuşi, ci cu realizarea uneia dintre variantele lui, care există alături de toate celelalte posibile.

Într-adevăr, trecutul nu poate fi schimbat, el deja s-a întâmplat. Dar el s-a întâmplat nu doar pentru că a avut loc realizarea unui segment din linia de viaţă, segment deja străbătut, ci pentru că variantele evenimentelor trecute deja existau. Despre viitor, în acest sens, se poate spune de asemenea că şi el deja s-a întâmplat. De aceea, legăturile cauză-efect nu se rup când se face transferul de pe o linie a vieţii pe alta. Dacă luaţi o peliculă de film şi ştergeţi un cadru, următoarele cadre nu vor avea de suferit din această cauză. Timpul este static. Dinamic se schimbă doar realizarea variantelor pe linii. Exact aşa se deplasează şi pata de lumină de la felinar în pădurea întunecată.(vezi volumul 1)

Ceea ce într-adevăr nu este posibil, este deplasarea în trecut sau în viitor pe una şi aceeaşi linie a vieţii. Paradoxurile se petrec numai în acest caz. Oare nu tocmai din acest motiv prezicerile clarvăzătorilor sunt destul de aproximative, iar uneori chiar greşite? Prezicătorii sunt într-un fel capabili să scaneze segmente de viitor. Dacă aceste segmente scanate se află pe alte linii ale vieţii, atunci previziunile eronate sunt uşor de explicat. Potrivit modelului variantelor, cu cât o linie este mai depărtată de alta, cu atât deosebirile de scenarii sunt mai puternice.

Pe oamenii de ştiinţă îi nedumereşte felul cum se deplasează OZN-urile: accelerare instantanee, oprire şi schimbare bruscă de direcţie în unghi drept. Din perspec-

tiva inerţiei, o astfel de mişcare este imposibilă; mai mult chiar, cei ce se află în aceste aparate ar trebui să suporte nişte suprasarcini enorme pentru că OZN-urile nu zboară ca avioanele şi rachetele noastre. Mai exact, noi observăm nu mişcarea obiectului în sine, ci realizarea ei în spaţiul variantelor.

În problemele care se referă la suflet şi la raţiune, există de asemenea multe lucruri neclare. Ştiinţa materialistă prezintă lumea ca fiind un sistem mecanic. Cu alte cuvinte, materia este primordială şi determină conştiinţa. În lumina ultimelor realizări ale aceleiaşi ştiinţe, acest model îşi pierde tot mai mult poziţiile. De altfel, schimbarea modelelor se va tot repeta iar şi iar dacă omul va considera în mod greşit că el poate pătrunde chiar în esenţa legilor fundamentale ale naturii. Cu acelaşi succes şi găina îşi poate formula concepţia sa cu privire la naşterea, structura şi dezvoltarea unei crescătorii de găini. În dezvoltarea sa intelectuală, omul se află cu o treaptă mai sus, dar asta nu înseamnă că el poate să-şi explice complexitatea infinită a lumii. Omului nu îi este dat să ştie şi să cunoască tot.

Pendulii ştiinţei şi religiei, care pretind că deţin ultima instanţă a adevărului, şi-au câştigat supremaţia nu atât pe seama interpretării corecte a adevărului, cât pe seama persecuţiei tuturor celor care gândesc diferit. Un război permanent există nu numai între pendulii ştiinţei şi religiei în genere, ci şi între ramificaţii diferite în interiorul acestor penduli. Lupta nu se curmă. Dar lupta se duce nu pentru adevăr, ci pentru aderenţi.

Când eu am fundamentat incapacitatea creierului de a stoca toate informaţiile, am pornit de la modelul reprezentării informaţiei sub formă de biţi de computer. Dar acest model poate fi cu totul inaplicabil la neuronii creie-

rului. Cine ştie cum se păstrează de fapt această informaţie!? Imaginaţi-vă cum ar fi fost cercetat televizorul de un savant al acelei epoci când nu existau televiziunea şi radioul? Savantul ar fi încercat să apese pe butoane, să scoată diferite componente şi să urmărească ce schimbări se produc pe ecran. Neştiind principiul de funcţionare al televizorului şi bizuindu-se pe rezultatele observaţiilor sale „ştiinţifice", un asemenea savant ar fi ajuns la diferite concluzii, la baza cărora ar fi stat un singur fapt, în aparenţă indubitabil, şi anume că televizorul generează singur aceste emisiuni. Ele se nasc acolo, în aceşti tranzistori şi microscheme.

Aproximativ în aceeaşi manieră studiază creierul omului adepţii modelului mecanicist. Într-adevăr, vătămarea unor segmente izolate din creier îşi pune amprenta în mod previzibil pe percepţie şi psihic. Principiul de funcţionare a intelectului uman rămâne ca şi până acum nedescifrat. Şi cu toate acestea, adepţii respectivi concluzionează că materia determină conştiinţa şi nicidecum altminteri. Adepţii conservatori ai modelului mecanicist, numindu-se cu mândrie oameni de ştiinţă, plini de orgoliu, declară că ei se ocupă cu adevărat de ştiinţa care se fundamentează pe date faptice şi nu pe presupunerile unor diletanţi. Tot ceea ce nu se încadrează în tiparele teoriei este considerat antiştiinţific şi nu numai că este respins, dar este supus urmăririi. Din fericire, aceştia sunt tot mai puţini.

Dumneavoastră puteţi să discutaţi în contradictoriu (despre transurfing) sau să fiţi de acord, numai că nu trebuie să uitaţi că acesta este doar un model. Cum se petrec lucrurile cu adevărat, nimeni nu ştie. Raţiunii îi este propriu să respingă tot ceea ce nu se încadrează în tiparele explicaţiilor rezonabile. Atâta timp cât raţiunea nu se con-

vinge de raţionalitatea cunoştinţelor, ea nu le va admite în tiparul concepţiei sale despre lume şi viaţă. Transurfingul este indiscutabil lucrativ, funcţionează, dar pentru a-l folosi este necesară cel puţin o oarecare explicaţie pentru raţiune.

Modelul variantelor ne dă posibilitatea să simţim terenul sub picioare. Atâta tot. El rămâne doar o schemă. El poate fi transformat în alt model, într-un model mai rafinat. De exemplu, se poate renunţa la ipoteza că există aşa-numitele linii de viaţă, idee care a facilitat înţelegerea la începutul cărţii. Şi atunci, spaţiul variantelor se transformă dintr-un spaţiu discret într-unul continuu. Cărări în pădure nu vor mai fi, ci – pur şi simplu – va exista doar pădurea. Cu toate acestea, esenţa transurfingului nu se schimbă. Oricare ar fi modelul, el va reflecta mai mult sau mai puţin adecvat realitatea. Drumul cunoaşterii realităţii este nesfârşit, cum infinite sunt şi formele de manifestare ale realităţii.

Poate că aţi observat că principiile transurfingului se interferează cu principiile altor teorii asemănătoare. Iar în asta nu e nimic de mirare. Orice teorie este relativ închisă în ea însăşi şi constituie un model de sine stătător. Dar, întrucât suntem cu toţii oameni cu o concepţie relativ asemănătoare calitativ, în aceeaşi măsură şi modelele vor putea avea domenii asemănătoare. N-ar avea sens să ne punem întrebarea care dintre ele descrie lumea mai adecvat. Importante sunt numai rezultatele practice ce se pot obţine dintr-un model sau altul.

Să luăm, de exemplu, matematica. Diferitele ramuri ale matematicii prezintă diverse modele de descriere a realizării materiale. Una şi aceeaşi problemă fizică poate fi rezolvată în mai multe feluri, folosind un aparat matematic

diferit. Nu are sens să discutăm în contradictoriu care este mai bună – geometria analitică sau calculul diferenţial. Ne putem alege ce ne place mai mult. Aşa că, alegeţi şi dumneavoastră.

Intenția magilor de demult

Trăgând concluziile, aş dori să mă raliez intenţiei magilor de odinioară. Îi am în vedere pe păstrătorii Cunoaşterii, aceia care au trăit în realitatea noastră înainte de dispariţia ultimei civilizaţii. Rămăşiţe ale acestei cunoaşteri ne-au parvenit nouă, celor de acum, sub forma unor cunoştinţe şi practici ezoterice răzleţe.

Există informaţii, care într-adevăr nu pot fi verificate, că unii dintre magii din vechime au plecat în altă realitate şi că acum ei încearcă să transmită omenirii Cunoaşterea lor pe cale transcendentală.

Până acum câtva timp eu însumi eram sceptic, eufemistic exprimându-mă, cu privire la o astfel de afirmaţie. Dar în ultimele câteva decenii s-au înmulţit cazurile când, în diferite colţuri ale planetei, diverşi oameni, independent unul de altul, dau interpretări asemănătoare uneia şi aceleiaşi Cunoaşteri. Iar acum şi mie însumi mi-a fost dat să mă folosesc din plin de o astfel de Cunoaştere care, aşa cum spuneam, nu putea în niciun caz să se nască în capul meu.

Nu pot afirma cu certitudine că Veghetorul, despre care am relatat în primul capitol al cărţii, există, cel puţin

în realitatea noastră. Dar am arhisuficiente temeiuri să presupun că el totuşi există.

În visele mele au apărut o mulţime de personaje de tot soiul, dar ele nu au exercitat absolut nici un fel de influenţă asupra concepţiei mele, extrem de conservatoare. Şi totuşi, întâlnirea cu Veghetorul mi-a răsturnat nu doar toate reprezentările mele despre lume, ci şi întreaga mea viaţă.

Deodată, tam-nisam, un fost fizician care nu avea niciun fel de aptitudini deosebite, a început să scrie cărţi. Este mult prea de necrezut şi extravagant să accepţi ideea că un vis ca toate visele mi-a dat imboldul de a scrie.

De la acea primă întâlnire, Veghetorul nu a mai apărut. Dar, uneori, mi se pare că-i simt prezenţa, deşi nu-l văd. Într-un fel sau altul, eu n-am considerat niciodată şi nu consider nici acum că transurfingul este Cunoaşterea *mea.*

Eu sunt doar un re-traducător care s-a reglat pe zona respectivă din spaţiul variantelor. Şi nu simt că aş avea vreun merit deşi, trebuie să recunosc, mi-a fost foarte greu să formulez Cunoaşterea transurfingului şi să încheg un sistem. Una este să afli şi cu totul altceva este să poţi relata ce ai aflat.

În ceea ce vă priveşte, urmează ca şi dumneavoastră nu numai să aflaţi, ci să simţiţi toată această cunoaştere. Dacă veţi citi cartea pe nerăsuflate, veţi obţine nu Cunoaşterea, ci doar o *informare*. Sunt două lucruri total diferite.

Transurfingul vă propune metode suficient de concrete pentru a vă transforma visul în realitate. Dar pentru unii şi acest lucru s-ar putea să fie puţin. Dacă veţi căuta procedee de genul cum să-ţi înnozi cravata, s-ar putea să vă pierdeţi întreaga viaţă, întrucât a-ţi gestiona propriul

destin nu se încadrează în reguli de genul „faceţi aşa"- „unu, doi, trei".

Transurfingul nu trebuie redus la tehnica de executare a unor procedee. *Problema nu este cum să faci, ci cum să-ţi conştientizezi libertatea interioară şi să simţi că eşti stăpân pe stratul lumii tale.* Când veţi simţi acest lucru, totul va veni de la sine, fără nicio tehnică.

Ca să ajungeţi la această conştientizare este necesar să vă faceţi din transurfing un mod de viaţă. Altă cale nu există. Acest lucru nu este câtuşi de puţin împovărător ci este mai degrabă amuzant, ca şi jocul în oglindă.

Lumea este oglinda atitudinii dumneavoastră faţă de ea, numai că reacţia este încetinită. Comparând atitudinea pe care o aveţi cu reacţia succesivă a oglinzii vă veţi obişnui raţiunea cu un adevăr simplu, dar greu de conştientizat: *prin intenţie vă formaţi stratul propriei lumi.*

Mai trebuie să vă obişnuiţi şi cu un adevăr la fel de simplu, dar neobişnuit, că mijloacele şi căile pentru obţinerea scopului nu trebuie să vă neliniştească. La baza acestei afirmaţii se află un principiu fundamental: *direcţia intenţiei determină vectorul pe care curg variantele.*

Trebuie doar menţinută această direcţie şi nu trebuie împiedicat cursul variantelor. Mijloacele de obţinere a scopului se vor găsi ele singure; dumneavoastră nu puteţi şi nici nu trebuie să ştiţi în ce mod va fi el realizat. *Orice s-ar întâmpla, dacă păstraţi în minte slide-ul-scop şi respectaţi principiul coordonării, cursul variantelor vă va purta spre scop.* Aceasta este o lege.

Conştientizarea principiilor transurfingului nu va avea loc imediat după lectura acestei cărţi. Informarea se va transforma în conştientizare numai dacă îl veţi practica.

Nu aşteptaţi rezultate imediate. Dacă aveţi intenţia, mai devreme sau mai târziu, veţi reuşi.

Este posibil ca în această carte să nu fi reuşit să îndeplinesc suficient intenţia magilor de altă dată şi să vă transmit Cunoaşterea trasurfingului în toată plenitudinea sa. Dar sunt hotărât să continui această treabă şi, în curând, va fi gata următoarea carte – „Merele cad în cer".

În această carte veţi descoperi noi şi noi faţete prin care străluceşte uimitoarea şi minunata noastră lume-oglindă.

Epilog

Şi iată că magica noastră excursie în lumea Transurfingului s-a apropiat de sfârşit. Dacă doar v-aţi satisfăcut curiozitatea, atunci transurfingul va rămâne pentru dumneavoastră nu mai mult decât o excursie şi nu merită să vă întoarceţi la el. Dar dacă totuşi ceva din această carte a atins strunele sensibile ale sufletului dumneavoastră, atunci această călătorie magică abia începe.

Îmi este indiferent dacă credeţi sau nu tot ce v-am relatat. După întâlnirea mea cu Veghetorul în spaţiul viselor nici eu n-am crezut. Nu intenţionez, aşa cum fac pendulii, să adun în jurul meu o cohortă de adepţi şi să dovedesc tuturor ceva.

Aplicând principiile transurfingului, nu numai că vă veţi convinge singuri de faptul că el funcţionează, dar veţi face şi multe alte descoperiri uimitoare pe care nimeni nu

le-a bănuit. Atunci, probabil, îmi veţi scrie şi ne vom bucura şi ne vom minuna împreună.

De fapt, toţi suntem nişte Pelerini singuratici în spaţiul infinit al variantelor. Transurfingul reaprinde focul speranţei pentru Pelerinul care a obosit şi care rătăceşte în întunericul falselor delimitări şi stereotipuri. Folosiţi-vă de dreptul de a fi liber să alegeţi şi atunci veţi auzi murmurul stelelor dimineţii, iar merele dumneavoastră vor cădea în cer. Vă urez succes, Pelerinilor singuratici!

Cuprins

EDITURA DHARANA

Sfărâmând lacătele stereotipurilor, veți deschide o ușă către acea lume, în care visele se transformă în realitate. Numai intenția este cea care vă limitează posibilitățile.

„Așadar, înainte spre trecut! A sosit momentul când veți vedea cum vă mișcați în spațiul variantelor. Vă veți convinge că puteți să călătoriți în timp, atât înainte cât și înapoi. Și nu va fi o călătorie ca cea pe care ne-o înfățișează autorii de SF. Noi ne ocupăm numai de lucruri reale. Nu va fi nici truc și nici un experiment cu ieșire în astral sau în spațiul viselor. Pentru câteva clipe veți simți în mod real că vă mișcați în timp și spațiu. În practică, procesul se reduce la o singură acțiune care nu este complicată – tranzacția care constă din trei elemente...."

www.sufletdecarte.ro

ISBN 978-973-8975-41-5